

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · cinquè període · sèrie P · número 85

Ple del Parlament

Sessió 48, quarta i darrera reunió, divendres 7 de febrer de 2020

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Debat general sobre la corrupció estructural, sistèmica i institucionalitzada a Catalunya (continuació)

255-00010/12

3

Proposició de llei de modificació de la Llei 14/2017, de la renda garantida de ciutadania (continuació)

202-00063/12

23

Interpel·lació al Govern sobre l'emergència climàtica

300-00228/12

39

Interpel·lació al Govern sobre l'Administració de justícia

300-00229/12

44

Interpel·lació al Govern sobre la situació dels joves

300-00227/12

52

Interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior

300-00231/12

60

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 48.4

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seuen el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, d'Interior, de Salut, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Justícia i de Treball, Afers Socials i Famílies.

El president

Bon dia, diputats, diputades. Reprenem la sessió.

Debat general sobre la corrupció estructural, sistèmica i institucionalitzada a Catalunya (continuació)

255-00010/12

A continuació procedirem al debat de les propostes de resolució subsegüents al debat general sobre la corrupció estructural, sistèmica i institucionalitzada a Catalunya. En acabar el debat, farem la votació de les propostes de resolució. Per defensar aquestes propostes, hi ha un torn d'intervenció per un temps màxim de deu minuts per grup parlamentari, i cinc pels subgrups.

En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Dimas Gragera. Quan vulgui.

Dimas Gragera Velaz

Gracias, *president*. Diputados, diputadas, buenos días a todo el mundo. Buenos días también al público que nos acompaña, entre los que hoy no vemos a clásicos de este palco, como la señora Borràs, el señor *síndic*, el señor *expresident* Artur Mas. Quizás es porque hoy celebramos, justo hoy que los Pujol vuelven a ir a un juzgado a declarar..., celebramos el segundo acto de este Pleno propuesto por Ciudadanos, para luchar contra la corrupción y las malas prácticas en el ejercicio de la función pública.

En el anterior debate, mi compañera, Lorena Roldán hizo un relato estupendo de lo que fue y lo que está siendo la corrupción en Cataluña, partiendo de un hecho que yo creo que es recordado por todos los que hemos seguido la política catalana. Aquella frase que el *expresident* Maragall dirigía a la bancada de Convergencia, diciéndole: «Ustedes tienen un problema, que se llama 3 por ciento.»

Y en aquel momento, la verdad que..., los análisis vinieron a lo que era Convergencia, a lo que fue la trama del 3 por ciento. Pero yo creo que hay algo que es muy relevante, porque, cuando el señor Maragall sentenció con aquella frase, al momento la retiró; retiró la acusación de forma inmediata. Y yo creo que esto hace pensar que en Cataluña no había nadie dispuesto a luchar de forma real contra la corrupción. Porque la realidad es que los dos partidos que han gobernado Cataluña, los dos partidos que han gobernado Cataluña se repartían el saqueo de las instituciones. Mientras unos nos saqueaban de la Generalitat, otros nos saqueaban desde los ayuntamientos. Y créanme, que sé lo que le digo, porque como vecino de Santa Coloma, epicentro del caso Pretoria, he visto muy bien lo que significaba la corrupción.

Con lo cual, en esta lógica de no hacerse daño, los partidos funcionaban como un cartel, que se repartían los territorios y las instituciones. Y aquí me refiero, tanto al ERE..., al PSOE de los EREs en Andalucía; como al Partido Popular de la Gürtel, como a la Convergencia del 3 por ciento. En los años en los que Prenafeta, Alavedra, Pujol o en el «conseguidor» socialista, *Luigi*, eran diputados de este Parlament, yo creo que daban más miedo los pasillos de este Parlament, que el Chicago de los años veinte. (*Alguns aplaudiments.*) Pero, lo lamentable es que muchas de estas pra-

xis, muchas de estas prácticas siguen vivas. Lo vimos en datos que arrojaba la propia vicepresidenta, referentes al último barómetro de la Oficina Antifraude, donde más de un 72 por ciento de los catalanes considera que en Cataluña hay bastante o mucha corrupción.

Unos datos que daba la vicepresidenta, como si se refiriesen a terceros, como si no fuese con ellos, ignorando que, precisamente estos datos han aumentado durante los años de su Gobierno. Esta percepción ha aumentado durante los años de su Gobierno. Y miren, la verdad es que consideramos que tenemos que tomar medidas reales para luchar contra la corrupción, porque hoy les podríamos decir, parafraseando a Maragall, que ustedes siguen teniendo un problema que se llama 3 por ciento. Porque, por mucho que le cambien en nombre a su partido, ustedes rechazan que esta Administración se persone contra las causas abiertas. Ustedes siguen teniendo un problema con la corrupción, cuando vemos casos como el de Laura Borràs y el Institut de les Lletres Catalanes; esa señora que nos mandaba leer *El Quijote* –hoy desde aquí le decimos que mejor que ella se lea el Código penal, porque le va a hacer falta. (*Alguns aplaudiments.*)

Ustedes tienen un problema con todos los escándalos que aparecen por el robo de datos personales; tienen ustedes un problema cuando mantienen y protegen a un *síndic* investigado por corrupción; tienen un problema, cuando hay sentencias que dicen que ustedes han malversado fondos públicos para dar un golpe de estado; ustedes tienen un problema con el despilfarro del dinero público, como hemos podido ver en estos presupuestos; ustedes también tienen un problema con la doble investigación del señor Gerard Figueras.

Ustedes también tienen un problema, como hemos podido ver, a raíz de lo que se va descubriendo en esa investigación, cuando se llaman entre ustedes, para colocar a alguien, por todo lo que sabía. Y Esquerra Republicana, que el otro día salía aquí, verdad, señor Bosch, como si esto no fuese con ustedes, también tiene un problema, porque también forma parte de este Govern, y porque es el partido con más investigados sentados en su escaño en esta cámara. Ustedes, en definitiva, siguen teniendo un problema con la corrupción. Pero yo creo que el problema de verdad lo tienen los catalanes con su Gobierno. Y ante tanto problema, permítanme que hoy vengamos a plantear algunas soluciones; ante tanto problema, permítanme que hoy vayamos a la propuesta.

Desde Ciudadanos, hemos presentado, hemos propuesto este pleno de lucha contra la corrupción, y además, hemos presentado diez propuestas de resolución, con más de sesenta acuerdos, entre los que solicitamos, por ejemplo, que se suprima el privilegio de los aforamientos; que se agilicen mecanismos que permitan proteger a los denunciantes de la corrupción; que se refuercen los mecanismos para perseguir la financiación ilegal de los partidos; reformas integrales de la Administración para revisar los procesos internos, para acabar con el enchufismo, para poder fiscalizar de forma correcta las subvenciones; mejoras en la transparencia, porque la transparencia es uno de los mejores antídotos contra la corrupción.

Y, finalmente, que los investigados por corrupción dejen su escaño y se vayan a su casa. Igual que se tiene que ir a su casa, también, el *síndic*, investigado por corrupción, para el que también presentamos una propuesta de resolución en este sentido. Propuestas que hacemos, se lo digo con honestidad, con poca esperanza de que ustedes nos las voten a favor, pero sí que, con todo el empuje y con todas las ganas de mostrar a los catalanes que hay un camino, que hay una vía diferente a la que ustedes nos han mostrado hasta ahora.

Porque miren, nosotros no tenemos ninguna esperanza que ustedes, que en sus leyes de transitoriedad pedían escoger a los jueces a dedo, ahora vayan a apostar por suprimir el privilegio de los aforamientos. Ni que ustedes, ahora, vayan a apostar decididamente por la transparencia, cuando nos bloquean constantemente todas las comparecencias que pedimos, cuando hay investigados de corrupción, que tienen

cargos en este Gobierno, y les pedimos que vengan a dar la cara. Tampoco creemos que ustedes reduzcan ni los enchufados, ni el despilfarro, ni todos los chiringuitos, porque es su única forma de mantenerse en el poder.

Y tampoco creemos que ustedes vayan a pedir que los investigados se vayan a su casa, cuando hoy va a haber investigados votándoles desde estos escaños, y cuando ustedes ya han ido más allá; ya no es que los investigados se vayan a su casa, ya es que mantienen hasta los inhabilitados, sentados en este Parlament. Y miren, y seguro que..., si hoy votan algo a favor, lo que harán es no cumplirlo; como hicimos cuando presentamos la moción anticorrupción, hace ya unos meses, en los que este Parlament dijo que ustedes se personasen en los casos de corrupción que habían afectado al patrimonio público, y después, nos decían en el informe de cumplimiento que no lo iban a hacer.

Yo creo que es vergonzoso que los catalanes vean como ustedes no utilizan recursos públicos para perseguir a los corruptos, pero, en cambio, sí que tengan que ver como ustedes pagan la defensa jurídica del señor Torra por sus actos, con el apoyo del Partido Socialista. Yo creo que eso es vergonzoso.

Sobre las propuestas del resto de grupos, observamos algunas líneas de acuerdo, principalmente con el resto de partidos de la oposición. Y sobre las que presentan ustedes, pues qué les vamos a decir: por un lado, que está muy bien que las presenten ahora, pero aplíquenlas, que para algo son el Gobierno. Y por el otro, creo que son medidas superfluas. Un ejemplo práctico, miren, esto es como si se les gripa el motor del coche, y ustedes pintan la carrocería. Seguramente el coche luzca más bonito, pero seguirá sin funcionar. Por eso les pedimos, voten las propuestas de Ciudadanos, para que de verdad el coche arranque, y para que de verdad podamos limpiar la corrupción de las instituciones de Cataluña.

Nosotros, como le he dicho, presentamos diez propuestas de resolución, con más de sesenta acuerdos, pero debo reconocerles –y acabar con el reconocimiento– que la mejor medida contra la corrupción la han propuesto de forma reciente desde este Gobierno. El señor Torra ha anunciado que próximamente habrá elecciones en Cataluña. Y yo creo que la mejor medida que podemos ofrecer a los catalanes para luchar contra la corrupción es mandarles a ustedes a la oposición, como hicimos con el Partido Socialista de los EREs, en Andalucía.

Yo creo que, si somos capaces de cambiar su Gobierno, entre lo que canten todos los que ya no tendrán para enchufar, y que podamos aplicar las medidas de regeneración –como las que proponemos hoy, que propone Ciudadanos– realmente, estaremos en el camino correcto para regenerar nuestras instituciones, para perseguir la diligencia y la transparencia que merece el ejercicio público, y hasta ese momento, seguiremos trabajando. Más allá de los discursos, el panel luminoso dirá hoy quién está decidido a luchar contra la corrupción, y quién quiere seguir tapándola.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, és el torn de la diputada senyora Rosa María Ibarra.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, president. Deia el diputat Terrades, en la seva intervenció en el debat d'aquest Ple –i permeti'm que digui que va ser una intervenció contundent però respectuosa, perquè el respecte institucional no està renyit amb la solvència d'arguments i amb la contundència de defensar-los, tot i que alguns sembla que de vegades se n'oblidin. Deia, doncs, el diputat Terrades en la seva intervenció que la corrupció té un caràcter dissolvent per la democràcia. I, alhora, una democràcia especialment feble resulta camp abonat perquè la corrupció campi a l'ample. Per tant, un cercle de descomposició democràtica i de la cosa pública, que se n'acaben aprofitant alguns.

De fet, la corrupció planteja una greu amenaça per a l'estabilitat i la seguretat de les societats, pel fet de socavar les institucions i els valors de la democràcia, l'ètica i la justícia i comprometre el desenvolupament sostenible i l'imperi de la llei.

Hi ha tractats internacionals, hi ha legislació internacional i nacional. Per tant, un marc normatiu prou sòlid sobre la corrupció i també institucions que es dediquen a evitar que es produeixi. I també, en el Parlament, s'han debatut propostes i mocions varies, sobre aquest tema. En els darrers quatre anys –també ho dèiem– s'han creat dues comissions sobre corrupció i frau fiscal, en les quals s'han aprovat conclusions i recomanacions. A hores d'ara estem tramitant la Proposició de Llei de protecció integral dels alertadors, és a dir, d'aquelles persones que poden denunciar possibles corrupteles en l'àmbit de l'Administració i que entenem que els hem de protegir davant de possibles represàlies.

Per tant, consciència de tots plegats, de la necessitat de lluitar contra la corrupció, adoptant mesures que vagin des d'una escrupolosa transparència, a una regulació més acurada de la contractació pública. I per tant, mesures que cal aplicar tant al sector públic com al sector privat, perquè ambdós conflueixen en moltes ocasions.

Avui presentem unes propostes per tal que el Parlament es refermi en la necessitat de regenerar la gestió pública i lluitar contra la corrupció, cosa que és una obligació política i social. Cal consens per assolir propostes concretes que millorin la transparència i que evitin pràctiques i actituds que deterioreen la confiança de la ciutadania en les institucions. I, en aquest sentit, entenem que si avancem cap a una administració pública més professional, capaç i independent caminarem cap a un objectiu de no corrupció.

Igualment, creiem que és important la delimitació clara entre l'espai públic, polític i el tecnicoadministratiu, sense ingerències entre ells, així com la professionalitat i l'estabilitat dels llocs de treball, que evitin tensions o fins i tot temptacions a aquells i aquelles que desenvolupen la seva feina en la funció pública.

Cal també, al nostre entendre, una reforma del sector públic; una reforma que signifiqui, per un costat, una nova Llei d'organització de l'Administració de la Generalitat, que reorganitzi i simplifiqui l'estructura del sector públic, posant al centre la millora de la governança, la qualitat de la prestació dels serveis públics i que permeti garantir l'equilibri i l'equitat social, territorial i intergeneracional.

I, per un altre costat, una nova Llei de la funció pública que, per a nosaltres, s'ha d'elaborar amb el diàleg i amb el consens dels agents socials i dels grups parlamentaris, evidentment, perquè entenem que en aspectes tan importants i que afecten d'una manera tan directa la ciutadania no es pot fer d'altra manera que amb el consens màxim de tots i totes.

I també cal parlar de millorar les condicions de treball dels servidors públics, estabilitzant els llocs de treball, dotant de publicitat i transparència l'accés a la funció pública. Cal la professionalització de la direcció executiva de les entitats públiques, així com la regulació més estricta de les incompatibilitats.

I com que un dels àmbits més sensibles en matèria de corrupció és el de la contractació pública, creiem que hem de reforçar el seu control. Per un costat, reforçar els òrgans de control intern i extern de l'Administració de la Generalitat, dotant-los dels recursos i mitjans adequats a les funcions que tenen encomanades i, per un altre costat, reforçar el control sobre la contractació i en les subvencions públiques. I, en aquest sentit, entenem imprescindible la transparència i la difusió pública en tots els processos de licitació i adjudicació. I els proposem una sèrie de punts que entenem que han de tenir els processos de licitació, precisament per garantir la lliure concurrència i per evitar les pràctiques irregulars.

Així, plantegem la restricció de la utilització dels procediments extraordinaris, com els d'urgència. També reforçar la transparència mitjançant la publicació de tots els contractes formalitzats i garantir la màxima claredat possible en els criteris per a la valoració d'ofertes. I respecte a l'activitat empresarial privada relacionada amb

el sector públic, proposem que els privats que contractin amb l'Administració facin públics, a través de les seves webs, els contractes, convenis i subvencions obtingudes. Així com que aquelles empreses, entitats i institucions en les que els seus recursos vinguin majoritàriament del sector públic adaptin els seus processos a la Llei de contractes del sector públic. Tot plegat encaminat –dèiem– a no deixar escletxes a través de les que es puguin produir pràctiques corruptes. Però, en el cas que es produeixin aquestes pràctiques, quan siguin enjudiciades, ha de ser –entenem– el mateix Govern de la Generalitat qui ha de comparèixer com a acusació particular.

Però més enllà del funcionament propi de l'Administració, de la necessitat de separació entre allò públic i allò privat, a banda de la màxima transparència dels processos de contractació pública, a banda de la necessitat d'articular tots els mecanismes de control eficaç sobre l'acció de l'Administració i de tots els òrgans públics, hi ha altres àmbits que necessiten observar-se també des de l'ètica que és consubstancial a la no corrupció. Ens referim als mitjans de comunicació públics, que han de respondre a la pluralitat de Catalunya i que han de respondre als principis de llibertat d'informació i d'opinió.

Pel nostre grup, el consens assolit en el moment de la creació dels mitjans públics de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals fa anys que s'ha trencat. Som molts els catalans i catalanes que no sentim els mitjans públics catalans com a propis. Som masses els que sentim aquests mitjans com a instruments d'agitació i propaganda al servei d'una determinada idea política. Especialment greu ens sembla el tractament que de la figura de l'expresident Jordi Pujol han fet els mitjans públics de la corporació, sense programar cap contingut específic sobre els casos de corrupció política, frau i evasió d'impostos que són motius de processos judicials que afecten el senyor Pujol. I, en aquest sentit, els proposem que es prenguin les mesures per tal que això no es repeteixi, per tal que els mitjans de servei públic, els mitjans públics de comunicació, compleixin la seva funció de servei públic i rigor informatiu en tota la seva programació i, evidentment també, que ho facin quan fan el tractament de la figura del senyor Pujol.

Per acabar, si analitzem les propostes que hem presentat els diferents grups polítics, podem concloure que compartim l'objectiu: la necessitat d'eliminar les pràctiques corruptes de l'àmbit públic; que compartim en bona mesura els mecanismes per aconseguir-ho –analitzant les diferents propostes que hem presentat, moltes conflueixen en els mitjans per aconseguir-ho–, i, per tant, l'únic que ens queda és implementar les mesures que avui aprovem. Per fer-ho, caldrà harmonitzar totes les mesures que hem presentat i que aquesta harmonització es faci amb un instrument legislatiu que aprovi aquest mateix Parlament.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn de la diputada senyora Marta Ribas. Quan vulgui.

Marta Ribas Frías

Bon dia. Que la ciutadania ha perdut la confiança en els seus representants polítics i en les institucions, no ens ve de nou i no els falten raons. Sovint ens trobem als mitjans de comunicació notícies sobre casos amb connexions partidistes o d'interessos de beneficiar els de sempre, casos de corrupció. I en això hem tingut veritables campions en el nostre país. El Partit Popular, campió absolut en corrupció: si dic Arena, Baltar, Bankia, Cementerio, Fabra, Gürtel, Kitchen, Nóos (*remor de veus*), Lezo, Púnica...

El president

Silenci...

Marta Ribas Frías

...Pokémon, Palma Arena, què ens ve al cap? Partit Popular. I podríem seguir encara amb aquest *running gag* que hem repetit en diverses ocasions i en diversos fòrums i parlaments.

Però a Catalunya també hem tingut els nostres rànquings de campions en la corrupció. Convergència, per una banda; Unió, per l'altra; Convergència i Unió conjuntament, tres per cent o cinc per cent, finançament il·lícit, favors, tràfic d'influències, malversacions..., i, evidentment, l'expresident de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, que casualment l'última vegada que l'hem vist als nostres mitjans de comunicació públics ha estat per parlar de cooperació internacional. Ens podria haver parlat, segurament, de com cooperava ell personalment amb Andorra.

La corrupció és l'element que més debilita els principis més elementals de la democràcia i que ens posa al mateix nivell a tota la representació política a ulls de la ciutadania, de forma injusta, però ho hem d'assumir. I, per tant, l'única manera de generar confiança real i necessària dels uns amb els altres i, especialment, de la ciutadania cap a les institucions i cap a la seva representació política és que responguem amb valentia al repte d'atacar amb contundència l'arrel de la corrupció i, per tant, de retornar *tota* la política per part de *tota* la representació política a actuacions exemplars, íntegres i transparents.

No creiem que la millor manera d'ajudar a això sigui convertir tampoc en un pim-pam-pum el tema de la corrupció –i això ho dedico al grup que ha provocat aquest debat, a Ciutadans–, fent la barreja dels temes de la corrupció constantment, d'aquesta forma esperpèntica que vostès fan, amb la situació política del tema del procés al país. No ajuda, no ajuda gens. La corrupció és un tema prou greu –crec que vostès ho comparteixen– com perquè l'abordem com cal, sense intentar fer les seves barreges habituals, també, processistes.

Nosaltres hem volgut aprofitar de debò aquest Ple per presentar una bateria de propostes de resolucions que volen atacar el problema de la corrupció d'arrel, dotant-nos d'eines i de processos que tenen a veure amb la integritat, amb la transparència, amb el bon govern, amb el control i la detecció i avaluació, i amb sancionar, si escau, les males pràctiques en l'àmbit de la governança i de l'actuació del sector públic de la Generalitat.

Per tant, hem fet un paquet de propostes de resolució global a favor de la transparència, del bon govern i de la integritat en tres nivells: Catalunya, món local i també l'Estat. A nivell de Catalunya, les nostres propostes són, per començar, implicar tots els actors. Creiem que és important implicar tota la societat en la lluita contra la corrupció. Per això comencem les propostes plantejant un pacte nacional contra la corrupció on hi participin partits polítics, sindicats, patronals, entitats, món local, els òrgans de control –com la Sindicatura de Comptes, l'Oficina Antifrau. L'objectiu: millorar la transparència, la integritat, el govern obert de l'Administració i proposar els canvis legislatius que calguin per poder complir aquests objectius.

També cal abordar les portes giratòries i la sensació de complicitat entre els sectors més poderosos de la nostra societat i la política. És un dels elements essencials de la desconfiança respecte de la política i de les institucions, i una pràctica absolutament condemnable. Per tant, hem de fer, hem de reforçar i ampliar el règim d'incompatibilitats perquè els membres de govern i tota la resta d'alts càrrecs de l'Administració no puguin prestar serveis a entitats privades que hagin resultat afectades per decisions on han participat mentre han estat a l'Administració o relacionades, de fet, amb la seva gestió pública.

També els partits polítics i els representants polítics han de ser exemplars en les accions, i els partits també exemplars en el seu finançament. En aquest sentit, entenem que cal establir i impulsar un codi ètic dels càrrecs electes obligatori, amb òrgan supervisor i amb règim sancionador en cas d'incompliment. I també garantir més transparència i limitació de l'endeutament i de les despeses electorals dels par-

tits. Cal establir un sistema de finançament basat en les aportacions públiques i les aportacions de persones militants o simpatitzants, i prou. Són mesures importants i urgents a implementar.

Quant als lobbys –aquests actors que intervenen també en els processos legislatius i que tenen contacte amb els governs i amb els partits– ens cal garantir que actuïn amb transparència i que es conegui per a qui i en quin sentit influeixen. És important que existeixin, però amb absoluta transparència cap a la ciutadania.

En aquest sentit, proposem donar a conèixer la traçabilitat de les decisions públiques, tot publicant els expedients de les decisions i dels contactes que s'hagin produït amb lobbys de la manera més detallada possible, i ampliant també la informació sobre aquests lobbys mateixos, sobre el seu finançament i sobre els seus objectius.

També, per perseguir la corrupció ens cal que hi hagi algú que denunciï. I, per tant, hem de posar-nos les piles per agilitzar d'una vegada la llei d'alertadores i per protegir els denunciants en casos de corrupció.

Ens cal una contractació pública i atorgament de subvencions fora de sospita. Per tant, cal separar els corruptors –i no només els corruptes–, de l'activitat pública, de la vida pública i del sector de l'Administració, i publicitar i ser transparents en la contractació pública. Els òrgans de control de l'Administració –Sindicatura de Comptes, Oficina Antifrau i els que siguin– han de tenir prou recursos per dur a terme la seva labor. I, per tant, també hem d'estar reforçant en mitjans i en recursos, i en independència i en autonomia, aquests òrgans de control.

I, malgrat que creiem que s'ha de reformar, per garantir encara més el dret de la informació pública de totes les persones, la llei que tenim, en el mentrestant i mentre no la reforcem ens calen també tots els mitjans per garantir que, almenys, allò ja ha aprovat –la Llei de transparència que tenim vigent– es compleixi.

Respecte al món local, creiem que els ajuntaments són un element actiu en la lluita contra la corrupció. Més del 90 per cent de municipis tenen mesures per garantir la transparència i el bon govern. Per tant, cal que la Generalitat coordini i impulsi aquestes accions perquè no hi hagi ombra de dubte, tampoc, des d'aquesta primera trinxera de l'Administració. Però, alhora, també, que posi els recursos necessaris per poder fer millor aquesta tasca. I, sobretot, per poder implementar la Llei de transparència, que no s'està podent fer perquè no hi ha el suport suficient des de la Generalitat.

La Generalitat també ha de ser actor de regeneració democràtica a l'Estat. I, per tant, en aquest sentit també proposem elements en el terreny de l'Estat. Proposem que li demanem a l'Estat la limitació dels aforaments polítics, modificar el Codi penal quant a finançament de partits polítics i allargar els terminis de prescripció, entre d'altres, reforçant també la lluita contra els càrtels en la contractació pública.

Avançar-los que farem suport a les propostes de resolució presentades per la CUP i pel Grup Socialistes. Entenem que són una bona mostra de mesures complementàries el que nosaltres també hem plantejat, en alguns casos creuades, del marge que tenim d'actuació.

Sobre les propostes de Ciutadans, ja els ho deia, és curiós que..., de fet, quan parlem només de corrupció molt sovint estem molt més d'acord del que podria semblar. Però en moltes de les seves resolucions hi acaben creuant i barrejant el processisme i ho impregnen tot, i fan aquesta barreja de *churras con merinas*, que fa difícil que puguem aprovar-los aquestes resolucions, encara que acabin incloent en elles algunes bones mesures de lluita contra la corrupció.

I pel que fa a les propostes presentades conjuntament pels grups del Govern –Junts per Catalunya i Esquerra–, doncs, mirin, en algunes destilen vostès ganes de passar el tràngol del Ple i complir l'expedient; *light*, per dir-ho així, resolucions massa *light*. I en aquestes no els podem donar el nostre vot afirmatiu. En aquelles que realment han posat ganes de posar mesures ambicioses, allà ens hi trobaran. Fins i tot en algunes hem arribat a transaccionar les nostres resolucions.

I una menció especial a les presentades pels campions de la corrupció; els ho deia des d'un inici: no només Partit Popular, sinó també els hereus de Convergència, als quals, sincerament, se'ns faria molt difícil d'empassar votar-los a favor cap proposta de lluita contra la corrupció.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula la diputada senyora Natàlia Sànchez. Quan vulgui.

Natàlia Sànchez Dipp

Bon dia a tots i a totes. A la CUP, quan ens plantejàvem aquest Ple monogràfic sobre corrupció, el primer que ens movia era revisar tota la feina que sabíem que especialment els grups de la CUP, de la CUP - Crida Constituent, havíem fet en aquesta cambra i en les dues comissions sobre el tema que s'han celebrat. I és aquest sentit el que mou les nostres dues propostes de resolució, perquè entenem que en aquestes dues propostes de resolució hi caben aquelles qüestions que són fonamentals. Perquè volem dir de forma molt clara: aquest Parlament ha aprovat centenars de mesures de lluita contra la corrupció, centenars de mesures, algunes de les quals les tornen a proposar alguns grups en les seves propostes de resolució; de fet, moltes. I llavors aquesta qüestió fa que aquest Ple sigui, com deia ara la diputada dels comuns, un mer tràmit. Mirin, que Ciutadans proposi de forma interessada un ple contra la corrupció, doncs ja ho sabem tots. Ara, que no aprofitem aquesta ocasió...

Primer, des de la CUP l'aprofitem per recordar: de totes les qüestions que s'han aprovat en aquest Parlament, especialment aquelles de control sobre la corrupció en les institucions públiques, no se n'ha fet cap –cap–, ni a l'anterior legislatura ni en aquesta. I això, des del meu punt de vista, no és culpa ni de que Espanya ens robi, ni del 155, ni de moltes altres excuses que sovint posem sobre la taula.

Però, senyors de Ciutadans, no s'equivoquin: que aquest Govern no faci la seva feina en la lluita contra la corrupció i totes aquelles mesures aprovades en aquest Ple no vol dir que l'independentisme sigui corrupte.

La diputada Maria Sirvent va fer una exposició molt clara amb relació a l'origen sistemàtic de la corrupció, des d'una perspectiva del sistema capitalista, i també des de la perspectiva del règim franquista i de l'herència, d'una de les principals herències que el règim franquista aboca sobre el nou règim democràtic o el règim del 78. La corrupció ha esdevingut un element central i cabdal del període autonòmic posterior a la Dictadura franquista, un model de gestió elitista, opac i patriòtic. Lladres del bé comú s'han instaurat i continuen en moltes ocasions instaurats en les institucions.

I és per això que nosaltres reivindiquem que el 9 de desembre del 2015 es va aprovar en aquest Parlament el Pacte social contra la corrupció. Aquest pacte no només el van subscriure tots els grups –a excepció, evidentment, del PP–, sinó que el van subscriure una trentena d'entitats que representen la societat civil. Mitjançant aquest pacte es van aprovar una trentena de mesures i la creació de determinats organismes de control per assegurar-ne el desenvolupament. D'aquests organismes de control només s'ha creat, com sempre, el que depèn de la ciutadania, el que depèn de la gent, de les entitats implicades, de les entitats que vetllen pel bé comú; però la resta d'entitats i d'organismes no s'han creat.

I és per això que nosaltres considerem que cal desplegar la resta de mecanismes. I per això, d'entrada, diem que d'aquí trenta dies, si aquesta moció s'aprova, es celebri la cimera contra la corrupció a Catalunya. Per això demanem al Govern, a Esquerra Republicana i a Junts per Catalunya si donaran suport a les dues propostes de resolució de la CUP. Molt senzilles, molt clares, qüestions que ja s'han aprovat en aquesta cambra amb majories àmplies. No entendríem que no hi donessin suport. D'una banda, primera edició de la cimera contra la corrupció a Catalunya, i segon,

desplegar en el període màxim de seixanta dies el Mecanisme Català de Prevenció i Lluita contra la Corrupció i el Fraude, un mecanisme que ha de tenir la funció de coordinar i garantir la interoperabilitat entre la fiscalia anticorrupció de Catalunya, els Mossos, l'Oficina Antifrau, la Sindicatura de Comptes, el Síndic de Greuges i la resta d'entitats que poden fer tasca en aquest sentit. Són propostes molt senzilles, imprescindibles, assumibles, que generen consens, que aquesta cambra ja ha aprovat, i no entendríem de cap de les maneres que no hi donin suport.

Hi afegim: nosaltres, a la resta de propostes de resolució, com ja vam fer en el seu moment, a la majoria hi donarem suport. El que no farem és donar suport a algunes de les propostes que planteja el partit més corrupte d'Europa –ja s'ha plantejat–, ni a totes aquelles que Ciutadans planteja de forma instrumental, que intenten barrejar independentisme amb corrupció.

Acabo recordant el que ja els recordava ahir, ara que marxen els líders de Ciutadans, la senyora Roldán, el senyor Carrizosa: vostès s'omplen la boca de corrupció, però no tenen cap mania de salvar els mobles del seu fracàs electoral anant en una llista electoral amb el Partit Popular. Per tant, la seva credibilitat és zero.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Gràcies. Diputats, diputades, consellers..., a ver, la corrupción al final actúa como un perfecto caldo de cultivo para el populismo de las soluciones mágicas y de las ensañaciones imposibles –de esto en Cataluña sabemos un poquito–, ese que al final, poco más tarde o temprano, acaba sentando las bases de la tiranía. Y eso pasa en todas las partes del mundo, pero nos preocupa especialmente, al menos al Partido Popular, en aquellos lugares y en aquellos países a los que les ha costado muchísimos años de historia convulsa el establecer las bases de una actual y moderna democracia liberal. Y por eso nos preocupa y nos ocupa la corrupción. Entre otras cosas, porque nosotros no estamos aquí para señalar quién es el campeón de la corrupción o deja de serlo. Ustedes saben mucho, nosotros no sabemos quién es el campeón de la corrupción en Europa, pero desde luego en Cataluña sabemos quién es, y a pesar de eso lo que le pedimos es que reaccione –que reaccione. No lo criminalizamos. Que reaccione.

Dicho esto, tenemos una oportunidad mediante este debate, mediante las dos comisiones que se han hecho en este Parlament y que han funcionado para asentar medidas que finalmente el Govern ha decidido no implementar, de superar esa situación y, al mismo hilo y en el mismo momento en que salen casos de corrupción de miembros actuales de Convergència que están en ejercicio político, pues intentar darle la vuelta a la situación.

Dijimos que haríamos un debate serio; creo que lo hemos hecho, o por lo menos lo hemos intentado. Dijimos que presentaríamos propuestas y soluciones, que es verdad que no son definitivas, pero siempre son disuasorias y son factibles de llevar a la práctica. Y dijimos que denunciaríamos si en algún momento el Govern entraba en esta fase de postureo, de anunciar, como el otro día, las veinticinco medidas, para luego comprometerse a implementarlas dos años más adelante, ¿no?

Y, por tanto, hemos propuesto medidas, pues, que creemos que pueden ayudar a combatir la corrupción en Cataluña, haciéndolo con la colaboración de otras entidades y otras administraciones, como puede ser el Gobierno de España, y la aplicación de nuestro marco normativo europeo.

En primer lugar, apostamos por mayor determinación política, ¿no?, lo que hablábamos antes: no sirve de nada presentar veinticinco medidas a implementar en

dos años, cuando llevamos demasiadas décadas arrastrando problemas de falta de confianza en la política por los casos de corrupción.

Esas segundas medidas que hemos presentado en nuestras propuestas son de refuerzo institucional, y creemos que son importantes, que son la creación de la oficina de conflicto de intereses, y que es la prohibición de que personas que tengan intereses en empresas, hasta un 5 por ciento de participación, pues participen de manera directa o indirecta en el sector público. (*Remor de veus*.) Esto sé que hay algunos partidos que no quieran apoyarlo, pero es que esto viene hasta en el propio código ético que se aprobó aquí en este Parlament y que impulsó el mismo Govern que ahora que ahora está...

El president

Un moment, un moment, diputada. Demano als diputats i diputades silenci, perquè no deu ser gens fàcil seguir un discurs amb tot aquest rebombori de fons. Per tant, els demano una mica més de silenci, si us plau. Gràcies.

Esperanza García González

Bé, i també, amb això del reforç institucional, presentàvem també una proposta..., de ley de transparencia. Es verdad, la tenemos, pero hagan el reglamento completo, que yo creo que es importante; que no nos vale con el de la GAIP solo.

También propusimos mejoras en los órganos de control; creemos que es importante. Aquí tenemos otra vez al director de la Oficina Antifraude; nos piden medios, y se puede hacer perfectamente.

Y también control en el gasto público y la contratación, que al final es, digamos, la herramienta a través de la cual se articula la corrupción.

Esas son nuestras propuestas. Ustedes van a decidir si las apoyan o no. A mí me parece, pues, muy sectario, ¿no?, lo que ha dicho la representante de En Comú Podem, de que no van a apoyar..., y se les hace difícil votar. En cambio, pactar presupuestos no les cuesta absolutamente nada.

No vamos a apoyar, desde luego, todas aquellas propuestas que hacen referencia a unos marcos mentales que no compartimos. Uno: las instituciones judiciales funcionan razonablemente bien, son independientes, son profesionales, son técnicas y no son politizadas. Que no les gusten a ustedes, señores, las sentencias que les dictan, asumiendo la autoría de determinados hechos, como en el caso del señor Torra y su inhabilitación, desde luego no va a hacer que nosotros compremos su discurso. No vamos a comprar tampoco el discurso catastrofista de la corrupción institucional generalizada y todas las cuestiones que van parejas a ese tipo de planteamientos. Las que son propositivas, desde luego, sí.

Y, miren, yo les voy a decir una cosa. Al Govern siempre le hemos pedido compromiso; compromiso y eficiencia. No lo está haciendo. Y le voy a trasladar una cita que sé que es un poquito dura, pero que puede servir para impulsarles: «Si quieres derrotar a la corrupción, debes estar listo para enviar a la cárcel a tus amigos y familiares.» Sé que es muy dura, pero en eso consiste la determinación política, el no partidismo y la defensa del bien común.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari Republicà, és el torn del diputat senyor Jordi Orobitg.

Jordi Orobitg i Solé

Moltes gràcies, senyor president. Conselleres, consellers, diputades, diputats, avui presentem la valoració de les propostes de resolució dels diferents grups parlamentaris amb relació al debat general sobre la corrupció estructural sistèmica i institucionalitzada a Catalunya, promogut pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Em permetran una prèvia, i és dir-los que trobo molt desafortunat el nom que s'ha donat pel grup proposant a aquest Ple monogràfic. Si se'm permet, fins i tot diria

que té un component discriminatori, si no supremacista. Hom podria entendre que el fet que a Catalunya existeixi, com es diu, una corrupció estructural sistèmica, institucional i institucionalitzada ve a dir que Catalunya és una societat corrupta, davant d'altres que no ho són, i no existeix cap indicador que avaluï aquesta afirmació. Semblaria, tanmateix, pel discurs dels promotors del debat, que la corrupció és cosa d'aquells que només se senten catalans i que no afecta aquells que es senten espanyols alhora que catalans. I, més enllà de supremacista i insultant, aquest discurs resulta preocupantment estigmatitzant, tant com dir que tots els italians són mafiosos, i així tants altres tòpics.

Contribueix a aquesta visió discriminatòria o gairebé xenòfoba de la qüestió que Ciutadans només plantegi aquesta hipotètica bel·ligerància amb la corrupció a Catalunya, quan no té inconvenient a pactar o, directament, oferir presentar-se en coalició amb partits condemnats per corrupció en diferents governs regionals espanyols, sense que consti la imposició de condició prèvia alguna en aquest àmbit. De fet, hom podria pensar que és el mateix principi de discriminació que porta el Tribunal de Cuentas a perseguir els polítics independentistes amb l'objectiu de procurar la seva mort civil i patrimonial i fa omissió del seu deure i prerrogatives davant d'escàndols com el de la venda d'una part importantíssima del parc públic d'habitatge de la Comunitat de Madrid a fons voltor, que va protagonitzar l'alcaldesa de Madrid, la senyora Ana Botella.

Dit això, i abordant el tema que ens ocupa, voldria destacar en primer lloc la dificultat, llegides totes les propostes de resolució, d'aportar mesures noves en un àmbit que ha estat objecte, com ja s'ha dit, d'àmplia anàlisi en aquest Parlament, en formats com mocions, comissions d'investigació o d'estudi, i fins i tot modificacions del Reglament. Costa, doncs, del ventall de propostes, triar allò que són mesures realment constructives, positives i eficaces, d'aquelles que són voluntarioses, ja s'estan executant o directament són postureig. I, en aquest sentit, alguns grups parlamentaris han tingut la decència de no exhaurir el nombre de propostes que els corresponia; d'altres, en especial el promotor d'aquest debat, han fet allò que fan habitualment, postureig; és a dir, més pa que formatge, molta imatge i poc contingut.

Pel que fa al nostre grup parlamentari, ens hem focalitzat, d'una banda, en blindar, com a mandat parlamentari, les mesures que el 20 de gener va anunciar el Govern, és a dir, les vint-i-cinc mesures a implementar en els propers dos anys i que comporten una estratègia de lluita contra la corrupció.

Entre algunes d'aquestes actuacions destaquen un nou sistema de protecció de les persones alertadores en casos de corrupció, amb bústies cent per cent anònimes; la col·laboració entre l'agència tributària i els Mossos per detectar casos de corrupció; la formació dels Mossos d'Esquadra en la lluita contra la corrupció, i més transparència, que passa per la publicació de les agendes públiques del personal tècnic de major rang, així com l'establiment de processos de selecció de personal basats en mèrits i capacitats. Igual que moltes altres mesures, amb una més gran o menor intensitat, contribueixen a minimitzar, que no erradicar, lamentablement, el risc de conductes corruptes.

Tractades ja les estructurals que proposem, volem plantejar també els nostres objectius polítics. En primer lloc, volem fer una crida a les forces polítiques a adoptar un compromís ferm contra la corrupció; interpel·lem els partits polítics a adoptar mesures de transparència i lluita contra la corrupció en el si propi dels partits i també a les fundacions que els són vinculades. Crec que empíricament tenim coneixement tots de que és una font que moltes vegades ha permès el finançament irregular de partits o el cobrament de comissions per obra pública. No cal tensionar més l'ambient dient qui o què, però tots i totes tenim clar de què i de qui estem parlant.

També instem tots els partits representats en aquesta cambra a promoure una llei electoral de Catalunya, que reguli el conflicte d'interessos, el finançament de les campanyes i la reducció dels seus costos, i que protegeixi els càrrecs electes davant

d'interferències judicials motivades ideològicament. Un càrrec electe només pot perdre la seva condició quan existeix una sentència ferma per part d'un òrgan judicial. I, així doncs, ens sumem entusiastament a la defensa de la presumpció d'innocència que va verbalitzar en nom del Govern el conseller Bosch, quelcom que tothom diu defensar però que sempre oblidem a l'adreçar-nos a un adversari polític.

Volem promoure una llei de transparència de partits i de fundacions que estableixi en règim d'igualtat les mateixes obligacions de transparència a les fundacions de partits i que condicioni l'accés d'aquestes a finançament públic a canvi de sotmetre's a protocols anticorrupció supervisats per l'Oficina Antifrau.

Les nostres propostes de resolució aborden també la temàtica de la fiscalitat i la lluita contra l'evasió fiscal, establint quin ha de ser l'objectiu de la fiscalitat, lluitant contra el dúmping fiscal com un mecanisme públic que propicia l'evasió fiscal.

Mostrem la nostra preocupació per l'opacitat i manca d'exemplaritat de la Casa Reial espanyola i els impediments que les majories de bloqueig del Congrés dels Diputats o el mateix Tribunal Constitucional, pel que fa a aquesta cambra, posen en la investigació de les pràctiques fiscals de la Casa Reial. La inviolabilitat que la Constitució dels hereus del franquisme va tutelar l'any 1978 va procurar al rei la prerrogativa de la inviolabilitat, però que sigui inviolable no vol dir que sigui no investigable en seu parlamentària. La vergonyeta, si cal, com a ciutadans que paguem impostos, tenim tot el dret a fer-l'hi passar, si s'escau, que també té el dret a la presumpció d'innocència, l'home.

Entenem, doncs, que tot càrrec públic, ja siguin tots els membres del Govern de la Generalitat, consellers, exconsellers, presidents o expresidents, tenen l'obligació de donar explicacions per totes aquelles actuacions en l'àmbit públic i/o privat que puguin comprometre el bon nom de les institucions catalanes. I aquesta obligació, per tant, s'estén a l'incompliment també d'obligacions tributàries, i entre elles l'evasió fiscal, encara que s'entengui prescrit el delictes, com recentment hem tingut el coneixement en el cas del president Pujol. Recolzarem, doncs, les propostes de resolució que qüestionen la idoneïtat d'aquests perquè protagonitzin programes als mitjans públics del nostre país, d'acord amb el seu llibre d'estil, per protagonitzar programes focalitzats en la solidaritat entre els pobles, quan la conducta que se'ls atribueix qüestiona la solidaritat amb els ciutadans del seu propi poble.

Instem, doncs, el Govern a reclamar al Govern la publicació de les persones acoïllides a l'amnistia fiscal; amb fonament..., els inclosos en aquest llistat, a executar un pla d'inspecció fiscal per a tots aquells que s'hi van acollir, i fiscalitzar els possibles indicis de corrupció que en resultin, en especial els vinculats amb l'Administració pública i la Casa Reial.

Instem a derogar el decret llei que va propiciar la deslocalització social d'empreses l'octubre del 2017; és una norma corrupta que furta els socis i accionistes en benefici del consell d'administració d'*amigotes* influenciables..., on ha de raure la seu fiscal d'una societat, quelcom més que important.

Instem l'Agència Estatal de l'Administració Tributària a col·laborar amb l'Agència Tributària de Catalunya per facilitar les dades que permetin detectar el patrimoni de contribuents catalans radicats a l'estranger.

Volem, doncs, construir una república exemplar, on prevalgui la transparència i la lluita contra la corrupció, amb tolerància zero, i entenem que els valors republicans són irrenunciables per fer-ho possible.

El sistema, per tenir credibilitat, ha de ser honest i transparent en tots els seus poders, i el poder judicial, per mèrits propis, pateix una crisi de credibilitat molt important.

Fem una sèrie de propostes, doncs, molt exhaustiva i àmplia amb l'objectiu de corregir el biaix ideològic de la cúpula judicial de l'Estat, modificant, per tant, el procediment de selecció dels integrants del seu poder, despolititzant-lo, de la mateixa manera que la fiscalia i altres òrgans, per fer-lo proper als estàndards europeus,

de la mateixa manera que mostrem la solidaritat al vicepresident del Govern espanyol per la impresentable declaració institucional del Consell General del Poder Judicial que només busca silenciar les veus crítiques amb la deriva autoritària, repressiva i antieuropea de la cúpula judicial de l'Estat.

Agrair, fonamentalment al grup dels comuns, al grup de la CUP, al Grup dels Socialistes, el fet que hagin volgut transaccionar amb nosaltres algunes de les esmenes plantejades. I dir que votarem propostes de tots els grups, i que, si algunes no les votem, no serà perquè no siguin encertades sinó perquè creiem que aquelles que hem transaccionat s'ajusten més a allò més adient.

No voldria acabar sense fer adient, però, que, com ja va apuntar el meu company Bernat Solé el primer dia d'aquest debat, existeixen diferents tipus de corrupció. La lluita política i la voluntat de desgastar l'adversari fan que ens focalitzen en l'articulació de mecanismes de lluita contra la corrupció en l'àmbit polític, però hi ha moltes altres corrupcions que podem evitar, com les de collusió o de càrtel entre empreses subministradores de serveis essencials en detriment de la competència, el dúmping fiscal i tantes altres.

Per acabar, voldria expressar una opinió personal però que crec que pot arribar a ser compartida per una majoria dels presents. Per mi, senyors de Ciutadans, la corrupció en l'àmbit polític és el triomf de la cobdícia sobre l'honradesa, el triomf de l'estima d'allò material sobre un valor humà essencial, més encara perquè és un servidor públic.

Hi ha, però, hi insisteixo, altres tipus de corrupció, i una d'elles és la corrupció moral. Segons l'Organització de les Nacions Unides, entre els valors humans, a més de l'honradesa, en destaquen d'altres: la sensibilitat vers les altres persones, utilitzant l'empatia; la humilitat, acceptant que nosaltres també tenim defectes i que ens podem equivocar i podem ser part d'un conflicte; la prudència, en especial quan no es saben les circumstàncies especials d'un cas; el respecte, en especial pel que fa a la consideració deguda a les altres persones.

Les seves maneres de procedir, en especial pel que fa al tractament a les persones que havien estat companys seus en aquest plenari avui a la presó o a l'exili, no s'adiuen amb els valors humans que he esmentat. No crec que siguin sensibles vers la seva situació ni que empatitzin amb allò que suposa que estiguin separats dels seus fills; no crec que hagin reconegut mai tenir part de culpa en el conflicte, ni que siguin prudents en les afirmacions, acusacions i difamacions que llencen en general i en particular, ni que mostrin el respecte degut a les persones, i el darrer exemple el vam tenir al darrer Ple amb gairebé tot el seu grup parlamentari, gairebé tot, dempeus cridant «*delincuente*» a la màxima autoritat política del nostre país. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Ja acabo, president.

Hom podria pensar que tot això els fa reus de corrupció moral. No seré jo qui ho afirmi. Tot i que tinc una ferma opinió al respecte, jo sí que respecto el seu dret a la presumpció d'innocència. El veredict, si cal, el dictaran les urnes.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. I, finalment, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Forné.

Josep Maria Forné i Febrer

Bon dia, president. Consellers, diputades i diputats, personal del Parlament i públic que ens seguïu, estem a l'última part d'aquest Ple monogràfic que sobre la corrupció ha proposat el Grup de Ciutadans, i aquesta última part serveix per marcar posició de vot i explicar una mica quins són els arguments. El que intentarem fer és això, nosaltres, explicar quins són els criteris pels quals hem decidit i ens hem po-

sicionat en els vots, i a la vegada hem presentat les propostes de resolució que hem presentat. I, en aquest sentit, farem criteris i no, senyora Ribas, triarem en funció de qui és el qui acaba proposant, perquè això també és una forma de corrupció, d'alguna manera, (*remor de veus*) triar, triar en forma de qui és, sinó el criteri que ajuda a evitar la corrupció.

Hi ha moltes formes de corrupció, existeixen múltiples formes de corrupció. El que entenem nosaltres que aquí s'està tractant és la corrupció política, la corrupció institucional, la corrupció econòmica, principalment. Segurament que n'excloem moltes altres, en aquest cas, com la corrupció moral, la corrupció lingüística... Això no entrarà en aquest cas; són la corrupció política, la corrupció institucional i la corrupció econòmica.

En què consisteixen aquestes corrupcions?, les que acabo de dir. Doncs que coincideixen amb dos factors: un és que gaudeixen..., els actors corruptes gaudeixen de poder, gaudeixen de privilegis, i el segon factor és que utilitzen aquest poder i aquests privilegis pel benefici propi i no pel bé comú, que per això gaudeixen d'aquest poder i d'aquests privilegis. En això consisteix la corrupció.

Per tant, si tenim clar què és la corrupció, que és aquest ús del poder que un té en principi dirigit per aconseguir un bé comú i, en canvi, l'utilitza per un bé propi i per un benefici propi, si tenim clars aquests criteris, aleshores què és el que podem fer per evitar la corrupció? Doncs el que podem fer és mirar d'obstaculitzar aquest ús del poder en benefici propi, no?, cap a l'objecte, que seria el bé comú.

Hi ha tres maneres, tres actituds, que ens permeten intervenir per evitar la corrupció: la prevenció, la denúncia i la penalització, el càstig i el combat d'aquesta. La prevenció i la denúncia segurament que són les que més ens escauen a nosaltres, el poder legislatiu; segur que el càstig i la penalització és funció del poder judicial. Després en parlarem, que justament una de les feines que cal per evitar la corrupció, per aquest ús del poder en benefici propi, és justament la divisió de poders. I si no tenim en compte això, aleshores no anirem gaire bé.

La primera d'aquestes funcions que podem pretendre nosaltres per evitar la corrupció és la prevenció, deia ara, no?, la prevenció, la denúncia i la penalització. La prevenció, creiem que hi han tres maneres d'evitar-la o de combatre-la, aquesta corrupció. La primera és limitant l'acumulació de poder. L'acumulació de poder és una de les, diguéssim, relacions proporcionals amb la corrupció: com més poder acumulat més facilitat de corrupció hi ha i més corrupció s'exerceix. Per tant, el que hem d'aconseguir és limitar aquest poder. De fet, les democràcies liberals es caracteritzen per un fonament bàsic com és el de dividir el poder, essencialment dividir el poder i generar contrapesos en el poder per evitar això, aquesta acumulació de poder. Com més poder hi ha més possibilitat de corrupció. En aquest sentit, clar que hi ha hagut corrupció a Catalunya, clar que hi ha hagut corrupció al nostre país. I dissortadament podem sospitar que n'existirà, de corrupció, al nostre país. Però, com més poder més corrupció, pensem que a l'Estat espanyol, en aquest sentit, aquells que només volen assenyalar la corrupció que hi ha aquí..., la corrupció de l'Estat espanyol és, per proporció del poder que té, molt més gran i molt més perillosa en els nostres temps.

No només l'acumulació de poder, sinó la pràctica en aquesta acumulació de poder. Pensem que els dos-cents anys d'història..., dels darrers dos-cents anys d'història de l'Estat espanyol, d'Espanya, dels dos-cents anys darrers, la meitat aproximadament han estat amb formes dictatorials o absolutistes. Per tant, hi ha un pòsit molt considerable d'abús de poder i de tendència cap a la corrupció en l'Estat espanyol, eh? Valdria la pena de pensar-s'ho. Per tant, el primer dels objectius per evitar, per prevenir, és limitar el poder, dividir-lo.

La segona, formar caràcter en el governant. El qui acaba corrompent és alguna persona, i les persones són les que exercim la corrupció. Per tant, el que cal és que aquestes persones tinguin una formació ètica. En aquest sentit, també hem vist que hi han

diferents propostes de resolució que van en aquest sentit. De fet, l'ètica vol dir caràcter –l'ètica vol dir caràcter–, i quan hi ha un caràcter hi ha una manera habitual de fer de les persones, no garanteix res, però és una bona profilaxi per aconseguir que hi hagi una menor corrupció, eh? De fet, no és casualitat que Plató, per exemple, digués que el governant..., algú havia de començar a exercir en política a partir dels cinquanta-cinc anys, dedicant-se els cinquanta-cinc anys anteriors a la formació de caràcter, a la preparació de. Per tant, totes les propostes de resolució que vagin en aquesta línia de formació ètica, de preparació ètica, de formació de caràcter del governant, també.

I la tercera línia..., la primera seria limitació del poder, formació de caràcter del governant i la tercera, per limitar la corrupció, és la informació del subjecte aquell que s'hauria d'haver beneficiat del poder, i, en canvi, és privat per l'efecte de la corrupció, és a dir, la ciutadania, el poble, aquell que hauria de ser el beneficiari del bé comú. A aquell que no és beneficiari del bé comú, doncs, li hem de donar informació, li hem de donar coneixement, la transparència, la informació.

Per cert, transparència i informació. (*L'orador mostra a la cambra uns fulls.*) Això són dades dels viatges d'una determinada comunitat autònoma espanyola de l'any passat, de tots els càrrecs. Aquests excels, aquest grapat d'excels, són les dades que ens informen dels viatges dels representants d'una altra comunitat autònoma de l'Estat espanyol, del mateix any. Endevinen vostès quina és la informació, la transparència, de quina comunitat autònoma és aquesta informació? És de la Generalitat de Catalunya. Endevinen vostès de qui és aquesta informació? D'Andalusia. (*Aplaudiments.*) En la qual hi ha governant el partit Ciutadans, promotor d'aquest debat. Doncs bé, la transparència i la informació és una manera de combatre-ho.

Per últim, no només la informació, sinó que l'empoderament del poble és una altra manera de combatre la corrupció. La contrària de l'empoderament és la repressió. Generar por i generar la manera, cosa que també s'està patint i greument al nostre país, com a via, diguéssim, per a promoure la corrupció. He parlat de que hi ha la prevenció. Cal la denúncia. Bona part de les nostres propostes de resolució van en la prevenció, bona part van en la denúncia de la corrupció que existeix en aquest moment a l'Estat espanyol.

He obviat, lògicament, el tema de la tercera actuació, que és la de la penalització i el càstig. Aquesta se'ns escapa a nosaltres, ja que nosaltres ens hem posicionat a favor de totes aquelles propostes de resolució que hem cregut que van en la línia d'aconseguir dividir el poder, afeblir-lo, no enfortir-lo, aconseguir transparència, aconseguir l'empoderament de la ciutadania, aconseguir el caràcter ètic del governant i, en aquest sentit, hem donat suport a totes les propostes de resolució que van en aquest sentit. Hi haurà vots positius de tots els grups, de tots els diferents grups que s'han presentat, per tant, no hem triat en funció d'algú altre, i en aquell cas agraïm a aquells grups que s'han avingut a transaccionar, en el cas dels comuns, en el cas dels socialistes, agraïm aquesta facilitat de transaccionar i de poder fer polítiques reals contra la corrupció.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. Acabat el debat, passem a la votació. (*Eva Granados Galiano demana per parlar.*) Sí, senyora Granados?

Eva Granados Galiano

Sí, president. Per demanar la lectura de la resolució número 9, socialista, abans de la seva votació, si és possible.

Gràcies.

(*Dimas Gragera Velaz demana per parlar.*)

El president

Sí, senyor Gragera?

Dimas Gragera Velaz

President, me gustaría pedir alusiones en referencia a las palabras del señor Orobitg.

El president

Trenta segons.

Dimas Gragera Velaz

Gracias, *president*. Señor Orobitg, usted nos acusa de corrupción moral y nos dice que no somos humanos por la posición que nosotros hemos tomado, por la posición que nosotros hemos tomado referente a esos delincuentes condenados por sedición y por malversación. Si usted en el primer mandamiento del separatismo, que es deshumanizar al adversario, nos lo va a seguir haciendo por eso, continúe haciéndolo, porque nosotros no vamos a rendir pleitesía a estos delincuentes condenados.

(Aplaudiments.)

El president

Passarem a la votació de les propostes de resolució. Senyora Granados, m'ha dit la proposta de resolució número 9 seva, eh? *(Veus de fons.)* Gràcies.

Deia que votarem les propostes de resolució per ordre d'entrada al registre, i les propostes de resolució transaccionals es votaran en darrer terme. *(Jordi Orobitg i Solé demana per parlar.)* Sí, senyor Orobitg, per què em demana la paraula?

Jordi Orobitg i Solé

No, per contradiccions amb el senyor Dimas Gragera.

El president

Trenta segons també.

Jordi Orobitg i Solé

Bé, en definitiva, vostè, amb la seva argumentació el que ha fet és ratificar el que jo he explicat. El que jo posava en qüestió és que vostès no sentissin la més mínima empatia, sensibilitat i respecte per una sèrie de persones, algunes d'elles a la presó d'altres a l'exili, i d'altres que a dia d'avui ocupen el càrrec amb l'autoritat política més important d'aquest país. I jo crec que vostè, amb la seva intervenció, no ha vingut més que a ratificar que estic plenament encertat en el meu plantejament.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, diputat. Comencem, doncs, les votacions, i comencem amb les propostes de resolució presentades pel Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Votem la proposta de resolució número 1 de la CUP - Crida Constituent.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 92 vots a favor, 36 en contra i 3 abstencions.

I ara votem la número 2.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 40 en contra i 62 abstencions.

Votem ara les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Comencem amb la primera.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 128 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Votem ara la número 2.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 130 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

I votem ara la número 3.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 64 vots a favor, cap en contra i 67 abstencions.

I votem ara la número 4.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 130 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

Votem ara la proposta de resolució número 5.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 65 vots a favor, cap en contra i 66 abstencions.

La proposta de resolució número 6 ha estat transaccionada i, per tant, la votarem al final.

Passem a votar la número 7.

Comença la votació.

La proposta de resolució número 7 ha estat aprovada per unanimitat: 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I votem ara la 8.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat rebutjada per 64 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

I ara votarem la número 9. Abans, però, demanaré a la secretària quarta, la senyora Ribas, que en faci lectura.

La secretària quarta

Proposta de resolució 9: «Mitjans públics exemplars.

»El Parlament de Catalunya:

»Punt u. Constata que la Corporació Catalana dels Mitjans Audiovisuals no ha programat cap contingut específic sobre els casos de corrupció política, frau i evasió d'impostos que són motiu de processos judicials que afecten l'expresident Jordi Pujol.

»Punt dos. Per tal de garantir la credibilitat dels nostres mitjans públics de comunicació, insta el Govern de la Generalitat a prendre les mesures necessàries per garantir el compliment de la missió dels serveis públics i el rigor informatiu que exigeix el llibre d'estil de la CCMA en les aparicions i tractaments de l'expresident Jordi Pujol i Soley, encausat per diferents escàndols de presumpta corrupció que l'afecten a ell personalment i a membres de la seva família, contextualitzant la informació i oferint diferents elements de judici a la ciutadania. Cal tenir present que al senyor Jordi Pujol li va ser retirat el tractament de molt honorable, l'oficina institucional, la pensió vitalícia i altres títols per part del Parlament de Catalunya.»

El president

Passem a la votació. Comença la votació.

Perdó, perdó. (*Remor de veus.*) Calma, calma. Tornem a iniciar la votació.

Ara sí, comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 97 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions.

(*Aplaudiments.*)

Passem ara a votar les propostes de resolució presentades conjuntament pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i el Grup Parlamentari Republicà.

Comencem per la proposta de resolució número 1.

Comença la votació.

La proposta de resolució número 1 ha estat aprovada per 73 vots a favor, 38 en contra i 20 abstencions.

I votem ara la número 2.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 75 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

I votem ara la número 3.

Comença la votació.

La número 3 ha estat aprovada per unanimitat: 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I votem ara la 4.

Comença la votació.

La proposta de resolució número 4 ha estat aprovada per 123 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

I votem ara la número 5.

Comença la votació.

La número 5 ha estat aprovada per 120 vots a favor, 3 en contra i 8 abstencions.

I votem ara la número 6.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 95 vots a favor, cap en contra i 36 abstencions.

Votem ara la número 7.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per unanimitat: 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara la número 8.

Comença la votació.

La número 8 ha estat aprovada per 123 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

Votem ara la número 9.

Comença la votació.

La número 9 ha estat aprovada per 122 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

I ara la 10.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 130 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

Votem ara la proposta de resolució número 13, atès que l'11 i la 12 han estat transaccionades i, per tant, les votarem en darrer terme.

Comença la votació de la proposta de resolució número 13.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció; és a dir, per unanimitat.

I passem ara a votar la 14.

Comença la votació.

La número 14 ha estat aprovada per unanimitat: 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

La número 15 ha estat transaccionada; per tant, també la votarem al final, i passem a votar la número 16.

Comença la votació.

La número 16 ha estat aprovada per unanimitat: 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Votem la proposta de resolució número 1.

Comença la votació.

La proposta de resolució número 1 ha estat aprovada per unanimitat: 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara la número 2.

Comença la votació.

La proposta de resolució número 2 ha estat rebutjada per 39 vots a favor, 75 en contra i 17 abstencions.

I votem ara la número 3.

Comença la votació.

La número 3 ha estat aprovada per unanimitat: 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I votem ara la número 4.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat rebutjada per 56 vots a favor, 67 en contra i 8 abstencions.

Votem ara la proposta de resolució número 5.

Comença la votació.

La proposta de resolució número 5 ha estat rebutjada per 39 vots a favor, 92 en contra i cap abstenció.

I votem ara la número 6.

Comença la votació.

La proposta de resolució número 6 ha estat rebutjada per 56 vots a favor, 75 en contra i cap abstenció.

I votem ara la número 7.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per unanimitat: 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara la número 8, inclosa la correcció d'errades presentada.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat rebutjada per 39 vots a favor, 92 en contra i cap abstenció.

I votem ara la número 9.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat rebutjada per 56 vots a favor, 75 en contra i cap abstenció.

I votem ara la número 10.

Comença la votació.

La número 10 ha estat rebutjada per 56 vots a favor, 75 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari Republicà.

Votem la número 19.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 76 vots a favor, 38 en contra i 17 abstencions.

I votem ara la número 20.

Comença la votació.

La número 20 ha estat aprovada per 75 vots a favor, 39 en contra i 17 abstencions.

Votem ara les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Comencem amb la 17.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 66 vots a favor, 56 en contra i 9 abstencions.

I votem ara la 18.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 67 vots a favor, 56 en contra i 8 abstencions.

Votem ara les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Les dues primeres, l'1 i la 2, han estat transaccionades; per tant, també les votarem amb el paquet final.

Passem a votar directament la número 3.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 95 vots a favor, cap en contra i 36 abstencions.

I votem ara la número 4.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 94 vots a favor, cap en contra i 37 abstencions.

La número 5 ha estat transaccionada; la votarem, per tant, també al final.

I passem a votar la número 6.

Comença la votació.

La número 6 ha estat aprovada per unanimitat: 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara la 7.

Comença la votació.

La proposta de resolució número 7 ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 62 en contra i 17 abstencions.

I votem ara la 8.

Comença la votació.

La proposta de resolució número 8 ha estat aprovada per unanimitat: 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I votem ara la 9.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per unanimitat: 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I votem ara la número 10.

Comença la votació.

La proposta de resolució número 10 del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem ha estat aprovada per 65 vots a favor, 3 en contra i 63 abstencions.

Passem ara a votar les propostes de resolució del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comencem amb la número 1.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 123 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

Votem ara la número 2.

Comença la votació.

La número 2 ha estat rebutjada per 59 vots a favor, 68 en contra i 4 abstencions.

Votem ara número 3.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat rebutjada per 56 vots a favor, 63 en contra i 12 abstencions.

Votem ara la número 4.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 71 en contra i 57 abstencions.

I votem ara la número 5.

Comença la votació.

La proposta de resolució número 5 ha estat rebutjada per 39 vots a favor, 62 en contra i 29 abstencions.

Passem ara a votar les propostes transaccionals.

Votem, en primer lloc, la proposta transaccional entre la proposta de resolució número 1 del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, la proposta número 6 del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i la proposta número 11 presentada conjuntament pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i el Grup Parlamentari Republicà.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per unanimitat: 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I votem ara la proposta transaccional entre la proposta de resolució número 5 del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, i la proposta número 15 presentada conjuntament pel Grup Parlamentari Republicà i pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per unanimitat: 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I en darrer terme votem la proposta transaccional entre la proposta de resolució número 2 del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem i la proposta número 12 presentada conjuntament pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i el Grup Parlamentari Republicà.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 128 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

No hi ha més propostes de resolució per votar.

Proposició de llei de modificació de la Llei 14/2017, de la renda garantida de ciutadania (continuació)

202-00063/12

I, per tant, passem directament al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la proposta de tramitació, directament i per lectura única, davant del Ple de la Proposició de llei de modificació de la Llei 14/2017, de la renda garantida de ciutadania. (*Remor de veus.*) Els demano, com sempre, que si han d'abandonar l'hemicicle, ho facin ràpidament i en silenci.

(*Pausa llarga.*)

D'acord amb l'article 138.3 del Reglament, acabat el termini per presentar esmenes, procedirem ara al debat de les esmenes a l'articulat presentades pels grups parlamentaris. En primer lloc, intervindran els grups esmenants segons l'ordre d'entrada al registre i, posteriorment, intervindran els grups que no han presentat esmenes.

Segons ha acordat per la Mesa i la Junta de Portaveus, aquest torn d'intervencions serà de deu minuts per a cada grup i subgrup parlamentari.

En primer lloc, té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, el diputat senyor Vidal Aragonés. Quan vulgui.

Vidal Aragonés Chicharro

Doncs molt bon dia a tots i a totes, diputats, diputades i treballadors i treballadores de la casa, ja siguin aquells que són directes de la casa o els que no es consideren directes de la casa, però fan bona part de la seva feina en aquesta institució representativa del poble de Catalunya.

Nosaltres volíem començar la nostra intervenció per fer un recordatori amb relació a per què tornem a estar discutint, parlant, fent propostes en relació amb la renda garantida de ciutadania o, més ben dit, en relació amb la llei que regula la prestació

de renda garantida de ciutadania. Si bé ja en vam fer referència al debat i discussió sobre si li havíem de donar una tramitació urgent o de lectura única, no volem oblidar-nos del fet que si avui estem novament votant amb relació a modificacions normatives de la renda garantida de ciutadania és perquè la gestió de la prestació no està funcionant. Deuen recordar que els ho hem dit en anteriors intervencions.

Per una banda, el fet que justament uns dies abans que s'acaba el termini de presentar documentació, novament es facin requeriments de noves sol·licituds amb l'únic fi o finalitat i efecte de denegar prestacions. Deuen recordar també el que els hem explicat: que hi hagi resolucions on ni tan sols s'expressa quina és la causa per la qual s'està denegant la prestació o que es faci una afirmació tan genèrica que genera absoluta indefensió per a aquell o aquella que ha reclamat la prestació. I també volem recordar que el fet de no explicar amb claredat, de manera simple, que qualsevol persona pugui entendre, quin és l'estat de tramitació de la seva prestació, al cap i a la fi es converteix en un element de limitació en l'accés a la prestació.

Quan regulem hem de pensar també a qui va dirigit allò que regulem, no per donar-hi un tracte diferent, sinó per entendre la naturalesa d'allò que estem regulant. I si el que ens trobem és que aquelles persones que en un moment de la seva vida es troben en situació de major pobresa –que no ens n'oblidem: té una expressió absolutament de classe– no els facilitem la tramitació de la prestació, el que estem construint és una fórmula de gestió que nega drets. I, per tant, ens hem de plantejar –i no ho hem de veure com una qüestió que no es pot resoldre– tots els mecanismes que siguin possibles, a fi i efecte de facilitar el que és la gestió de prestacions.

Si tenim uns sectors de la població catalana que poden tenir dificultats per accedir-hi telemàticament, generem més possibilitats perquè es pugui regular una prestació com durant tants anys s'ha fet, que és a través d'una finestra amb un treballador o una treballadora que els donarà la millor de les informacions. Per cert, també hem volgut insistir en una idea: que la gestió de la prestació no s'estigui fent amb la millor de les garanties no suposa per a la CUP, en cap cas, un anar a assenyalar treballadors o treballadores. Al contrari: si a dia d'avui encara es manté una gestió de prestació donant mínimes respostes és perquè hi ha treballadors i treballadores que fa o fan més enllà d'allò que els correspon legalment i que, evidentment, posa tot el que està..., o posen tot el que està a les seves mans per poder traslladar informació, per poder transmetre coneixement, per poder facilitar el que és gestió de la prestació. Nosaltres on posem el focus no és en els treballadors i les treballadores, sinó en un model determinat de gestió que, a més, neix mancat de recursos i que, a més, considerem que, a dia d'avui, continua mancat de recursos suficients per poder donar una resposta necessària a com s'ha de gestionar aquesta prestació.

Dit tot això, també volem recordar allò que hem explicat tantes vegades sobre l'origen de la renda garantida de ciutadania. L'origen no som els diputats i les diputades que estem en aquesta casa o els de l'anterior legislatura o els de l'anterior legislatura. L'origen és una comissió promotora de la iniciativa legislativa popular i, per tant, l'origen d'aquesta llei són els moviments populars organitzats, els moviments socials organitzats, que davant d'una realitat que nosaltres –i ara faig referència als diputats i a les diputades– no fem acció normativa, són ells i elles autoorganitzats els que fan aquesta acció normativa. I ens hauria de provocar una reflexió oportuna, que és: que facin segurament una de les normatives més progressistes que tenim vigents en aquest Parlament... –almenys puc dir que en aquest Parlament a Catalunya–, tinguin origen no pas en els grups parlamentaris, en els diputats i les diputades, sinó en la societat civil organitzada.

També pel que votarem en una estona volem posar en valor la comissió promotora de la iniciativa legislativa popular. Per aquest grup, si avui estem discutint aquest canvi normatiu..., troba origen en l'actuació d'aquella comissió promotora de la iniciativa legislativa popular, que lluny d'acabar la seva activitat quan es va aprovar la

norma, ha continuat fent una tasca d'acompanyament, control i –hem de dir també i agrair– de fiscalització sobre el que és la seva aplicació.

I tant la comissió promotora com fins a quatre grups parlamentaris, tres grups parlamentaris i un subgrup parlamentari, vam veure la necessitat de modificar la renda garantida de ciutadania. Primer, per adaptar-la a la finalitat, que es qüestió essencial. I, en segon lloc, també per poder o intentar evitar determinades actuacions restrictives que poguéssim tenir l'Administració a l'hora de gestionar aquesta prestació. Han estat bàsicament alguns canvis els que hem plantejat conjuntament, si algú vol anar a comparar unes esmenes que ja vam presentar com a modificació o d'altres... Per cert, avui el que essencialment votarem no serà tant la modificació de la llei, sinó les esmenes o autoesmenes que hem presentat a la modificació de la llei. El que veurà és que les dues autoesmenes –les que han presentat quatre grups i la que ha presentat un subgrup– són bàsicament coincidents, quant al contingut i amb alguna diferència que és el que voldré explicar a continuació.

En primer lloc, el que hem plantejat és reduir a dos mesos el període d'insuficiència de recursos. El tenir un període tan gran com sis mesos, el que podia provocar era que hi hagués famílies que queien ràpidament en la pobresa i que, fins i tot, haguessin de veure com havien d'esperar sis mesos per tenir una realitat amb relació a l'aprovació de la prestació i, per tant, donar resposta a la necessitat, que la podem comprovar perfectament, en dos mesos.

En segon lloc, també hem volgut, en aquest subgrup, excloure com a ingressos a efectes de càmput els ajuts familiars fins al segon grau inferior a dues vegades l'IRSC. I nosaltres ho hem acompanyat també amb una altra idea: per a famílies de més de tres membres, tres vegades l'IRSC, perquè pensàvem, fins i tot, que la situació era diferent. Aquí, la resta de grups han optat per una altra interpretació, que era la limitació a dues vegades l'IRSC, per a tots els supòsits. Ja avancem que també nosaltres votarem positivament i pensem que és un avenç, però havíem vist que potser era més interessant aquesta diferenciació entre famílies de més o menys de tres membres.

Dins d'aquest punt hem de fer referència que la resta de grups parlamentaris, o l'altra autoesmena, que no és la nostra, fa una referència a ingressos no regulars i puntuals i nosaltres, sobre això, volem fer també una reflexió, no tant des d'un punt de vista de retret polític, sinó d'interpretació normativa, d'interpretació de les normes.

A nosaltres ens ha sorgit tot tipus de dubtes de com es podria interpretar això i, per tant, hem volgut anar a un altre redactat. Però, sobretot, el que també ens preocupava era com s'incorporava el concepte «degudament acreditats», quant als ingressos o ingressos exclosos. I, per tant, nosaltres, en l'autoesmena, optàvem per l'opció de declaració jurada –per nosaltres, suficient. Tot i així, al que emplacem –sobretot per un tema de seguretat jurídica per garantir que les prestacions es puguin fer efectives– és que la resta de grups que han presentat l'esmena conjunta, quan els seus portaveus, aquí al faristol ho pugin a explicar, deixin clar que sobre els ingressos –que no regulars i puntuals– i sobretot sobre la qüestió de «degudament acreditats», no s'està generant amb relació a l'Administració la possibilitat de demanar més documentació, d'interpretar d'una manera menys favorable, sinó simplement el que s'està establint és que es compleixi la normativa, tal com la tenia a dia d'avui i, per tant, que no hi hagi un canvi que no es pugui interpretar restrictivament. No ho diem, per cert –i insistim en aquesta idea del retret polític–, sinó a fi i efecte de poder interpretar favorablement la norma.

I també hem fet canvi normatiu, ho proposem i ho diem. I és que es computin de forma independent ingressos que s'abonaven de forma acumulada en períodes superiors. També una qüestió important. I en tota la voluntat d'adaptació de la llei, també hem hagut de traslladar que la qüestió de dos mesos s'incorpori, quant a la documentació a acreditar als extractes bancaris i també per a aquella situació concreta

dels ingressos derivats del Conveni de Ginebra. Estem parlant per les situacions de refugiats i refugiades, que també la qüestió dels dos mesos se'ls apliqués a ells i a elles.

I, per acabar, una darrera idea. I és que considerem que, segurament tornarem a parlar de renda garantida de ciutadania, i emplacem i agraïm la presència aquí del conseller, perquè també posi molta cura en veure les sis observacions generals que ha fet el CTEESC, i les quaranta a l'articulat que ha fet el CTEESC amb relació al reglament, perquè ens trobarem, segurament, novament, discutint.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. A continuació, és el torn de la diputada Noemí de la Calle, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Noemí de la Calle Sifré

Buenos días a todos. En la intervención de hace dos días, recordaba que la prestación de la que hablamos hoy da cumplimiento al artículo 24.3 del Estatuto de autonomía de Cataluña, que establece que las personas o familias que se encuentran en una situación de pobreza, tienen el derecho a acceder a una *renda garantida de ciutadania*, que les asegure los mínimos para una vida digna. Y yo creo que está bien, de vez en cuando, que los políticos hagamos algo de autocrítica y, como ha dicho el diputado Aragonés, no fue ni el Govern ni un partido político el que impulsó esta ley, sino la sociedad civil.

Tenemos aquí hoy al grupo promotor de la *renda garantida*, que fueron los que estuvieron impulsando y recogiendo firmas para que esta ley se hiciera en realidad. Y cuando escucho a Esquerra ponerse medallas o ponérselas a la señora Bassa, a mí me llevan los diablos porque considero que es una falta de respeto a la comisión promotora de la ley, que aún hoy sigue luchando para que el Govern aplique la ley de forma correcta. Creo que es una falta de respeto a las más de 120.000 personas que firmaron esa ley, para que esa ley fuera posible y es una falta de respeto a las entidades y a los diputados que participaron en la fase de ponencia de la ley.

Y, por ello quiero, primero, poner en valor el esfuerzo de todos los implicados en la promoción y en la recogida de las más de 120.000 firmas que se necesitaron para llevar a cabo una iniciativa legislativa popular. Cuando se admitió a trámite esta ley, pasó por su fase de ponencia y a este Parlament vinieron muchísimas entidades de diversos sectores, para poner su granito de arena en la confección de la ley; así que, segundo, a ellas también debemos ponerlas en valor.

Y estoy hablando de la décima legislatura, que finalizó sin haber acabado la fase de ponencia. Fíjese, volvemos al punto 1, porque fue una suerte que esta ley fuese una iniciativa legislativa popular, porque al final de la legislatura no decayó y pudimos retomarla en la legislatura siguiente, cosa que no pasa con las leyes que se impulsan desde los grupos parlamentarios o desde el Govern.

Y al empezar la undécima legislatura, se retomó la ponencia en la fase de enmiendas y..., así que, tercero, también quiero poner en valor el esfuerzo que hicimos todos los grupos parlamentarios, porque todos tuvimos que hacer concesiones para poder llegar a un acuerdo que se tradujese en un verdadero beneficio para la ciudadanía, y sacar tiempo de debajo de las piedras para que pudiese entrar en vigor lo antes posible, ya que esta ley, pues es la última red de seguridad de personas que lo están pasando francamente mal.

Y lo hicimos luchando contra los intentos del Govern de boicotear los acuerdos a los que llegábamos en la ponencia y dilatar esa ponencia para retrasar la aprobación de esta ley. Y también he de decir que éramos tan conscientes de la importancia de esta ley, que conseguimos superar esos bloqueos siguiendo trabajando en acuerdos, aunque el ponente relator, pues, desconvocase la ponencia cada dos por tres.

Y alguno de los que formamos parte de aquella ponencia seguimos siendo diputados y hoy nos veréis intervenir desde este mismo facistol, pero hay dos diputadas que ya no están, y desde aquí quiero mandarles un afectuoso saludo, porque de una de las cosas de las que me siento más orgullosa como diputada es de haber contribuido a hacer esta ley realidad, y quiero dejar constancia, mi especial recuerdo para aquellas personas con las que recorrí parte de este camino. También para aquellos que participaron en la ponencia como miembros del grupo promotor. Diosdado Tolledano llegó a acampar en la plaza Sant Jaume y a ayunar varios días para forzar al Gobierno a aceptar el acuerdo al que habíamos llegado los grupos de la oposición. Recuerdo también a Sixte Garganté, a los letrados, personal del Parlament y técnicos de los grupos parlamentarios que también participaron en la ponencia; en nuestro caso, Ernesto Suárez, que fue el compañero que me acompañó en la sombra durante toda la aventura que supuso aquella ponencia.

Finalmente, conseguimos aprobar la ley en 2017, y su aprobación supuso un rayo de esperanza para esas personas que lo estaban pasando mal. Y, por desgracia, el Govern hizo suya aquella máxima tramposa del conde de Romanones, «haga usted las leyes y déjeme a mí los reglamentos», y en este caso el *no* reglamento, porque estamos en 2020 y el Govern no tiene reglamentada esta ley. Y, como han hecho con muchos otros problemas generados por su propia inacción, le echaron la culpa al 155, pero a estas alturas ya no cuela. Y no tenemos reglamento porque en la inexistencia de él se han escudado y se siguen escudando para excluir a muchos ciudadanos y denegarles la prestación de forma injustificada e indebida. Y por ello hemos presentado esta ley, para que el Govern no pueda escudarse en la falta de reglamento para interpretarla de forma restrictiva, por ejemplo, dejando fuera de la prestación a personas que en un momento dado han recibido una ayuda económica por parte de un familiar.

Desde su registro, que fue en septiembre del año pasado, hemos mantenido reuniones con la comisión de gobierno o de seguimiento de la ley, que está formada, pues, por la Administración, sindicatos, patronales, entidades del tercer sector, donde se nos hicieron una serie de apreciaciones. Algunas de ellas las hemos incorporado en forma de autoenmienda, que contiene lo siguiente.

El concepto de liberalidad por razón afectiva lo hemos trasladado del artículo 7 al artículo 4.4, concretando que no computarán como ingresos dentro del periodo de carencia las ayudas puntuales que provengan de familiares hasta segundo grado de consanguinidad o afinidad y que sean inferiores a dos veces el indicador de rentas de suficiencia de Cataluña.

Y recojo la petición que hacía el diputado Vidal, ¿no?, que explicásemos... Yo, por ejemplo, entiendo que, cuando decimos que tiene que estar debidamente acreditado, es tan sencillo que..., con el libro de familia y con el extracto de la cuenta bancaria; nada más. Por otro lado, bueno, lo mismo: ¿por qué?, ¿cómo acreditas que tienes más de dieciocho años? Con el DNI. Pues esto yo lo interpreto así.

Por otro lado, incluimos una de las recomendaciones de la comisión de seguimiento de la ley que mencionaba antes para que las ayudas que se perciban por parte de las administraciones en formato de pago único pero que correspondan a diferentes meses se prorrateen para que ese cálculo de falta de ingresos sea ajustado a la realidad.

Y, finalmente, suprimimos la disposición final segunda, relativa a la habilitación presupuestaria, por ser innecesaria, ya que, al ser esta prestación un derecho subjetivo, la partida presupuestaria debe ser abierta y no es necesaria una cláusula habilitante.

Llevamos meses trabajando en esta modificación, intentando escuchar las aportaciones tanto de la comisión promotora de la ley como de la comisión de seguimiento, siguiendo el espíritu de una ponencia que pudimos sacar adelante porque grupos parlamentarios muy distintos hicimos un esfuerzo ingente para conseguir los

consensos necesarios. Obviamente, cada uno de los grupos le hubiera dado un matiz diferente en caso de presentarla por separado. En Ciudadanos, por ejemplo, no nos creemos que el Govern esté dispuesto a extender este año la complementariedad con las rentas del trabajo. Estamos hartos de los anuncios del Govern que luego no se materializan, como es el caso del hurto de las pensiones de los niños huérfanos, que la señora Bassa en 2015 anunció un decreto para dejar de cogerle el dinero a los menores huérfanos y el *conseller* Homrani dice que aún están trabajando en ello. Cinco años para sacar adelante un decreto. *Conseller*, ¿lo están bordando a macramé y por eso tardan tanto? Porque a ver si van a ser como Penélope, que lo que tejía por el día lo destejía por la noche. Por eso no nos creemos que realmente quieran extender la complementariedad de la renta garantizada con las rentas del trabajo para todo tipo de familias o uniones de convivencia, porque estamos hartos de anuncios que nunca llegan a nada. Y por parte de Ciudadanos, pues, en este caso, en esta ley, pues hubiéramos preferido extender esa complementariedad antes que reducir a dos meses el periodo de carencia.

Pero, en cualquier caso, es una buena ley, porque concretando estos artículos impediremos que el Govern siga haciendo esta interpretación restrictiva de la ley y contribuiremos así a reducir la desigualdad. Porque la pobreza y la desigualdad son un problema social, pero también es un problema económico que nos afecta a todos. En Ciudadanos, como partido liberal progresista, nos gusta remarcar la vertiente económica de la desigualdad. Porque las sociedades menos desiguales son las sociedades más preparadas y más competitivas, y mientras tengamos estos niveles de desigualdad no podremos competir con el resto del mundo.

Y en Ciudadanos no entendemos la dotación presupuestaria de esta ley como un gasto, sino como una inversión, como una de las mejores inversiones que puede hacer una sociedad, que es invertir en sus ciudadanos para que puedan dar lo mejor de sí mismos. Es la mejor inversión que puede hacer por las futuras generaciones, como por ejemplo por ese uno de cada cuatro niños catalanes que actualmente está viviendo por debajo del umbral de la pobreza. Sin olvidarnos, eso sí, que tenemos que hacer que la clase media y trabajadora también tenga oportunidades para generar riqueza, porque sin riqueza no podremos redistribuir nada ni atender a las necesidades sociales.

Y quiero finalizar mi intervención de la misma forma que lo hice cuando aprobamos la renta garantizada de ciudadanía, que es reafirmando el compromiso de Ciudadanos de velar para que la inacción o la mala acción que pueda ejercer quien gobierne no limite o desvirtúe el objetivo de esta ley. Nos comprometimos y hemos cumplido, y lo seguiremos haciendo, buscando puntos en común con otros grupos parlamentarios para sumar fuerzas en aquellas cuestiones que supongan avances sociales, que aseguren la igualdad de oportunidades y hagan de esta comunidad autónoma un lugar más justo y libre, dentro de esa España con la que algunos soñamos, por la que luchamos desde las instituciones. Porque en Ciudadanos creemos en un estado solidario, que no deja en la cuneta a los ciudadanos que más lo necesitan y que pone en sus manos las herramientas necesarias para volver al mercado laboral.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El vicepresidente primer

Gràcies, diputada. A continuació és el torn del diputat Raúl Moreno, del Grup dels Socialistes i Units per Avançar.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, president. Saludar els membres de la Comissió Promotora de la Renda Garantida de Ciutadania que ens acompanyen, consellers, diputats, diputades... Finalment, aquesta segona modificació per lectura única de la renda garantida de ciutadania sembla que obtindrà el recolzament, si no unànime, majoritari dels grups

parlamentaris d'aquesta cambra. I crec que parlo en nom de tots els grups promotors –Ciutadans, que em vaig deixar l'altre dia de dir-ho, PSC, Catalunya en Comú Podem i de la CUP– si afirmo que els objectius que vam iniciar i pels quals vam començar aquesta modificació de la llei s'han aconseguit.

Quins són aquests objectius? Doncs reduir de sis a dos mesos el temps que una persona ha de justificar que no té ingressos suficients per demanar la renda garantida de ciutadania; prorrogar dotze mesos aquelles prestacions que es podien cobrar durant aquests dos mesos en els quals s'havia de justificar la insuficiència econòmica i que eren prestacions que tenien un caràcter anual i que, per tant, s'havien de prorratejar durant dotze mesos, per tal de no interferir en el compte de la persona i, per tant, que no pogués accedir, amb aquesta excusa, a la renda garantida. I, a més a més, introduïm en la llei la possibilitat de que puguin rebre ingressos puntuals de familiars de fins a segon grau, familiars que ajuden normalment les famílies o les persones que estan en exclusió social, doncs, pagant-los el lloguer, pagant-los els subministraments, i que aquests ajuts puntuals podien fer també que s'incorporessin com a ingressos i, per tant, que aquesta persona superés el llindar d'ingressos i tampoc pogués accedir a la renda garantida.

I és veritat que a les modificacions que hem fet o amb l'acord que finalment hem pogut prendre hi ha dos consideracions. Una, establir un màxim per a aquestes aportacions econòmiques, que nosaltres considerem que és normal, el fet de que es pugui establir un màxim, perquè, si no l'establim, qualsevol tipus de donació podria no comptabilitzar com a ingressos i, per tant, posaríem d'alguna manera en una dificultat el gestor o la gestora d'aquesta prestació. I, efectivament, aquest tipus d'ingressos s'han de justificar, com tot, a la renda garantida de ciutadania. Estem parlant de diners públics i, per tant, hem de ser curosos també de com els administrem.

Ara, com s'han de demostrar aquests ingressos? El diputat de la CUP, doncs, proposava algunes fórmules, no?, que són inicialment les que nosaltres vam considerar, que era a través d'una declaració jurada, com ara s'utilitza per a moltes prestacions dels serveis socials; volíem introduir aquesta declaració jurada també dins dels mecanismes habituals del SOC. Però també es pot demostrar amb una simple transferència bancària. Si sabem que són els familiars de segon grau i corresponen nom, cognoms, doncs sabem que amb aquesta justificació d'aquest compte corrent –que per altra banda també s'ha de adjuntar a l'hora de demanar la renda garantida de ciutadania– no cal demanar més papers, que amb el mateix paper que ja es demana es pot comprovar si aquests ingressos puntuals provenen de familiars de segon grau.

Considerem, per tant, que amb aquests canvis provocarem que la renda garantida sigui més eficaç, que sigui més efectiva, més justa, i que vagi a parar als col·lectius que fins ara, tant per les condicions de la mateixa llei com per la gestió que se n'ha fet, estaven fora de la prestació i deixaven fora de la prestació moltes persones que es trobaven de forma sobtada en una situació d'insuficiència d'ingressos. I, per altra banda, cal que ens felicitem també pel consens –no sé si absolut, però suficient– per donar sortida a aquestes modificacions.

En tot el procés no ha estat així, també s'ha de dir. Als grups promotors d'aquesta modificació se'ns va demanar fins i tot que retiréssim la llei en un moment. També es va dir que tramitar-la en faria endarrerir el reglament. Clar, fins i tot ha passat el tràmit del CTEEC, però encara no el tenim, el reglament, eh? Es va dir a les entitats que formen part de la comissió, de l'òrgan de govern de la renda garantida, que el text original que avui presentem no es podia esmenar; i l'hem esmenat fins i tot aquells que l'hem presentat. Clar, es van dir moltes coses per tal d'evitar aquesta votació i aquesta modificació –la segona– per lectura única. Però bé està el que bé acaba, i si el text que portem avui a votació surt amb una majoria fruit de la negociació parlamentària, doncs millor.

Esperem no haver d'anar fent modificacions per lectura única per manca de reglament. És l'única possibilitat que tenim els grups parlamentaris de poder fer modificacions davant la queixa de molts ciutadans, que estan en una situació molt crítica, que se'ls va dir que Catalunya tenia una renda garantida, que ells consideren que tenen dret a aquesta renda garantida i que es troben que quan van a demanar-la, doncs no hi tenen dret. I jo no dic que la... Moltes vegades les persones consideren que tenen dret a una prestació i quan van a veure les condicions, doncs potser no hi tenen dret. Però és que moltes d'elles que ens venen a veure i que ens informen, i molts dels treballadors i treballadores del SOC i dels serveis socials que han de donar la cara, i que després ens diuen als grups parlamentaris: «Escolta'm, no entenc per què li han denegat a aquesta persona la renda garantida, i que nosaltres més o menys veiem, amb les consideracions que porta la llei...», aquestes persones estan en una situació molt complexa i cal que siguin directament beneficiàries de la renda garantida de ciutadania.

Per tant, el reglament és absolutament necessari, però, mentre no tinguem reglament, els grups parlamentaris hauran de fer modificacions a la llei. I no és la manera de procedir, no és la manera, però és que no tenim més remei. Tres anys i mig esperant un reglament! L'excusa era el 155. ¿Y ahora qué es? El 156? És a dir, per què no tenim un reglament tres anys i mig després de l'aprovació d'una llei tan important com aquesta, amb tanta incidència en els col·lectius que més la pateixen?

Que, per cert –i aquí també vull fer una reflexió, com feien alguns dels altres diputats i diputades–, aquesta va ser una iniciativa legislativa popular, que ja en el seu dia..., que va entrar just en els anys de crisi, que aquest Parlament i alguns grups que donaven recolzament al Govern en aquells moments van deixar passar anys i anys i anys fins que finalment la vam poder aprovar per començar la tramitació; no va ser immediat. I aquella iniciativa legislativa popular, que ens va costar més d'un any de negociació en aquest Parlament, amb molts dels diputats que som aquí, no és quelcom que es pugui atribuir a un govern. És una llei de país, aprovada per majoria absoluta d'aquesta cambra, si mal no ho recordo. I, per tant, jo puc entendre el paper de la consellera Bassa, que en aquells moments era consellera i que, per tant, va contribuir també, lògicament, a l'aprovació d'aquesta llei, només faltaria; però no es pot atribuir aquesta llei a un govern o a una consellera, perquè és una manca de respecte al conjunt de la ciutadania i als impulsors impulsores d'aquesta llei.

Parlant d'incompliments, la mateixa llei diu que s'ha de publicar una memòria al mes de desembre de cada any. I no la tenim. L'any 2018 sí que es va publicar, i que ens deia, doncs, quants eren els beneficiaris, beneficiàries, quantes rendes s'havien donat a finals d'any... Aquest any no la tenim, i és fonamental per poder fer el balanç de com ha anat. I, quan la publiquin –l'havien de publicar al desembre, espero que ho facin aviat, perquè estic segur que vostès estan complint la llei, i que segurament és una qüestió de terminis o de dies, que no ha acabat la cosa de fer-se; si no és així, doncs, d'aquí uns mesos possiblement haurem de ser una mica més durs exigint que compleixin la llei, fins i tot el fet de poder demostrar quin és el seu funcionament, i la memòria–, ens agradaria que poguessin dividir: aquelles persones que reben la renda garantida perquè reben un complement a una prestació o una pensió no contributiva, i aquelles que reben la renda garantida pura. I quan dic «pura» vull dir total, absoluta; gent que no té recursos i que rep la renda garantida en la seva totalitat.

Perquè quan ens parlen de 120.000 beneficiaris i beneficiàries, en aquests moments no sabem quants en tenim amb una renda garantida total i quants són cinquanta, seixanta euros de complement de renda garantida. Clar, la situació és diferent, perquè al final, si això, sí aquesta llei ens ha d'ajudar a garantir els mínims d'una vida digna, tal com diu l'Estatut d'autonomia, haurem de saber quina és la realitat. De moment, les dades que tenim, i que diu l'informe Foessa, és que només un 1,9 per cent de la població a Catalunya ha demanat aquesta prestació i que la renda garantida de ciutadania només arriba al 10 per cent de la població que hi tindria

dret. El 10 per cent de la població en risc d'exclusió social. I, clar, això ens hauria de fer plantejar-nos si el que hem fet està bé o malament, si la llei és una bona llei o és una mala llei. Però, en tot cas, ens hauríem de plantejar si podem ser més extensius en la seva aplicació.

Tenir pobresa al nostre país ens costa diners, a tots plegats. Si som capaços de fer una bona política de rendes, que assegurí uns mínims de vida digna a aquelles persones que pitjor ho estan passant, des del punt de vista econòmic però sobretot des del punt de vista social, estarem fent un país de progrés i podrem fixar els nostres objectius en la generació de riquesa, en la generació de treball, perquè haurem d'alguna manera solucionat, si no al cent per cent, en un tant per cent molt alt, les condicions de vida d'aquells que menys tenen. I, per tant, assegurar la igualtat d'oportunitats de tots i cadascun dels catalans i les catalanes. I aquest era el sentit fonamental d'aquesta llei que vam aprovar en el seu dia, amb tota la il·lusió del món, i que el que volem, justament, és que es desplegui amb la mateixa il·lusió amb la que es va crear.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn de la diputada senyora Marta Ribas. Endavant.

Marta Ribas Frías

Bon dia. L'altre dia ja ho explicàvem en l'inici d'aquest debat de la lectura única de modificació de la Llei de la renda garantida. Aquesta proposta sorgeix d'una preocupació compartida per molts, entre d'altres pels quatre grups de l'oposició que vam signar aquesta proposta, però també per les múltiples queixes que ens havien arribat des d'usuaris, treballadores socials, entitats socials, de diversos elements que estaven succeint. Entre d'altres, per part de la comissió promotora de la renda garantida, que a més ens feia unes propostes molt concretes, a partir de les quals aquests quatre grups proposants vam entendre que algun d'aquests elements no es podia resoldre de cap altra via que no fos una modificació legislativa. I per això vam fer una proposta de lectura única de modificar alguns d'aquests problemes que estem tenint en l'execució de la renda garantida de ciutadania.

Molts altres, però, d'aquests problemes no són temes legislatius, i volem insistir-hi, són de desplegament deficient del que ja diu la llei o de lectura restrictiva del que ja diu la llei, i del fet que no haguem tingut encara un reglament de desplegament d'aquesta llei.

Anem, però, al que avui estem debatent. Sobre allò que sí que calia i convenia un canvi legislatiu, vam promoure aquesta modificació. L'element principal d'aquesta modificació: la reducció del temps de carència d'ingressos que cal demostrar per demanar la renda garantida de ciutadania. La llei vigent obliga a demostrar que s'ha viscut amb menys ingressos del mínim vital necessari durant sis mesos. I amb aquesta modificació pretenem que aquest temps sigui de dos mesos. És que és excessivament llarg, és cert, per a les persones que es troben en situació de vulnerabilitat, haver d'estar en aquestes circumstàncies de màxima vulnerabilitat durant almenys sis mesos per poder sol·licitar la renda garantida de ciutadania.

L'altre element essencial pel qual fèiem aquesta modificació és que no es penalitzi que durant aquest temps que no has tingut ingressos hagis estat rebent ajudes de familiars o d'amics. Dues coses tan bàsiques i essencials són les que promouen aquesta modificació de la llei. Si has estat sobrevivint amb menys de sis-cents euros al mes durant sis mesos, no se't pot penalitzar perquè algun familiar t'hagi estat ajudant perquè paguis el lloguer, no hagis de viure al carrer o perquè tinguis menjar o puguis pagar la llum o l'aigua.

Són aquests motius els que ens van portar a fer aquesta modificació i, ja ho dèiem també l'altre dia, ho explicàvem, tot i que és un text simple tècnicament estem parlant d'un tema que ha donat molt debat de contingut, per això hem trigat uns quants

mesos a portar finalment la llei al Ple. Hi ha hagut durant aquests mesos molta pressió perquè aquesta modificació tan simple però tan bàsica no es fes. Molta. Però al final –i això jo és amb el que em vull quedar–, arribem avui aquí amb una modificació que s'aprovarà i que manté les essències de per què fèiem aquesta modificació i fins i tot en alguns aspectes millora tècnicament allò que era la proposta inicial.

M'explico. Millora tècnicament en el sentit que toquem a tot arreu de la llei on cal que es redueixi de sis mesos a dos mesos aquesta carència d'ingressos. Millora tècnicament el fet que haguem introduït el prorrateig, o sigui, que aquelles persones que durant aquells dos mesos de carència d'ingressos que han de demostrar hagin rebut alguna ajuda durant aquell temps, de les que no es donen mes a mes, sinó que es donen per sis mesos o per un any, aquesta quantitat es prorrategi, el seu efecte, per mesos i, per tant, no et penalitzi que en aquells dos mesos hakis rebut aquell tipus d'ajuda d'urgència que es dona per a uns quants mesos més. Per tant, positiu i de millora.

Hem millorat també en treure la clàusula pressupostària de la llei i, per tant, en que quedi encara més clar que això és un dret subjectiu i, per tant, no és subjecte a disponibilitat pressupostària. I és igual si hi ha o no hi ha nous pressupostos de la Generalitat per entrar en vigor. Entra en vigor un cop es publiqui i prou. I també en afinar com fem viable tècnicament, i evitant més burocràcia, o evitant efectes fiscals collaterals, el fet que no es computin en el llinar d'ingressos aquestes ajudes que puguin estar rebent per part de familiars.

Aquest ha estat l'únic punt de les sis esmenes que plantegem en què no hi ha consens de tots els grups que, de moment, ja hem intervingut. Per això hi ha dues esmenes presentades, una de la CUP i una altra que signem quatre grups parlamentaris. Certament, a nosaltres ens agrada la proposta que fa la CUP per aquest punt. Va més enllà en alguns elements del com, de la forma, i en alguns elements de la limitació de quantitat que pots acabar rebent per part d'un familiar durant aquests mesos que no tens ingressos. Però també hem de ser clars, si aquesta hagués estat la proposta que avui haguéssim portat, probablement no s'hauria aprovat. I sobretot el que no hi hauria hagut és que el Govern se la fes seva. I que el reglament –que esperem que sigui urgent, ràpid, que estigui aquest reglament de desplegament de la renda garantida de ciutadania– permetés també ja anar alineat amb aquesta modificació de llei que avui es fa.

També volem ser molt clares, i li reclamem al Govern que no utilitzi el redactat que avui prosperarà ni per fer més aplicacions restrictives de la voluntat en aquest punt, ni per provocar més burocràcia o *papeleo* a la persona sol·licitant. Precisament, l'objectiu és que no n'hi hagi més. I, sobretot, que hi hagi un reglament ja, i que el reglament permeti..., i estigui alineat amb aquesta modificació legislativa, amb aquesta modificació de la llei que estem fent avui.

Per tant, l'esmena a la qual nosaltres ens hem sumat, l'esmena a la qual nosaltres votarem perquè tiri endavant, és per fer viable l'essència de la modificació que preteníem, i per fer-la tècnicament correcta i per fer-la aplicable d'immediat. I allò que volem que es modifiqui continua sent allò pel qual ens vam mobilitzar quatre grups en signar un text perquè es fes aquesta modificació, que és facilitar més encara l'accés al dret subjectiu a la renda garantida, perquè només calgui demostrar dos mesos previs a la sol·licitud d'ingressos inferiors al llinar per tenir la renda garantida, i que aquests ingressos insuficients, aquests ingressos extres que hakis pogut estar rebent per part de familiars durant aquests mesos sense els ingressos suficients, no et penalitzin. Eren dos objectius molt clars, els dos objectius avui s'aprovaran, quedem-nos amb lo positiu.

Evidentment, la política també és arribar a fer factibles els anhels de la ciutadania que se'ns traslladen. I aquí, avui, al Parlament i durant aquests mesos hem fet política. Agraïm, i molt, la pressió que es fa des de fora perquè intentem anar a màxims, perquè això és el que ens porta a no cedir en certes coses. Però, a vegades, en

algunes, s'ha d'acabar cedint per arribar a allò viable, a allò que s'aprovi, i a allò que es dugui a terme d'immediat, que s'ho faci seu el Govern, i avui es visualitzarà amb què han signat aquesta esmena i s'aprovarà.

Per tant, crec que avui és un gran èxit de nou per a la gent que ha d'accedir al dret a la renda garantida de ciutadania, perquè ho tingui més fàcil i perquè hi pugui accedir amb més facilitat. Hi ha un pressupost amb més recursos i ara hi haurà d'haver, al més aviat possible, un Govern que deixi de fer lectures restrictives d'aquesta llei, que se la cregui de debò i que l'apliqui com cal.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Rut Ribas.

Rut Ribas i Martí

Gràcies, president. Molt bon dia a tothom. Primer de tot, saludar el públic que ens acompanya, especialment, la comissió promotora.

Bé, la millor eina que considerem que pot combatre la pobresa i l'exclusió social és el treball, en especial el treball digne. Però quan aquest falla, la renda garantida de ciutadania és l'eina essencial per combatre la pobresa, les desigualtats i també l'exclusió. I neix –ja s'ha dit també amb les paraules que ens han precedit– amb l'objectiu de garantir l'autonomia de les persones que es troben en una situació de vulnerabilitat i així treballar perquè qualsevol ciutadà i qualsevol família del nostre país es pugui fer càrrec de les seves despeses necessàries per poder viure amb dignitat.

Tots sabem que la renda garantida de ciutadania és un tema delicat, i ho és perquè té una essència particular: la llei sorgeix dels moviments socials i de la demanda de la ciutadania a través d'una ILP. Per tant, va ser pensada i compartida per molts agents i actors de la societat, van ser entitats, sindicals, patronals, el Tercer Sector, el món local i la ciutadania molt diversa que va fer possible poder arribar a bons acords i compartir-los amb el Govern per poder fer real la nova llei. I això, i aquest fet mai serà negat.

Entràvem, llavors, en un nou escenari, una llei que comportava posar fi a la renda bàsica, l'antiga PIRMI, i crear un nou dret que permetia fer gran el ventall de condicions per poder adquirir la nova prestació i així avançar contra la pobresa.

Aquest abril –ja s'ha dit en altres ocasions– finalitza el termini establert en la llei per fer el desplegament total. I també ho recordàvem en la passada intervenció d'aquest Ple, que la llei va entrar en funcionament el setembre del 2017. Quan aquesta va iniciar la seva aplicació i implementació, es va començar amb un 85 per cent de l'import final de la prestació. Ja se sabia que hi hauria una transitorietat, però quan es va iniciar la tercera fase de la seva implantació, que va ser aquest passat setembre, es va executar un nou canvi i, per tant, un increment de la quantia que passava fins al 97 per cent de l'IRSC, tal com també establia ja la mateixa llei i com s'havia establert durant el seu estudi i posterior..., en la seva aplicació.

Aquest canvi suposa un augment de la prestació per a tots els perfils de la unitat familiar que reben la renda garantida de ciutadania, i aquesta pujada també s'aplica al nombre de beneficiaris. Però encara cal esperar a veure l'impacte final de la prestació, perquè encara no ha pogut gaudir del tot el seu desplegament.

En aquest sentit, el nombre de beneficiaris de la renda garantida de ciutadania s'està ampliant, però tant de bo la xifra disminueixi. I ho dic en el sentit de que aconseguim erradicar la pobresa al país. Perquè el que busca majoritàriament la renda garantida de ciutadania és la inserció laboral dels destinataris i que les persones que la perceben ho deixin de fer perquè han trobat feina.

Una altra qüestió, que no és pas poc important –i ho remarco perquè ja ha sorgit amb les intervencions que m'han precedit, crec que en totes elles– és la redacció fi-

nal i completa del reglament de la mateixa llei, que és l'eina que, de fet, ens permetrà regular la prestació entre els diversos departaments i el beneficiari. El seu procés administratiu està en fase de finalitzar i en breu serà aprovat; concretament, ho serà aquest mes de març, el mes que ve.

En tot cas, ara em vull centrar en el que sotmetem en aquest punt a votació. El dimecres, nosaltres, des del Grup Republicà, ja fèiem avinent que consideràvem que un canvi de la renda garantida de ciutadania via lectura única no era la millor forma per trobar el consens i l'entesa entre tots els agents i actors que han format part d'ella.

Crec que no podem perdre l'essència de la mateixa llei, com també ja hi feia referència, perquè segur que qualsevol canvi que puguem fer no serà compartit en tota la seva totalitat amb tots els seus agents i amb totes les persones que es senten seva la llei. Perquè d'un petit canvi que es pugui efectuar a la llei s'ha de tenir en compte i estudiar tots els impactes que portarien la seva implementació. I és obvi que ens voldríem trobar en termes de màxims, però malauradament cal fer l'exercici de realisme i ser realistes i tenir en compte les limitacions que l'Administració i les institucions també malauradament tenen en aquest cas.

És per això, però, que crec que mai podem perdre aquesta esperança ni tirar la tovallola per seguir avançant contra la pobresa i per combatre les desigualtats socials del país.

Però, en tot cas, també, celebro que s'hagi pogut arribar a un acord ampli entre la majoria dels grups de la cambra i espero que, després, a la votació, ho vegem així. Perquè també és important que, un cop s'hagués donat llum verda a aquesta modificació de la llei via lectura única, doncs, no podíem deixar perdre l'oportunitat de procurar introduir totes aquestes millores que considerem que poden fer avançar, i, sobretot, que fossin pactades entre tots i totes.

Per posar-me una mica en situació amb els acords a què hem pogut arribar, sí que ja seria repetitiva, segurament, amb les paraules que m'han precedit, però un dels punts en què hem pogut trobar l'acord és la reducció actual dels sis mesos a dos mesos necessaris per acreditar la insuficiència d'ingressos pels possibles demandants.

És un punt que creiem important de modificar perquè aquest és un gran pas, un gran avenç per apropar més i millor la renda garantida de ciutadania a tothom que ho necessiti, per una banda, perquè assegura que aquest accés a la prestació es pugui produir abans, ja que és imprescindible, creiem que és imprescindible donar resposta amb celeritat, i, d'altra banda, també escurça el temps de vulnerabilitat de les persones que es puguin trobar en una situació de manca de recursos, en aquest cas.

També s'afegeix un nou canvi, que permetrà que més persones se'n puguin beneficiar, perquè s'especifica que no es computaran com a ingressos per a determinar el llinar econòmic als ajuts econòmics per part de familiars fins a segon grau de consanguinitat o afinitat inferiors a dues vegades l'IRSC, i amb la justificació que siguin puntuals i no regulars. Per tant, no quedaran fora de la prestació les persones que abans de ser beneficiàries hagin pogut rebre algun tipus d'ajut econòmic de forma puntual per part d'algun familiar. Alhora, també es concretarà el còmput dels altres ajuts que es puguin percebre, que es farà de forma prorratejada i mensual, encara que es pugui percebre de forma acumulada. D'aquesta manera també es fa possible que es millori la determinació de la carència de les rendes i els ingressos d'accés a la prestació.

D'altra banda, nosaltres també crèiem que era interessant afegir que els ajuts d'urgència social dels ens locals no es tinguessin en compte, però, com que volíem arribar a un bon acord entre la majoria de la cambra, aquest punt l'hem acabat excloent.

Però creiem que tots aquests punts que ara he comentat, doncs, són canvis molt importants i que, ja que s'obria la llei, eren necessaris de fer.

I aquí m'aturo un moment, per aprofitar dir que lamentem no haver pogut arribar a aquest acord conjunt entre la majoria dels grups de la cambra; així com s'ha intentat procurar fer-ho amb els companys i les companyes de la CUP. I, malauradament, tot i que volíem trobar el consens de màxims, no podrem donar suport a l'esmena que ens plantegen, perquè creiem que en aquest sentit, doncs, van a màxims i, com feia en la reflexió d'abans, hi ha moments que, tot i que voldríem anar a més, també hem de fer aquest exercici de realisme.

I d'altra banda, també perquè..., a l'apunt que feien de que els informes fossin degudament acreditats, creiem que –i és així– aquest apunt és per protegir els tècnics i els funcionaris d'una situació de subjectivitat i que, en aquest sentit, doncs, quedin protegits.

Per anar acabant, insisteixo en el que ja hi feia referència abans, que crec que hem de tenir més cura a l'hora de fer modificacions de la llei, de lleis tan importants com és el cas de la renda garantida de ciutadania, via la lectura única perquè crec que estem entrant en uns costums, i no és el primer cop que ho fem, i després ens adonem que no és tan senzill fer canvis de lleis tan importants i tan complexes d'avui per demà.

Però, abans d'anar acabant, sí que voldria afegir que, malgrat tot, malgrat que arribar fins aquí, doncs, ens ha costat una sèrie de dificultats, crec que hem fet un exercici d'entesa, i en aquest sentit ens alegra i vull felicitar-nos a tots els grups per haver pogut arribar a un acord. Crec que hi han hagut presses, que tot plegat ha estat provocat per les tensions del context, i també la forma de fer-ho, per via lectura única, sempre ens genera aquestes disconformitats, a vegades, però crec que avui hem sigut capaços de fer, entre tots, política, perquè sovint ens trobem que la política no només va a cop de titular, però fins i tot ara ja va a cop de piulada, i sovint no estem a l'alçada d'allò que la ciutadania n'espera, de nosaltres.

I si féssim aquest esforç d'entesa més sovint, tots hi guanyaríem, especialment tots els catalans i les catalanes, perquè així podríem arribar a bons acords, i sobretot quan parlem d'avançar per combatre la pobresa i les desigualtats. Però, en tot cas, avui crec que sí, que hem sigut capaços de fer política constructiva i arribar a un acord d'entesa que farà possible, encara més, que la renda de ciutadania sigui més propera a tots els ciutadans i ciutadanes del país.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn ara de la diputada senyora Saloua Laouaji. Quan vulgui.

Saloua Laouaji Faridi

Gràcies. President, consellera, conseller, diputades, diputats, treballadores i treballadors, representants d'entitats i persones convidades..., també salutació especial al grup promotor de la renda garantida de ciutadania, tot l'agraïment pels vostres esforços, per la vostra dedicació i per la vostra militància constant per ajudar i estar al costat de la pobresa.

Bé, molt bon dia a tothom. En primer lloc, celebrem l'entesa i valorem positivament la presència del sentit comú i el fet que s'ha arribat a un consens entre gairebé la majoria dels grups amb relació a la presentació de les esmenes a l'articulat de la Proposició de llei de la modificació de la Llei 14/2017, de la renda garantida de ciutadania.

Torno a insistir, com he fet l'altra vegada, sobre el fet que el mecanisme de les modificacions utilitzat no és el més adient i que hi ha una necessitat cabdal d'una modificació i reforma global de la Llei de la renda garantida de ciutadania per tal de millorar-la, de resoldre les imperfeccions que es van produir i d'introduir els mecanismes legislatius pendents.

Però també hem de ser realistes i autocrítics, perquè l'autocrítica en aquest tema és molt important. Perquè aquestes modificacions són insuficients i mai seran suficients, a causa, com sabem, del dinamisme constant de la societat. I pel fet que en cada època podrien sorgir nous elements i noves necessitats i realitats que no estaven tingudes en compte, i provocaran la necessitat d'una nova revisió, reforma o canvi.

Per això hem de tenir sempre cultivat políticament l'esperit de la renovació i de l'actualització alhora per fer realment polítiques actives, modernes i progressistes. És necessari que hi hagi disposició per fer noves lectures i millores a través de revisions constants i acceptació de noves visions. I evidentment sempre dintre del marc dels drets humans, les normatives i les recomanacions dels experts i de les instàncies internacionals, sense deixar de banda el tema cabdal, que és la justícia social, la democràcia i el diàleg social. Perquè sense diàleg no anem enlloc.

I a més no podem regatejar amb la pobresa, perquè la necessitat no espera. La precarietat i les desigualtats són una expressió flagrant del patiment i de la dignitat de les persones, que representen una part important de la ciutadania del nostre país.

Amb relació a la proposició que va ser votada per unanimitat pel procediment de lectura única, des del nostre grup parlamentari, Junts per Catalunya, manifestem que les maneres no eren del tot adequades; són maneres que no faciliten la generació dels acords necessaris i també generen desconfiança.

I amb relació a algunes de les esmenes, el nostre posicionament s'articula de la manera següent. Respecte a la no comptabilització dels ingressos que es reben com a conseqüència d'una lliberalitat per raó afectiva o d'amistat ni les prestacions per a aliments, ens agradaria recordar que, segons la definició de la mateixa Llei 14/2017 fa..., de la unitat familiar, a l'article 6.1..., diu: «L'Administració només hauria de poder comptabilitzar aquells ingressos d'aquesta unitat familiar, no comptabilitzant ajuts d'altres famílies o amics que no en formen part.» Tampoc, per descomptat, aquests ajuts que les entitats socials realitzen; per exemple: tant entitats com per exemple Creu Roja o Càritas o altres xarxes socials fan ajuts econòmics per molts conceptes, que els reben persones susceptibles de sol·licitar la renda garantida de ciutadania, com ajut d'aliments, per pagar l'habitació, els subministraments, les medicines..., i fan aquests ajuts, precisament perquè les persones encara no cobren la renda garantida de ciutadania; són ajuts econòmics temporals, puntuals i de subsistència que els permeten arribar a finalitzar els tràmits i aconseguir la renda garantida de ciutadania. Per això ens sembla adient l'explicitació al text de la llei, doncs, que no es comptabilitzen els ajuts d'entitats socials o de persones que no formen part de la unitat familiar.

I respecte a la reducció del termini de la consideració de situació d'insuficiència d'ingressos i recursos de sis a dos mesos, considerem, de fet, que és imprescindible que es pugui donar resposta amb celeritat, i que tot el que sigui la reducció d'aquest termini afavoreix la tasca social de les entitats i alleujaria la càrrega econòmica de les xarxes que sostenen aquestes persones necessitades.

Amb relació al tema de les votacions, em sap greu que votarem contra de les esmenes del Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, perquè ha faltat, diguem-ne, perceptivitat per la negociació de les esmenes. I reiterem que agraïm l'acord i l'entesa global que va haver-hi amb la resta dels grups parlamentaris.

I, des d'una reflexió general, penso que hem de tenir en compte que la pobresa és un fet circumstancial en la vida dels éssers humans, i, en particular, de moltes persones de la nostra ciutadania, i que en cap cas forma part de la seva identitat. Per això, entenem que la responsabilitat institucional amb relació a aquest tema és posar els mecanismes, eines i recursos necessaris per lluitar contra la precarietat i les desigualtats socials; seguir apostant per les rendes per combatre la pobresa sense deixar d'explorar amb eficàcia quina és la millor destinació dels diners públics; revisar tot

el sistema de prestacions existents per tal d'evitar ineficiències i solapaments; combatre de manera efectiva el frau de les ajudes públiques, i obrar activament perquè la renda garantida de ciutadania sigui acompanyada de programes d'inclusió social i laboral.

I en vista de que les desigualtats no només condueixen a una disminució de la productivitat, sinó que també engendren la pobresa, l'exclusió i la inestabilitat social, i fins i tot desequilibris emocionals i problemes d'autoestima, i també, a vegades, de salut mental, s'ha reconegut la necessitat d'establir algunes regles bàsiques per garantir la possibilitat d'oportunitats de prosperitat i una vida mínimament digna per a tothom.

L'extensió de la pobresa global; la gran disparitat d'ingressos; les situacions de precarietat d'algunes minories, persones migrades i refugiades; la vulnerabilitat en la qual viuen la gent gran, els joves extutelats i les persones sense llar; les mancances que pateixen la gent discapacitada i amb diversitat funcional; les desigualtats salarials que encara existeixen entre homes i dones, i la feminització bàsicament de la pobresa –que, de fet, encara tenim una feina pendent amb els companys del Grup Parlamentari de Ciutadans sobre el tema de la feminització de la pobresa–, i entre tants i tants altres problemes demostren que la nostra societat és injusta, i molt; en molts sentits. I que la renda garantida de ciutadania és una eina que pretén cobrir les necessitats bàsiques de qualsevol ciutadà i protegir-lo de l'exclusió, la vulnerabilitat i la violència, tot garantint els ingressos mínims per tenir un mínim de vida digna.

Per això, és de justícia la seva promoció i millora, per l'objectiu que vol assolir; la renda garantida de ciutadania és una de les eines que han de servir per a aquesta finalitat. Per això, i per moltes altres coses de caràcter de lluita contra la marginalització, tenim l'obligació de complir correctament amb el nostre compromís de tenir una escolta activa a les crítiques constructives.

I, per acabar, dir que és necessari aprendre dels errors que existeixen i..., ens permetrà fer, en aquest 2020 i en el temps que suposadament ens queda d'aquesta legislatura, un millor marc normatiu i un reglament que tinguí en compte les mancances i les limitacions que estan patint les persones del nostre país.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, és el torn ara del diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Consellers, consellera, diputades i diputats, públic i persones que formaven part de la comissió promotora de la iniciativa legislativa popular... No em puc reprimir fer..., al primer comentari, fer referència a la intervenció de la diputada de Junts per Catalunya, no?, en el sentit que ha dit que no consideraven oportú que la lectura única fos el procediment per a una llei tan important com és la de la renda garantida de ciutadania. I bé, celebros que tinguin aquesta opinió, cosa que era diferent quan el setembre del 2017, també per lectura única, es van voler carregar l'Estatut i la Constitució. Clar que suposo que des del seu prisma aquelles no deurién ser lleis tan importants com la que tenim ara al davant.

En aquesta proposició de llei, bàsicament, hi han dos aspectes, que considero que són diferents i que també tindran un tractament diferenciat per part de la meua intervenció, però també tindran un tractament diferenciat a l'hora del vot. La que considerem més important és la modificació del requisit d'estar sis mesos sense ingressos i passar a dos mesos sense ingressos per poder accedir a la renda garantida de ciutadania, no? Aquesta és una modificació molt substancial, que fa renéixer els nostres dubtes amb relació a la renda garantida de ciutadania. Vostès saben que nosaltres vam donar suport a aquesta llei l'any 2017, quan es va aprovar, però també saben que hem

anat expressant reticències, i aquesta modificació substancial que es planteja fa renéixer precisament aquestes reticències, no?

Sempre hem defensat que la renda garantida ha de ser un ajut transitori, ho expressava la diputada Ribas en la seva intervenció d'una forma clara –crec que ha estat la intervenent que ho ha fet d'una forma més clara– que el desitjable, evidentment, és que les persones, que els ciutadans tinguin un lloc de treball i, si aquest falla, doncs puguin tenir accés a unes ajudes, no? Per tant, jo crec que ho hem de visualitzar com un ajut transitori, mentre aquestes persones busquen o adequen les seves capacitats per accedir a un lloc de treball, perquè, al final, el progrés dintre la societat no es produirà dintre de la renda garantida de ciutadania, sinó que es produirà en el moment en què s'accedeix al mercat de treball. Per tant, entenem i interpretem el treball com a millor política social. Reduir el temps sense ingressos per accedir a la renda garantida de ciutadania pot significar –pot significar– reduir l'interès per trobar un lloc de treball, i aquesta, al nostre entendre, pot ser una situació... o un efecte indesitjat d'aquesta modificació.

Ara bé, com gairebé tot a la vida, hi ha una altra visió que tampoc ens és aliena i que també la vull expressar i la vull compartir. Com a Administració d'un estat social, democràtic i de dret –per si algú té cap dubte, Espanya–, tenim l'obligació de garantir una vida digna als nostres conciutadans, no? I això és incompatible amb intentar sobreviure sense ingressos. Per tant, entenem que és necessari que en determinats moments de la vida, que hi han persones o famílies que pateixen sotrac, que es queden sense ingressos i que es queden sense la possibilitat de poder continuar avançant en aquesta vida, que l'Administració faci un esforç per intentar facilitar el retorn a una vida, diguem-ne, de treball, ens sembla absolutament necessari.

En definitiva, volem que la nostra sigui una societat de benestar, sense perjudici que l'Estat supleixi la societat quan sigui necessari. No sistemàticament, no de forma permanent, però sí en els moments en què sigui necessari. Volem una societat lliure i les societats lliures només s'assoleixen quan els ciutadans són lliures. I la llibertat no existeix quan, per subsistir, es depèn de les administracions. Per tant, amb relació a la modificació que se'ns planteja per reduir el termini d'accés a la renda garantida de ciutadania de sis a dos mesos, el nostre grup s'abstindrà en aquestes votacions.

Però, els deia al començament que hi havia un segon aspecte, que és aquell en què es regula si es poden percebre o no es poden percebre determinades ajudes –anava a dir «ingressos», no són ben bé ingressos, ni que formalment ho siguin, sinó que són ajudes per subsistir. Òbviament, les persones o les famílies sense recursos que passen dos o sis mesos, evidentment, sense cap tipus d'ingrés, doncs, tenen moltes dificultats per poder sobreviure. Per tant, és normal que hi puguin haver determinats ajuts assistencials o que hi puguin haver ajuts de familiars o amics, no?

Aquesta, nosaltres entenem que és una modificació que no hauríem d'estar discutint en el marc de la llei. És una qüestió que hauria d'estar perfectament prevista en el reglament de la llei. Un reglament que no tenim. I com que no el tenim i van passant els mesos i, fins i tot, van passant els anys i passa, fins i tot, el 155... i totes aquestes coses, i el Govern continua sense tenir un reglament –sembla que està en tràmit i que pot veure la llum aviat–, doncs, ens veiem amb la necessitat d'haver de debatre aquestes qüestions en el marc de la reforma de la Llei de la renda garantida de ciutadania.

Però, en aquest sentit, nosaltres entenem que el debat és raonable i, per tant, que allò que es planteja és raonable. Per tant, el nostre grup donarà suport a aquestes petites modificacions i mantindrà –com he comentat abans– l'abstenció en la modificació o en el pas de sis a dos mesos per percebre la renda garantida de ciutadania.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Cridarem a votació, un cop acabat el debat.

(Pausa llarga.)

Bé, votarem, doncs, les esmenes presentades i ho farem per l'ordre que indica l'entrada al Registre. I en primer lloc, per tant, votarem les esmenes del Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Passem a la votació.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 4 vots a favor, 64 en contra i 65 abstencions.

Votem ara les esmenes presentades conjuntament pel Grup Parlamentari de Ciutadans, el Grup Parlamentari... *(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Sí, senyor Rodríguez, digui'm.

Santi Rodríguez i Serra

Li demanaria votació separada de les esmenes números 4 i 6.

El president

Es poden votar conjuntament?

Santi Rodríguez i Serra

Sí.

El president

Sí. *(Pausa.)* Votarem, doncs, les esmenes presentades conjuntament pel Grup Parlamentari de Ciutadans, Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, Grup Parlamentari Republicà, Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar i Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Votem primer la 4 i la 6, tal com s'ha demanat; les esmenes 4 i 6.

Comença la votació.

Aquestes dues esmenes han estat aprovades per 132 vots a favor, cap en contra i una abstenció.

Votem ara la resta de les esmenes.

Comença la votació.

Les esmenes han estat aprovades per 129 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

I, finalment, votem ara la resta del text de la proposició de llei i el conjunt de la iniciativa.

Comença la votació.

La Proposició de llei de modificació de la Llei 14/2017, de la renda garantida de ciutadania, ha estat aprovada per 129 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

(Aplaudiments perllongats.)

Gràcies.

Interpel·lació al Govern sobre l'emergència climàtica

300-00228/12

Seguim amb l'ordre del dia. El següent punt és la interpellació al Govern sobre l'emergència climàtica; interpellació presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Josep Puig. Quan vulgui. *(Pausa.)* Quan vulgui, diputat.

Josep Puig i Boix

Gràcies, president. Conseller, consellera, diputats, fa tres setmanes hem viscut al nostre país dos esdeveniments relacionats amb la lluita contra el canvi climàtic en

els quals vaig poder estar present, un a l'Ajuntament de Barcelona i l'altre a la Generalitat. Parlaré d'aquest de la Generalitat.

El departament que vostè encapçala va organitzar la Primera Cimera d'Acció Climàtica. Era la culminació d'un procés en el que es van fer reunions de treball amb múltiples actors, des dels agents econòmics i socials, passant pels sectors agroalimentari, transport, habitatge, indústria, serveis, món local, salut, financer, coneixement, universitats i recerca. A la cimera també es van fer públics un seguit de compromisos generals que es resumeixen en assolir l'objectiu de neutralitat en carboni fòssil abans de 2050, aprofundir en el coneixement de l'impacte climàtic en l'activitat que fa cada sector, impulsar la transició energètica, reduir l'impacte climàtic de la mobilitat generada i adoptar els principis de l'economia circular. I, alhora, també una seixantena de compromisos sectorials repartits entre els participants de la cimera.

Si em permet, vull dir-li, conseller, que hi vaig trobar a faltar dos aspectes, al meu entendre, determinants. El primer: accions concretes i terminis, mostra de compromisos reals i avaluable. La finalitat de la cimera era acordar un full de ruta. Quan tindrem aquest full de ruta acordat? Això em porta al segon aspecte que hi vaig trobar a faltar: la participació ciutadana organitzada, sobretot d'aquella part de la ciutadania que ja fa temps que està activa i lluita contra el canvi climàtic i té moltes experiències per aportar a la tasca per fer front a l'emergència climàtica. La cimera porta el nom d'Acció Climàtica. Al meu entendre, no pot haver-hi acció col·lectiva i full de ruta acordat sense la participació de la ciutadania organitzada.

Li vull citar les demandes que la ciutadania arreu del món fa i també a casa nostra: dir la veritat sobre la gravetat de la situació de crisi ecològica i climàtica; actuar ara mateix per reduir de forma ràpida i dràstica les emissions de carboni, i crear i deixar-se orientar per les decisions d'una assemblea ciutadana sobre el clima i la justícia ecològica.

Ara estem a l'any 2020 i hem de reconèixer obertament que com a societat –tota la societat: polítics, societat civil, empreses i institucions– no estem fent la feina que ens posava el paquet d'energia i clima de la Unió Europea proposat el 2007 i aprovat el 2009. Aquesta política europea proposava que per al 2020 reduíssim un 20 per cent les emissions de gasos d'efecte hivernacle respecte al 90; que l'energia final procedent de renovables assolís la fita del 20 per cent; i que hi hagués una millora en l'eficiència energètica també del 20 per cent. La realitat a casa nostra és que, amb les darreres dades disponibles, del 2017, les emissions no s'estan reduint, sinó que van augmentant; que l'energia procedent de renovables no arriba al 9 per cent; i que sí..., però en canvi sí que estem millorant lleugerament l'eficiència.

No vull pas dir que tot això sigui un retret que faig jo al nostre Govern i al nostre Parlament. No soc pas d'aquelles persones que exigeixen a l'altre el que no fan elles mateixes. Més aviat soc de les persones que ens preguntem «què faig jo pel meu país?» i no pas de les que diuen «què fa per mi el Govern del país?». Un dia, quan vulguin, els puc explicar la meua experiència familiar en alliberar-nos dels combustibles fòssils a la nostra vida quotidiana.

El repte de l'escalfament global de l'atmosfera és un fenomen ocasionat per l'addició a la crema dels combustibles fòssils, a què la nostra societat està enganxada. És un repte que ens interpella a tots, de forma individual i col·lectivament. Requereix passar a l'acció i aquesta ha de ser col·lectiva. Això vol dir compartir coneixement i actuar amb mesures concretes tot fent avaluació i el corresponent seguiment. Necessitem un pla d'acció. La Unió Europea, amb l'objectiu irrenunciable de la neutralitat climàtica per al 2050, ha adoptat recentment el nou paquet «Energia neta per a tots els europeus» i obliga els estats membres, mitjançant el Reglament de governança d'energia i clima, a adoptar un pla d'energia i clima per assolir els objectius. I, anualment, es farà una avaluació del compliment.

Catalunya, no sent encara un estat, no està obligada formalment a presentar aquest Pla nacional d'energia i clima, però per coherència amb la nostra ambició com a país i per responsabilitat i compliment de la Llei de canvi climàtic que hem aprovat en aquest Parlament, hauríem de considerar-nos interpellats per a un pla per a Catalunya. Només amb un pla d'energia i clima podem considerar-nos part del Green New Deal europeu i dels recursos econòmics que la Unió Europea ha anunciat que hi dedicarà. Planifiquem les necessitats del país i no deixem que els altres prioritzin les inversions. No hem volgut mai que fos així i menys ho pot ser davant l'emergència climàtica.

Ah, i el recent Informe sobre disparitat d'emissions del Programa de medi ambient de les Nacions Unides ens recorda que les emissions han de disminuir d'aquí al 2030 gairebé un 3 per cent anual per complir l'objectiu de no superar els dos graus d'increment de temperatura, i al voltant del 7 per cent anual per no assolir un increment de temperatura superior a 1,5 graus. Un repte colossal, però, a parer meu, assolible si hi ha voluntat política i si es crea la necessària complicitat ciutadana. «Estem molt lluny d'on hauríem de ser», va escriure un empresari garrotxí fa pocs dies comentant la cimera en un diari gironí. La seva empresa és pionera, una empresa papera, i ha assolit les emissions zero.

Siguem valents i plantem cara al problema. Els nostres fills i filles, nets i netes ens ho agrairan de ben segur. Conseller, la Primera Cimera d'Acció Climàtica ha estat un pas, però molts passos l'hauran de seguir per assolir els objectius d'una reducció dràstica d'emissions amb la urgència que és necessària. Hem de deixar de dir què volem fer i començar a dir com ho farem i quan. Necessitem posar fites a curt termini i avaluar el seu compliment.

Conseller, el departament que vostè encapçala i el Govern del qual vostè forma part està disposat a crear les condicions que facin que la societat catalana es pugui deslliurar de la dictadura dels combustibles fòssils, tot construint una societat lliure de carboni fòssil? Com que confio que hi estan disposats, li demano que hi posin calendari. Estic convençut que aquest Parlament està a la seva disposició per a l'acció col·lectiva pel clima. Dotem-nos d'un pla d'acció compartit d'energia i clima per a Catalunya. No deixem que acabi la legislatura sense haver respost a la situació d'emergència climàtica amb mesures concretes i reals.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per respondre a la interpellació, té la paraula el senyor conseller de Territori i Sostenibilitat, el senyor Damià Calvet.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Damià Calvet i Valera)

Moltes gràcies, president. Consellera, diputades, diputats... Diputat Pep Puig, moltes gràcies per la seva intervenció i, si m'ho permet, també pel seu compromís personal de fa temps enfront del que ara anomenem «emergència climàtica», abans s'anomenava d'altres maneres, però és evident que vostè té una trajectòria contrastada i reconeguda per molts –també per mi mateix– i, per tant, li agraeixo les seves encertades reflexions.

Tractaré de donar resposta a les preguntes que fa i seguir treballant de valent per fer front a aquest repte global que tenim –no és només a Catalunya, és a tot el món. Des del Departament de Territori i Sostenibilitat, des del Govern, li volem agrair, per tant, la dedicació a aquests assumptes que ens amoenen per igual i també, de la mà dels grups parlamentaris, com el de Junts per Catalunya, esperem trobar la fórmula per entre tots sortir-nos-en com a país.

La crisi climàtica té les seves arrels en aspectes, diguéssim, estructurals del nostre desenvolupament, que s'han tornat absolutament insostenibles. Fa temps que sabem que calen precisament reformes estructurals, però, com sol passar, les reformes

estructurals arriben quan ens hi veiem forçats, i ara ho fem davant d'aquesta emergència climàtica. En paraules clau –vostè les citava en la seva intervenció– descarbonització de l'activitat i neutralitat, que no són emissions zero, però sí neutralitat. El repte que tenim ara és el 2050; nosaltres hi voldríem arribar, doncs, com més aviat millor. És o això o, malauradament, impactes irreversibles en la nostra manera d'entendre la vida al planeta.

Per combatre aquesta amenaça hem de canviar a fons –vostè ho deia també– el model energètic, hem de canviar a fons també el model productiu; passar de models productius lineals a models productius que tinguin una visió circular, no parlar de residus, sinó de recursos. També hem de canviar a fons el model de mobilitat. Ho diem moltes vegades: descarbonitzar la mobilitat. Això vol dir més i millor transport públic, més micromobilitat, basada també en el poder compartir: el concepte de la mobilitat més enllà de la tinença d'un o altre estri que ajuda a moure'ns a hom, a qualsevol ciutadà de les nostres ciutats, del nostre país.

També ens obliga a repensar l'ocupació i els usos de l'espai del nostre territori, perquè siguin més resilients davant efectes ja inevitables. Adaptació al canvi climàtic, com als fenòmens meteorològics extrems: els aiguats que vam tindre a l'octubre passat o el fenomen de la Gloria que hem viscut fa tan sols quinze dies, els incendis forestals que vam viure a l'estiu a la Ribera d'Ebre i en part del Segrià i de les Garrigues.

També repensar el model d'alimentació; aquest és un aspecte fonamental que ens interpel·la a nosaltres com a ciutadans, com a consumidors, perquè siguin alhora més saludables –segur– i més sostenibles, i assegurin garanties de proveïment, precisament, davant de condicions climatològiques diferents.

A repensar també el model de serveis socials –aquest és un aspecte que de vegades ens n'oblidem–, en la mesura que ens poden aparèixer noves vulnerabilitats que, fins ara, no coneixíem.

Per tant, tenim un veritable repte de país que hem d'afrontar de manera multidisciplinària. L'acció climàtica no és un conjunt de mesures palliatives i unes quantes campanyes de sensibilització, no pretén ser això, sinó que realment fan falta compromisos i que la ciutadania modifiqui alguns hàbits. L'acció climàtica és un programa de renovació de molts elements estructurals de la nostra economia i de la nostra societat perquè puguin, en definitiva també, continuar generant prosperitat sense perjudicar el clima i sense ser perjudicats pel seu canvi.

És per aquesta raó que des del Departament de Territori i Sostenibilitat –des del Govern, però encapçalats pel Departament de Territori–, encarem l'emergència com una oportunitat. De vegades, quan parlem de la paraula «oportunitat» hi ha qui ho associa a una oportunitat econòmica –que també ho ha de ser–, però, sobretot, el que pensem utilitzant la paraula «oportunitat» és que ara tenim i hem de tenir molt clara l'oportunitat per canviar el nostre sistema de vida. Considerem que hem d'afrontar aquestes reformes estructurals de forma decidida i valenta. I aquesta és la voluntat amb la qual fa temps que treballem, des de la Llei de canvi climàtic que va impulsar el conseller legítim de Territori, l'amic Josep Rull, fins a la declaració de l'emergència climàtica.

Vull recordar que la llei va ser parcialment suspesa pel Tribunal Constitucional, que el Govern anterior –el Govern estatal de l'Estat espanyol anterior a l'actual– va mantenir el recurs, però que, malgrat tot, nosaltres continuem tenint aquesta llei com a referència i anem complint els terminis i les accions que marca. Per exemple, la posada en marxa de l'impost al CO2 de vehicles, una mesura pionera que engegarem, és veritat que al 2019, però podrem començar a cobrar aquest 2020.

Fiscalitat ambiental finalista, que es gestionarà a través de dos fons: el Fons Climàtic i el Fons de protecció de la natura o de Patrimoni Natural. El Fons Climàtic, doncs, ha d'anar adreçat, precisament a..., bàsicament, creiem, d'entrada, a la descarbonització de la mobilitat: transport públic, ambientalització de flotes..., i el Fons de

Patrimoni Natural ha d'anar dedicat a les solucions basades en la natura; per tant, doncs a tenir millor gestió dels nostres parcs naturals, de la nostra biodiversitat, a poder desplegar correctament l'Estratègia del patrimoni natural i la biodiversitat que va aprovar el Govern ara ja fa uns mesos.

Per tant, per a aquest pressupost de 2020: 38,5 milions d'euros; és el que les previsions d'ingressos ens donen, però això anirà augmentant progressivament; per tant, diners que destinarem, específics, concrets, a aquestes finalitats.

I també, com a govern, vam ja aprovar un primer paquet de mesures urgents. En aquestes mesures s'inclou, per exemple, el Decret de transició energètica, que, a instàncies del Departament d'Empresa, però també amb l'ajuda i la col·laboració del Departament de Territori, ha d'ajudar a desplegar més i millor i més ràpidament l'energia fotovoltaica i l'energia eòlica.

Fan falta també accions legislatives, fan falta accions de governança, eh? Vull recordar l'objectiu número 17 dels ODS, que parla de governança. Imprescindible, doncs, encabir, amb tota aquesta voluntat col·lectiva que tenim, la Taula Social del Canvi Climàtic, el Comitè d'Experts sobre el Canvi Climàtic, la comissió interdepartamental, per interpellar tot el Govern; tot el que fa l'agència catalana de l'energia, o la Primera Cimera Catalana d'Acció Climàtica, la que vam celebrar el 17 de gener i que, efectivament, vostè hi va assistir, la va poder viure.

El format amb el que vam dissenyar la cimera el vam pensar molt –el vam pensar molt. Ens havíem trobat les setmanes anteriors, en dotze sessions. Vostè ha dit quins sectors vam reunir. I també vam poder dialogar amb ells i interpellar-los sobre fins a on estaven disposats a arribar en aquestes reformes estructurals. Els dèiem «moltes vegades, més enllà de la norma, més enllà de les lleis», perquè també necessitem que, al marge de que fixem un objectiu determinat amb una data determinada, si hom –una empresa, una associació–, a través, també, de poder interpellar els seus associats –m'estic referint bàsicament a patronals– pot adquirir compromisos per sota de la norma, pot tenir aquesta ambició climàtica. Això depèn de moltes circumstàncies.

I, per tant, el format de la cimera va ser aquest; és la Primera Cimera Catalana d'Acció Climàtica; hagués pogut tenir un subtítol, que era: «el món empresarial», per entendre'ns, eh? I, per tant, és veritat que al dir li només Primera Cimera d'Acció Climàtica podia donar peu a entendre que era una cimera global, omnicomprensiva i que toqués tots els sectors. Anava molt adreçada, aquesta primera, al sector empresarial; haguéssim pogut posar-li aquest subtítol.

Hi haurà una segona cimera d'acció climàtica, que segurament tindrà un altre subtítol i que, de fet, nosaltres ja hem avançat que la volem fer abans que hi hagi la propera COP, la COP 26, que es celebrarà a Glasgow, precisament per posicionar-nos com a país i anar a Glasgow amb compromisos concrets. I la volem adreçar –ara m'hi referiré– a un dels aspectes que vostè ha posat sobre la taula.

Però, en tot cas, vam interpellar, en aquesta primera cimera, tots els sectors, 220 persones, cent noranta empreses, que van anar passant per reunions que vam celebrar en el departament. I aquell dia a la cimera –va ser densa en contingut– vam escoltar també moltes propostes del sector empresarial. Ara del que es tracta és que es prenguin, no?, els compromisos generals i sectorials; els hem relacionat, i anirem sent molt proactius per sumar concrecions.

Nosaltres..., al marge de totes les persones amb les que vam parlar, jo li vull dir que les entitats ambientals organitzades, el tercer sector ambiental hi era, va participar en reunions, i era també present a la cimera. I la gent jove que, doncs, protagonitza tot un programa d'escoles verdes, que és un programa molt complet, alguns dels quals també són de Fridays for Future, també hi eren, també hi vam parlar. El que és més difícil d'encaixar, de vegades, és l'activisme social, eh?, per la seva condició precisament d'activisme. Però farem esforços, continuarem fent esforços per, doncs, parlar amb ells i que participin d'aquesta acció conjunta.

En el pressupost, dos cinquenes parts del pressupost del Departament de Territori estaran dedicades a acció climàtica, bàsicament a través del transport públic i de la gestió de residus. Però la nostra aspiració (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) és coincidir amb el que marca la Unió Europea per al 2027: el 25 per cent del pressupost de tot el Govern, no només del departament de medi ambient, ha d'estar dedicat a acció climàtica. Volem arribar-hi abans.

De la mateixa manera que volem –acabo, president–, també, poder subscriure el Green New Deal europeu, que la Comissió Europea s'ha fixat per als cent primers dies de govern, a nivell català. La segona cimera d'acció climàtica ha de ser la de...

El president

Conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...fixar el *green new deal* català.

Moltes gràcies, senyor diputat.

El president

Moltes gràcies, conseller.

(*Aplaudiments.*)

Interpel·lació al Govern sobre l'Administració de justícia

300-00229/12

La següent interpel·lació és sobre l'Administració de justícia, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar-la, té la paraula la diputada senyora María Francisca Valle.

María Francisca Valle Fuentes

Buenos días. Gracias, presidente. Miren, Enrique es un padre de familia que tiene un sueldo de 1.300 euros mensuales. Ha sido despedido. Su demanda, según le ha dicho su abogado, tardará varios meses en resolverse.

María quiere divorciarse; su pareja, no. Él se ha vuelto agresivo y bebe en exceso. Ha empezado a tramitar el procedimiento, pero ella tiene miedo porque no puede marcharse del domicilio conyugal con sus dos hijos menores. Ella no tiene medios. Su abogada le ha dicho que al menos tardará varios meses en dictarse el auto de medidas provisionales; luego, evidentemente, habrá que ejecutarlo.

Jordi es autónomo, se dedica a la carpintería metálica y hace unos meses hizo un trabajo para una empresa que todavía no le ha pagado. Ya lleva varios pagos retrasados, y este último le supone la supervivencia de su pequeño negocio. Su abogado le ha dicho que tardará al menos un año en cobrar, si cobra, porque si la empresa se declara insolvente no cobrará.

Miren, estos son algunos de los muchos casos, de los más de novecientos mil asuntos que hoy colapsan los juzgados catalanes. Detrás de estos asuntos hay familias, hay menores, hay personas, pero no tienen otra opción para resolver sus problemas más que acudir al juzgado. Y aquí es donde empieza la odisea para obtener una resolución que, les guste más o menos, acatarán, porque, si no están conformes con la resolución que dicte un juez, nuestro estado de derecho nos proporciona a todos, y también a todos nosotros, aunque seamos políticos, nos proporciona, como digo, los medios necesarios, porque si estas personas no cumplen saben las consecuencias que tendrán.

Y ¿qué es lo que se encuentran cuando llegan a los juzgados? Se encuentran unas oficinas judiciales sobrecargadas de trabajo, donde los funcionarios hacen más de lo que pueden. Por cierto, desde aquí nuestro respeto y nuestro reconocimiento al esfuerzo que realizan en tan adversas condiciones.

Como usted sabe, *consellera*, en la última memoria del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña nos advirtieron que los procedimientos de familia, despidos y jurisdicción mercantil se habían incrementado en unas oficinas ya saturadas. Los juzgados trabajan con unos módulos muy superiores: los mercantiles, en un 325 por ciento; los civiles, en un 145 por ciento.

Yo le pregunto: ¿por qué cree usted que estos asuntos van en aumento, los despidos, las ejecuciones hipotecarias, los desahucios? Pues porque la economía catalana va mal. Simplemente por eso. Va empeorando. Y si la economía empeora los ciudadanos, también los independentistas, se empobrecen. Si hay más despidos es porque cierran empresas, y si hay más impagos de alquiler, concursos de acreedores o juicios hipotecarios es porque la gente no puede pagar. Es obvio. Por cierto, estos últimos suben en Catalunya; una tendencia contraria a lo que ocurre en el resto de España, donde bajan.

Y es que el Gobierno que tenemos, con el señor Torra liderándolo, lo empeora aún más, porque, con sus actos, lejos de darnos la seguridad jurídica que necesitamos para esa estabilidad económica, se erige en el mayor infractor de las normas y, por tanto, espanta a los inversores y al turismo.

Pero sigamos con los juzgados. Estos funcionarios, sobrecargados de trabajo, además tienen que soportar el agravio comparativo con respecto a otros compañeros de otras comunidades autónomas. Porque los funcionarios de la Administración de justicia en Cataluña son los peor pagados de toda España. El complemento específico –única partida que depende de la comunidad autónoma– es la más baja de todo el país. Y no se ha revisado desde el 2006.

Yo le pregunto –díganos–: ¿por qué estos funcionarios que pertenecen a un ámbito transferido son los que peor cobran? ¿por qué estas partidas –que les competen a ustedes– no las arreglan, no las suben?, ¿qué medidas va a implantar?

Pero no todo queda aquí, también hay que hablar de las condiciones de trabajo; equipamientos judiciales deteriorados hasta llegar a comprometer la seguridad de quienes allí trabajan, de los operadores jurídicos y de quienes van a buscar justicia. Algunos ejemplos: juzgados de Sabadell o Gavà, tema de climatización, que ya sabe, se han llegado a alcanzar temperaturas de más de treinta grados, teniendo que cerrar incluso las instalaciones; juzgados de Martorell, donde las deficiencias estructurales –que, por cierto, usted mintió; me lo negó en una de sus comparecencias– ponen en peligro la integridad de las personas, se caen los techos, hay mal estado de instalaciones eléctricas o deficiente prevención y evacuación en caso de incendio. También podría nombrarle muchísimos otros: Tarragona, Gavà, Vic, Badalona. Este verano incluso se llegó a pedir la dimisión de responsables de su departamento. Y estos juzgados continúan actualmente en la misma situación. ¿No le parece a usted, *consellera*, que es una irresponsabilidad por su parte no dotar de los medios necesarios para la seguridad e integridad de las personas que allí se encuentran? ¿Nos puede decir su plan cuál será?

Porque, mire, usted no cumple con su responsabilidad, que es la de preservar las condiciones mínimas de seguridad e higiene que cualquier trabajador merece. Ustedes no ponen los recursos de la Administración al servicio de los ciudadanos, sino a su propio servicio, al del interés de su partido y al de sus compañeros. No quiero volver a repetirlo en qué se gastan el dinero, porque todos ustedes lo saben: las grandes partidas a TV3, las embajadas o estructuras sin utilidad alguna, como la Oficina de Derechos Civiles y Políticos.

Ante este panorama, los funcionarios titulares que pueden elegir destino se marchan a otras comunidades más atractivas. Y así, podemos presumir, eso sí, de que Cataluña tiene el porcentaje de funcionarios interinos muy elevado, cada vez aumenta: en 2017, el 41,54 por ciento; en 2018 el 44,99, es decir, la mitad de la plantilla casi. Y la situación se agrava porque el personal interino adolece también de falta de formación específica, y eso perturba las dinámicas de trabajo. Porque, claro, buena par-

te de esa formación se hace en horario laboral y por otros funcionarios, que tienen que dejar de atender sus propios asuntos para ayudar al interino. Más colapso.

Le añado otra cosita más –las bajas de los funcionarios– que es sistemáticamente negada por la *conselleria*, hasta transcurridos dos meses. Y eso lleva a un círculo vicioso donde se sobrecarga de trabajo a los funcionarios, o bien asuntos que se retrasan cuatro o cinco meses y que quedan totalmente paralizados. ¿Va a adoptar alguna medida, *consellera*?

Mire, usted, *consellera*, ¿considera en realidad que la justicia es un servicio esencial? Porque en su última comparecencia nos dijo que sí, pero es que sus hechos contradicen sus palabras. Ni los funcionarios ni la Administración de justicia son una prioridad para usted.

Y a todo esto ustedes han querido, además, controlar al poder judicial. Porque el poder judicial es el principal escollo que se han encontrado para consolidar el golpe a la democracia que intentaron dar los días 6 y 7 de septiembre. Por eso desde el inicio del *procés* ha habido un desprecio constante a la justicia con la finalidad de menoscabar la confianza de los ciudadanos en esta institución y degradarla a los ojos de la ciudadanía tanto nacionalmente como internacionalmente. El objetivo era y es presionar mediante acoso a magistrados, a fiscales, a letrados de la Administración de justicia para doblegarlos a sus intereses. Recordemos los ataques que se hicieron a las sedes judiciales, coacciones e insultos a jueces y un intento continuado de despreciar una y otra vez su trabajo.

Y no se queda solo aquí. Además de estas presiones, también han intentado inferir en las competencias reservadas al poder judicial. Como cuando crearon desde la Generalitat un cuerpo paralelo a la inspección judicial, que eran los evaluadores, que, por supuesto, fue rechazado. O con el intento de espionaje a través de datos de ordenadores de los jueces, que también les pillaron. En definitiva, una campaña de hostigamiento hacia el poder judicial y lo que le rodea. E incluso pretendieron retirar la seguridad en las instituciones.

Ante este continuo desprecio, evidentemente hay un éxodo continuado de jueces que se marchan de Cataluña a otros destinos para poder trabajar con la serenidad necesaria y sin que se degrade su labor. En 2017, se fueron veintinueve jueces de Cataluña, vacantes cuarenta y seis; en 2018, cuarenta y ocho, vacantes, setenta y tres; en 2019, se siguen marchando. Y lo mismo ocurre con los letrados de la Administración de justicia. Esto redundante evidentemente en un claro perjuicio para el ciudadano. ¿Va a implementar alguna medida para hacer más atractivo el destino de Cataluña para jueces, fiscales y letrados de la Administración de justicia?

En su primera comparecencia nos dijo: «Se ha de situar a las personas en el centro de las políticas de justicia.» Nada que ver; nada que ver con lo que ha hecho usted, *consellera*: deficiente gestión y una administración de justicia en peores condiciones.

Y yo le pregunto: ¿a qué personas ha puesto usted en el centro de las políticas de justicia? A los condenados del *procés*, que es a los únicos a los que usted realmente ha dedicado su tiempo. Porque, ¿dónde estaba la *consellera* cuando se cayeron los techos de los juzgados de Martorell? ¿Dónde estaba, *consellera*, cuando ocurrió la ola de calor en los juzgados de Sabadell o Gavà? La vimos, sí, sí que la vimos, sí, pero en Madrid, en primera fila sentada junto a sus amigos que estaban siendo juzgados por los graves hechos delictivos cometidos.

Pero el colmo del cinismo lo vimos en una entrevista que le hicieron a usted donde exigía lealtad institucional al poder judicial. Usted, *consellera*, exigiendo –exigiendo– lealtad al poder judicial, una de las personas que más desleal ha sido con esta institución. Mire, *consellera*, lealtad institucional es defender, cuando son atacados, a los miembros de una institución que merecen todo el respeto de una persona que ostenta su cargo; lealtad institucional es defender con orgullo las necesidades de su departamento para que quienes dependen de usted, *consellera*, tengan mejores

condiciones de trabajo. Lealtad institucional, señora *consellera*, es priorizar la defensa de los intereses de los catalanes para que tengan mejores servicios cuando necesitan acudir a la justicia y no los intereses de sus compañeros de partido que han vulnerado gravemente los parámetros en que debe basarse cualquier democrata.

Consellera...

El vicepresident segon

Diputada, hauria d'anar acabant...

María Francisca Valle Fuentes

Con esto termino, presidente. *Consellera*, la defensa de los intereses de los ciudadanos y la garantía de la tutela judicial forma parte de la dignidad de un territorio, esa dignidad que usted ha escondido bajo el manto de una imposible independencia.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per a la resposta, té la paraula la consellera de Justícia, la senyora Ester Capella.

La consellera de Justícia (Ester Capella i Farré)

Molt bon dia, diputades i diputats. Bé, ben bé no sé per on començar, perquè és aquest mantra que vostès ens repeteixen tot sovint: col·lapse judicial... La pregunta que jo li faria: té solució, la justícia? Miri, aquesta pregunta, els que ens dediquem al món del dret i els que ens han precedit se la fan tot sovint, perquè no més pressupost a l'Administració de justícia vol dir millor servei de l'Administració de justícia. I posem més pressupost que mai i tenim els mateixos problemes de sempre. Per tant, segurament hauríem de fer les coses substancialment diferent perquè l'Administració de justícia comencés a funcionar.

Li faig unes reflexions entorn a la situació pressupostària i, per tant, al pressupost que aprovarem durant aquests mesos, i espero que vostès, si tant els preocupa la situació de l'Administració de justícia, doncs, s'alineïn en l'aprovació d'aquest pressupost, perquè vol dir que és un 6,9 per cent més que el pressupost en justícia de l'any 2017; és el pressupost més alt amb l'Administració de justícia, destinat al Departament de Justícia, que mai ha fet la Generalitat de Catalunya en uns pressupostos de la Generalitat. Per tant, suposo que com que els preocupa tant, tant l'Administració de justícia, vostès no hi posaran cap «reparo», com diuen, doncs, a aprovar-los, perquè significa un pressupost important i significa més pressupost per a l'Administració de justícia.

Vostè planteja tota una sèrie de preguntes i qüestions que ja ens les han plantejat, doncs, manta vegades en les compareixences, amb preguntes parlamentàries, i després fan sempre la conclusió que nosaltres, els representants polítics, els que estem al capdavant de l'Administració i, per tant, de les conselleries, ens demanen que hem de ser neutrals. Doncs, miri, l'hi repetiré les vegades que calgui: els representants polítics que estem al capdavant dels departaments de la Generalitat de Catalunya representem un govern netament independentista, que cada vegada que fa una acció política i defensa una política determinada d'aquest Govern no és neutral, perquè l'acció política mai és neutral, ni la dels departaments de Justícia o els departament d'Interior, el departament de Territori, el Departament de Treball i Afers Socials. Cap dels departaments de la Generalitat de Catalunya pot ser neutral, com cap *ministerio* del Gobierno del Reino de España és neutral, com cap ministeri de cap govern de cap estat democràtic és neutral.

Per què? Doncs, perquè l'acció política que nosaltres desenvolupem té una càrrega política, i diu coses i vol transformar la societat en funció del que nosaltres representem. Altra cosa és uns altres poders. Per exemple, el poder judicial. El poder judicial ha de ser neutral, no pot tenir càrrega política, i aquí podríem entrar a discutir moltíssimes coses que aquí i ara no discutiré amb vostè.

Per tant, perquè li quedi clar: els poders polítics, els representants polítics, els representants de la ciutadania elegits democràticament no són neutrals, tenen càrrega política, perquè representen una determinada ideologia. Perquè els quedi clar i perquè deixin de dir coses que no són normals, perquè, si no, no caldria que la ciutadania votés, no caldria que la ciutadania triés els seus representants polítics.

Per tant, la primera. Després, una altra manta que *venga y venga y venga* en el tema dels jutges que marxen de Catalunya i que... Miri, podríem parlar de les ràtios de jutges per cada cent mil habitants. Quants en té Catalunya? Deu. Quants en tenen a l'Estat espanyol? Onze. Quina és la mitjana d'Europa, dels països amb una alta qualitat democràtica, les recomanacions del Consell d'Europa? Vint-i-un. Eh que estem a la meitat? Doncs, quan ens preguntis vostè què és el que passa, per què es col·lapsa l'Administració de justícia, per què resulta que determinat assumpte s'endarrerix en el temps, doncs preguntis per què la planta judicial continua responent a una planta judicial del segle XIX i no del segle XXI; per què l'organització i per tant el desplegament dels jutges al territori és encara del segle XIX i no del segle XXI.

Perquè sap què han fet? Han modificat la Llei orgànica del poder judicial mantes vegades, mantes vegades. Cada vegada, què fan? En lloc de canviar el sistema de demarcació de planta judicial, no: continuen tenint la mateixa planta judicial que, des de la primera redacció de la Llei d'enjudiciament civil i, per tant, a partir d'aquí s'han anat incrementant els òrgans judicials i les especialitzacions, però no es replanteja l'Administració de justícia per donar resposta a la ciutadania. No és veritat això –no és veritat.

Nosaltres i, de veritat, ho ha d'entendre així, i ho diré les vegades que calgui, nosaltres el que pensem és que s'ha de posar la justícia al servei de la ciutadania i no pas la ciutadania al servei de la justícia. I amb això estic parlant, per exemple, d'aquesta decisió del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de que s'ha de canviar el model amb relació als jutjats de violència masclista, que hi ha qui pensa, com és el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que s'han de comarcalitzar, que no té res a veure amb les comarques, té a veure amb una altra cosa. O, per exemple, quan van decidir que amb relació a les clàusules sòl la solució més fantàstica i meravellosa és que hi hagués jutges d'àmbit provincial, i que no entenguessin de les clàusules sòl, doncs, tots els jutges de primera instància que haurien de resoldre qüestions civils.

Per tant, doncs, moltes decisions, que són decisions que es prenen sense el consens, en el cas de les institucions que tenim la responsabilitat política de desenvolupar l'Administració de justícia a Catalunya, per exemple, o en tot cas pensant de qui ha d'estar al servei l'Administració de justícia. No és el ciutadà al servei de l'Administració de justícia, sinó l'Administració de justícia al servei del ciutadà. És més, li dic una altra cosa: i no la justícia en contra de la ciutadania.

Per tant, doncs, hi ha tota una sèrie de principis que fa molt temps, fa molt temps, que continuen sent principis del segle XIX i no principis del segle XXI, d'una Administració de justícia del segle XXI, que hauria d'utilitzar altres eines de resposta a les necessitats de la ciutadania.

Per tant, fixi's, nosaltres ja voldríem tenir totes les competències per poder desenvolupar l'Administració de justícia d'una altra manera. Una altra planta judicial; nosaltres no podem decidir com es distribueix la planta judicial a Catalunya, és una decisió que es pren..., doncs, ja ho diu la Llei orgànica del poder judicial i, per tant, no ens correspon. Nosaltres ja voldríem tenir respostes per a moltes de les necessitats de la ciutadania. Però no podem. Nosaltres ja voldríem que la mediació i altres formes alternatives de resolució dels conflictes, doncs, fossin obligatòries per tal que les persones fossin part de la solució i no continuar amb aquesta política de foment del litigi permanent i de confrontació permanent dels ciutadans quan han de resoldre una qüestió. Però per a tot això, per a tot això que li estic dient, es necessita tenir un estat.

Bé, i quan vostès diuen, vostès diuen –i agafen el mantra d’una determinada associació de jutges i magistrats– que de Catalunya marxen els magistrats, doncs no és veritat. *Trasladados* fora de Catalunya –li estic llegint la memòria del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, eh?–, trasllats fora de Catalunya, 2014, 38; 2015, 80; 2016, 73; 2017, 21; 2018, 48.

I quan vostè diu, quan vostè viu, amb el tema dels edificis judicials, miri, senyora del Valle, en aquest període, en aquest període, jo, aquest darrer mes de desembre hem inaugurat dos nous edificis judicials. Un període en el qual estem en pròrroga pressupostària –pròrroga pressupostària–, és a dir, que tenim un pressupost del 2017, que no ens n’han aprovat un altre, i continuem en pròrroga pressupostària. Dos edificis nous: Mollet. Saldem un deute històric amb la ciutat de Mollet, sí; un edifici nou de trinca per donar cobertura a totes les necessitats de la ciutat de Mollet. Tortosa, un edifici també nou de trinca, al bell mig del casc antic de Tortosa que relliga la ciutat, l’antic amb el modern, i que, a més a més, rehabilita i revifa tot aquell espai, aquella zona que s’estava degradant. Edificis nous de trinca, més de 100 milions d’euros; més de 100 milions d’euros. A vostè li sembla que és una inversió petita? Que no dona resposta a les necessitats de la ciutadania? Tota aquesta tirallonga d’històries que vostè ha plantejat amb relació a Sabadell, la climatització; a Gavà... (*Veus de fons.*) Sí, sí, però tot això sap vostè que s’ha arreglat, i sap vostè que hi ha inversió prevista. I vostè sap que nosaltres tenim inversió prevista. Ho hem explicat també manta vegades a la Comissió de Justícia, ho explicarem les vegades que calgui, però vostès insisteixen en l’anècdota convertir-la en categoria.

I li explicaré una altra cosa –després em referiré a Martorell– i deixin de dir mentides, deixin de mentir, perquè no és veritat el que vostè afirma. I quan vostè afirma que està en perill la gent que treballa als jutjats, m’està dient també que en tot l’edifici que viuen persones, senyores, senyors, nens, nenes, gent gran, gent jove, que viuen en aquells edificis on estan ubicats els jutjats de Martorell des de fa més de trenta anys també estan en perill? Vostè qüestiona els dictàmens i els informes dels Bombers que diuen que allí no s’hi corre cap risc? Vostès qüestionen això? Vostès estan dient això? Han de deixar de dir les coses que no són certes, perquè li fan un mal favor a la política, vostès, quan fan això. Fan un mal favor a la política, a la ciutadania i a les persones que els han votat a vostès.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora consellera. Per a la rèplica té la paraula la senyora María Valle.

María Francisca Valle Fuentes

Bueno, *consellera*, mire, yo, lo primero que le tengo que decir es que tiene usted una fea costumbre, usted tiene la costumbre de intentar desprestigiar a los demás diciendo que mienten. ¿Cómo me dice usted..., cómo viene aquí, en sede parlamentaria, a decirme que miento? Señora, señora, señora, le podría sacar la foto de los juzgados de Martorell (*l’oradora mostra a la cambra una fotografia*), a que se referirá usted después, está apuntalado el techo. Dicho..., dicho de hoy, ¿me entiende?

Yo no sé si los vecinos de arriba viven de una forma o viven de otra, no, yo lo único que sé es que los funcionarios que allí trabajan corre peligro su seguridad. Y esto es lo que le digo. Los datos que yo le he dicho a usted los he sacado de la memoria del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña y de los documentos que son más que fiables. Por lo tanto, deje usted de desprestigiar a sí misma diciéndole a los demás que somos nosotros los que mentimos, eso para empezar.

(*Aplaudiments.*)

Mire, señora, usted dice «les preocupa tanto, tanto, tanto, la justicia...» A nosotros nos preocupan tanto, tanto, tanto, las personas. Y me hubiera gustado, señora, que nos hubiese explicado aquí, en el tema del presupuesto, nos hubiese explicado todas las preguntas que yo le he hecho. Los funcionarios peor pagados, no ha hecho

usted ni un ápice, ni un ápice de contestación a esto que le he dicho. ¿Por qué? Son los funcionarios peor pagados de toda España.

Mire, nos ha hecho aquí un relato de la historia de la justicia que yo, la verdad, me he quedado bastante, bastante impresionada. Pero fíjese, usted nos dice que si los juzgados de violencia doméstica –ya que se ha referido a esto–, le tengo que decir, ¿sabe usted que somos la última comunidad en España de implementar las unidades de violencia doméstica y las unidades forenses integrales? ¿Sabe que somos la única comunidad? Eso se llama voluntad política, porque nosotros estamos gobernando en Andalucía y allí no hay nada... Fíjese, entramos en enero de 2019 y ya en julio de 2019, seis meses después, se implementaron estas unidades. Ustedes que van de tan feministas, hagan algo por las mujeres, si de verdad lo son, porque, la verdad es que no hacen..., bueno, no se ve nada al respecto.

Mire, de los funcionarios peor pagados de España, como le he dicho, ustedes ni con la república independiente ni sin república, lo que está claro –lo que está claro– es que no va a haber helado de postre. Helado de postre, no va a haber. Eso sí, para algunos, para algunos como los funcionarios o como los trabajadores; para ustedes, sí. Porque fíjese, en el presupuesto que nos han presentado se han subido el sueldo un 33 por ciento, un 33 por ciento. Y los funcionarios están todavía por cobrar las pagas extras de 2013 y 2014, seis años después, y encima, el complemento este específico, tampoco. ¿Qué le parece? Para ustedes sí, para... Bueno, también para los de Podemos, los señores de Podemos que también, como han dado apoyo a los presupuestos, pues, seguramente, también tendrán helado. Los demás no tenemos derecho a helado.

(Aplaudiments.)

Equipamientos. Los equipamientos. Si ustedes se hubiesen dedicado a hacer lo que tenían que hacer durante este tiempo de gobierno, los equipamientos no estarían como están. Ustedes vienen aquí a presumir de que han inaugurado la sede de Tortosa, la sede de Mollet... Muy bien, perfecto, muy bien. Pero ¿y los juzgados de Martorell? Cayéndose a trozos. ¿Y los juzgados de Sabadell, señora? ¿Cómo están los juzgados de Sabadell? Sin climatización. ¿Cuántos años llevan así? ¿Y cuántos van a seguir? Porque según usted hasta 2021..., le tendremos que creer que será en 2021. Y, como esos, un montón, pero un montón.

Mire, usted tiene una excusa, además, muy simplona, que es la de hacer la comparativa con España. Y es que, a ver, yo estoy convencida de que hay juzgados en España, en el resto de España, que están mucho mejor y hay otros que están mucho peor. Pero cuando uno quiere mejorar no se acoge a esa excusa tan simple. Usted tendría que mirar los juzgados que están mejor, para implementar también aquí en Cataluña y para utilizar los recursos que dependen de usted para hacerlo.

En cuanto al éxodo de funcionarios y jueces, evidentemente está claro. A mí, mire, me sorprende que me diga esto, porque cuando..., además usted sabe que con la implantación de la nueva oficina judicial se reduce las plantillas de funcionarios y encima pierden otro complemento específico que tienen. Un ejemplo que le voy a poner, el ejemplo de la Bisbal d'Empordà, por ejemplo. Y, mire, la verdad es que empieza a ser hartible esto de que la culpa de todo la tiene España, porque usted sabe que hay un decreto..., con el decreto de transferencia de competencias en materia de justicia de 1996, se hizo una serie de acuerdos y de partidas de las que se haría cargo la Generalitat, medios materiales. Yo no voy a defender, desde luego, quienes han estado en el Gobierno de España, porque hasta ahora han dejado de lado la Administración de justicia...

El vicepresident segon

Diputada, hauria d'anar acabant.

María Francisca Valle Fuentes

...pero sí que le diré –enseguida, gracias– que en este tema lo están cumpliendo, y son ustedes los que, una vez más, incumplen.

Para finalizar, *consellera*, le voy a decir... (*remor de veus*), le voy a decir un pro-verbio árabe, fíjese: quien quiere hacer algo, encuentra un medio; quien no quiere hacer nada, busca una excusa. (*Remor de veus.*) Pues eso.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per a la rèplica té la paraula la consellera, la senyora Ester Capella.

La consellera de Justícia

Aviam, senyora Del Valle, les dades que jo utilitzo són les de la memòria del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que, si es llegeixen bé, són les que he dit jo, no són unes altres, i que, per tant, estan publicades i estan publicades a la web del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, amb relació als jutges que van i venen o marxen de Catalunya. Per tant, no inventen coses que no són certes.

Jo no menteixo, no he mentit mai. És més, lo que vostè planteja cada dia de lo de Martorell, a mi, quan l'he sentida..., home, em sap greu que vostè no sàpiga com estan les persones que viuen en els edificis de sobre. Aquesta fotografia vostè l'ha tret cada vegada a cada comissió de Justícia.

Miri, hi ha una cosa certa: al pressupost de la Generalitat per a enguany, el que pretenem aprovar en aquest Parlament, està prevista ja la licitació pel tema de Martorell. Per cert, fa poc ja vam presentar el solar on es podria construir el nou edifici judicial de Martorell, una inversió de més de 5 milions d'euros. No en tenen prou, vostès, amb això. Doncs, miri, continuen vostès amb aquest mantra.

I, quan vostè em pregunta amb relació al que cobren i el que guanyen els treballadors públics de la Generalitat de Catalunya en l'Administració de justícia, si vostè compara les xifres dels funcionaris de Catalunya amb les dels funcionaris *territorio* Ministerio de Justicia, els catalans estan més ben pagats. Per tant, deixin de dir coses que no són certes. Vostès sempre fan el mateix, ho barregen, i tot alhora.

Miri, sap com ho ha hagut de fer Catalunya, què ha fet Catalunya des de l'any 96? Doncs autofinçar la creació dels cinc nous òrgans judicials que s'han posat en funcionament. Representa una despesa estructural per a les finances públiques de la Generalitat de 280 milions d'euros. El que aporta l'Estat a les finances de la Generalitat per a cobrir les necessitats de justícia a Catalunya no representen ni el 50 per cent –no representen ni el 50 per cent. Vostè em dirà: «Bé, són acords que no sé què, que els...» Escolti'm, quan demanem lleialtat institucional, demanem això: el finançament d'aquelles obligacions que té l'Estat envers els serveis públics que hi ha una determinada comunitat autònoma, com és Catalunya, que ha de poder gestionar i ha de poder satisfer.

Li diré, li donaré unes altres dades, perquè vostès d'aquestes dades no en parlen mai. La Llei de taxes judicials de l'any 2005 tenia una finalitat molt clara: modernització de l'Administració de justícia i justícia gratuïta i torn d'ofici. Aquestes taxes judicials, doncs resulta que les recapta *la hacienda pública española* i van a la bossa comuna de *la hacienda pública*. I, amb relació a Catalunya, Catalunya recapta anualment –anualment, eh?–, des del 2005 fins ara, una forquilla que va dels 40 als 60 milions d'euros. Sap quant ha rebut Catalunya amb relació a les taxes judicials que es recaptin aquí, que és en virtut, doncs, dels litigis que plantegen els catalans i les catalanes i, per tant, de l'activitat jurisdiccional que genera Catalunya? Sap quant envia l'Estat espanyol per aquest concepte? Zero –zero. Jo ara li podria aquí fer el desplegable de la inversió pública en noves tecnologies i, per tant, en l'expedient digital i en una administració de justícia que funcioni sense paper; li podria aquí anar-

l'hi explicant. Sap quant ha invertit l'Estat o quant ha destinat l'Estat perquè Catalunya pugui continuar fent això? Zero.

Nosaltres ja estem desplegant e-Justícia.cat en matèria de dret penal, en els òrgans penals. Per tant, això té un cost previst en el pressupost, eh?, en el pressupost de la Generalitat i del Departament de Justícia d'enguany, de 40 milions d'euros. Sap què representa...? Per tant, des del 2005 fins ara, en virtut de taxes judicials, l'Estat –que no és qui presta el servei a Catalunya, sinó que és la Generalitat de Catalunya, el Departament de Justícia– ha recaptat, en virtut de taxes, 400 milions d'euros, dels que Catalunya no ha rebut ni un cèntim d'euro.

I li podria dir: i sap que el que representen les consignacions judicials a Catalunya i el que representen en el conjunt dels ingressos per l'Estat i que Catalunya no en rep ni un cèntim d'euro? I això ja ho explicava el conseller Vallès en el seu Llibre verd de l'Administració de justícia. I què ha passat al llarg de tots aquests anys amb l'Estat espanyol? Doncs *que llamé y nadie respondió*.

I quan a vostès els preocupa tant, per exemple, que diuen que els preocupen els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, com és que vostès mai dels mais parlen, doncs, de la utilització de la llengua catalana a l'Administració de justícia?, que és un dret fonamental de les persones de poder ser enteses i, per tant, defensades i que puguin tenir les seves sentències i les seves resolucions judicials en català? (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Per què vostès tampoc defensen els drets fonamentals dels catalans i les catalanes, que tenen dret...

El vicepresident segon

Consellera, hauria d'anar acabant, si us plau...

La consellera de Justícia

...a expressar-se en la seva llengua davant dels tribunals?

Li deia: una administració de justícia al servei dels ciutadans, no els ciutadans al servei de l'Administració de justícia.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident segon

Gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre la situació dels joves

300-00227/12

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la situació dels joves, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per exposar la interpellació té la paraula el senyor Pol Gibert.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Pol Gibert Horcas

Gràcies, president. Diputats i diputades... Si em permeten, diguem-ne, els assistents començar amb calma la meua interpellació i canviem de pla... Jo només volia fer una reflexió, que evidentment ve arran de l'anterior interpellació, però és que abans es feia referència a que a vegades es truca i no hi ha ningú a l'altra banda. Ara que truquen, potser estaria bé, quan hi ha una conferència de política fiscal i financer, assistir-hi, i potser també hi hauria algun recurs que podríem obtenir que actualment no obtenim.

Dit això, entraré en el tema que ens ocupa avui. (*Persisteix la remor de veus.*) No és un tema nou en aquest Parlament. Com bé sabeu... President, sí que m'agradaria que demanés una mica de silenci, si us plau; una mica de silenci, perquè hi ha un remor de fons important.

El vicepresident segon

Si us plau, silenci...

Pol Gibert Horcas

Gràcies. No és un tema nou, el que avui ens ocupa. Com bé sap aquest Parlament, la situació dels joves a Catalunya és un tema que ocupa llargament debats, pàgines, una comissió específica per tractar-lo... Però sí que és veritat que aquest grup parlamentari té la sensació que des de 2013, en què es va fer el Ple monogràfic de la situació dels joves en aquest Parlament –un ple important que es va fer en un període estival pràcticament, un juliol de 2013 en aquest Parlament, en el qual sembla que es van conjurar els actors que hi havia llavors per intentar impulsar la situació del jovent, que llavors era molt, molt complicada–, doncs, hi ha hagut una deixadesa absoluta per part del Govern en temes de joventut. I així ho hem viscut des d'aquest grup parlamentari, i també des del Consell Nacional de la Joventut i multitud d'actors que treballen en l'àmbit de la joventut. I per això avui volíem tornar a insistir en aquest tema; un tema que surt recurrentment però que no per això deixa de ser important.

I, a més, hem volgut fer-ho agafant, diguem-ne, l'acció que es va comprometre a fer el mateix Govern: agafem el Pla d'actuació de polítiques de joventut 2017-2020, que és el pla que té el Govern per guiar quin ha de ser el seu full de ruta i l'acció del Govern en temes de joventut, i l'hem volgut analitzar sobre ara, que és l'any en què en teoria acaba, doncs, què ha passat i què no ha passat amb aquest pla. Fem un breu resum sobre el que conté aquest Pla de joventut.

Doncs, és un pla amb set eixos i que conté 280 milions d'euros de pressupost, en teoria, consignat, eixos que abracen els principals problemes dels i les joves a Catalunya, i també la resta de l'Estat, evidentment, i que van des de l'educació, el treball, l'habitatge, la salut, la participació o la cultura. Tots ells, temes amb grans mancances en aquest país i que van ser objecte de retallades per part dels governs Mas i també Puigdemont en el seu moment.

Arribat, com els dèiem, el final d'aquest període, 2020, és moment de mirar enrere i mirar, aquests objectius, si s'han complert o no s'han complert respecte al que es va preveure llavors i el que ara podem obtenir. I ja els avanço que el resultat no és positiu; diguem-ne, no enganyarem ningú, si qualsevol ho pot mirar amb una ràpida retrospectiva sobre aquests darrers anys.

El primer punt que hi havia era aconseguir l'èxit en la trajectòria educativa dels joves. Catalunya té una taxa d'abandonament escolar del 17 per cent, quasi el doble que la mitjana europea. És evident que aquesta trajectòria educativa no ha sigut d'èxit, ni molt menys, per als joves.

Podem parlar també del coneixement de la tercera llengua. I aquest Parlament, que va aprovar que fos un requisit indispensable per acabar la carrera tenir una tercera llengua reconeguda, també va haver d'aprovar una moratòria per fer que no fos així, perquè, si no, la gent no es podia treure la carrera si tenia anglès com a tercera llengua aprovada. Per tant, tampoc en aquest tema hem sigut reeixits.

També podem parlar, evidentment, de taxes universitàries, el gran tema que aquest Parlament ha abordat durant anys i anys i anys i que ara sembla que el pressupost en recull la baixada del 30 per cent, després d'anys i anys i anys de lluites i reclamacions estudiantils, polítiques i parlamentàries, i que ha sigut motiu d'expulsió d'estudiants de les universitats; quasi res: un país que en un moment en què no oferia sortida laboral a la gent tampoc els oferia una sortida formativa a milers d'estudiants que van haver d'abandonar els seus estudis.

També l'FP, una sortida també per a molts estudiants que van optar per la formació professional; amb una FP que té la llei sense desplegar, amb una FP que té taxes, quan abans no tenia taxes, amb la qual cosa també una nova barrera d'accés a la formació professional.

Un tema recurrent també, dels que fa quasi mandra tornar a treure en aquest Parlament: el marc català de la qualitat de les pràctiques, un marc que es va establir també... –el 2013 va començar a sortir, aquest debat sobre el marc de pràctiques a Catalunya. Un compromís que el Govern va assumir i en el seu últim, diguem-ne, decret de compliment sobre una moció presentada també per aquest grup es va comprometre per escrit a que estigués en marxa el darrer trimestre del 2019. Avui estem al primer trimestre de 2020 i aquest marc català no està en marxa. I és un tema que ens preocupa. Un marc que ocupa, evidentment, milers de joves que estan sent explotats, amb una cobertura sobre la forma de becari, de pràctiques o la que vulguem parlar-ne. Però, evidentment, una excusa per seguir explotant milers de joves cada any en aquest país. I quan el Consell Nacional de la Joventut, el European Youth Forum, demanen que hi hagi un marc de qualitat de les pràctiques i no hi és, doncs, alguna cosa està fallant en aquest país, quan es demana any rere any.

També, evidentment, podem entrar en el debat sobre la trajectòria laboral, que era el segon eix d'aquest Pla de joventut; i aquest segurament és el que més evident es fa que no ha tingut cap tipus d'èxit. Al quart trimestre de 2019 la caiguda de la taxa d'activitat ha sigut evident en el sector juvenil, una taxa que havia estat recuperant-se des del 2016 i que, evidentment, torna a caure. Tenim el 50 per cent dels joves amb un contracte temporal, sigui de dies, de setmanes o, si tens sort, de mesos. Un increment d'accidents de treball en el col·lectiu jove; també un nou fenomen que preocupa, que afecta tota la població però que afecta especialment també els joves, i se suma a aquest triangle que hem vist moltes vegades de temporalitat, parcialitat i falta de formació, que acaba desembocant en accidents de treball i, desgraciadament, en algunes morts, com hem vist en els darrers mesos.

També estem veient com les noves economies de plataforma –diguin-ne *riders* o diguin-ne com vulguin– afecten directament el col·lectiu més jove: el col·lectiu jove, dona, immigrants..., també aquest triangle que són els més precaritzats per la societat actualment. Una economia que entra directament en l'explotació de, com us deia, estudiants o col·lectius que no tenen accés a un treball formal i que, per tant, acaben abocats a un treball precari com aquest.

I també un tema que ha sigut àmpliament demandat: un pla de retorn juvenil. Sembla ser que el Govern comença a pensar-hi. Jo no recordo..., jo porto en aquest Parlament, doncs, cinc anys, si no ho recordo malament, portem com a mínim cinc anys demanant aquest pla de retorn juvenil en aquesta cambra. Ni cas; ni un euro de consignació pressupostària. Mentrestant, Andalusia, Extremadura i altres comunitats autònomes ficaven recursos –no molts, però en ficaven– perquè poguessin tornar cap aquí, recuperar talent i, evidentment, poder-lo tenir a la nostra economia, com bé ens fa falta.

El tercer eix que incloïa aquest Pla de polítiques de joventut era l'emancipació. L'emancipació juvenil no ha corregut més sort que l'ocupació juvenil. La taxa d'emancipació juvenil continua baixant, tot i que a Catalunya és una de les millors que hi han, que a la resta de l'Estat, sobretot per la vinguda de gent de diferents províncies i de la resta d'Europa, que ens fa pujar aquesta taxa d'emancipació juvenil. Però tenim que un 81 per cent dels joves –un 81 per cent dels joves– entre setze i trenta-quatre anys viuen amb els pares. És la xifra més alta des de 2002, molt abans de la crisi. I aquí podríem dir: «Bé, també s'hi inclouen adolescents, que, evidentment, viuen amb els pares.» Sí. Traguem adolescents: de vint-i-cinc a vint-i-nou anys, un 60 per cent encara viu a la llar familiar, i, si volem anar al cas més alt, de trenta a trenta-quatre anys, un 30 per cent. Un de cada tres joves de més de trenta anys viu encara amb els seus pares o a la seva llar familiar.

I anem una mica a les dades sobre què li cal a un jove per poder emancipar-se. Un jove necessita avui, actualment, el 62,4 per cent del seu salari anual per pagar un mes d'hipoteca. Això sí, abans si pot fer front a l'entrada d'un pis, que suposa 4,4 vegades el seu salari anual. En el cas de ser a Barcelona o al seu voltant cada

vegada més ampli, això es multiplica per molt. I si descartem la compra, perquè la gran majoria de joves no hi poden accedir, el lloguer tampoc sembla una opció. Segons aquest mateix estudi, un jove ha de destinar el 94,4 per cent del seu salari a tenir un sostre on viure, mentre l'any passat eren cinc punts menys. Cinc punts menys en un any.

I aquesta mitjana és la de l'Estat en general. Si agafem la de Catalunya, una persona jove a Catalunya hauria de dedicar el 119 per cent del seu salari a pagar un lloguer. És absolutament impossible que una persona jove pugui viure sola en aquest país. I en aquest tema, evidentment, abans, quan aquesta crisi va començar, la gent acostumava a fer mesures d'habitatge compartit; vivien una, dos, tres persones juntes per intentar pagar un lloguer. Ara és absolutament impossible: han de ser quatre o cinc persones en un pis per pagar un sol lloguer. I si és a Barcelona, és pràcticament inassumible.

Però també hi ha diversos temes que també s'enfocaven a dins d'aquest pla d'actuació que faltaven en altres àmbits. Un d'aquests és la cultura. I, evidentment, si tenim uns joves que no tenen recursos, que tenen un treball precari, uns salaris baixos, l'accés a la cultura es dificulta i, per tant, encara es genera més greuge entre la gent que té recursos i la que no té recursos per accedir al consum cultural, un fet que evidentment genera desigualtats, i que un increment de preus degut a l'IVA cultural dels darrers anys tampoc ha afavorit ni molt menys aquest consum cultural. A part, afegir també que els canvis de model de consum en cultura també han dificultat aquest accés.

Hi han diversos temes que s'abordaven en aquest pla d'actuació; també, evidentment, la salut. Tenim un problema molt greu, que aquesta Comissió de Joventut ha tractat moltes vegades, com és el tema dels protocols per al suïcidi juvenil, amb unes taxes que tenim absolutament inassumibles al nostre país.

En definitiva, veiem un país que no és per a joves, un país que segueix encara abandonant un col·lectiu molt important, que encara segueix en crisi després de deu anys de crisi i postcrisi, un govern que no es preocupa, que no hi dedica recursos i que no posa mesures per solucionar aquests problemes del jovent. I si no hi posem mesures per solucionar el jovent, el nostre futur està condemnat.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per la resposta, té la paraula el conseller de Treball, Afers Socials i Família, el senyor Chakir El Homrani.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies (Chakir El Homrani Lesfar)

Gràcies, vicepresident. Consellera, diputats, diputades..., diputat Gibert, ha dit a l'inici que volia iniciar amb un to diferent del que ens havíem trobat... Ha iniciat i ha finalitzat amb el to diferent. I li agraeixo, en aquest sentit, aquest to.

Ha parlat de deixadesa de les polítiques de joventut. No hi estic d'acord. Crec que pertoca, forma part de l'esgrima parlamentària, situar... Sí que, si em permet, i amb aquest to, vostè ha fet un repàs de les diverses línies del Pla nacional de joventut i ha fet un repàs dels diversos àmbits –que es van acordar amb el mateix teixit juvenil, amb els mateixos joves– que havien de ser les línies d'actuació del Govern.

Ha fet un repàs i ha fet un repàs, si em permet, un punt «sesgadet», sense tenir en compte totes les dimensions i, el que a mi em preocupa més de la seva intervenció –i l'hi dic des del màxim respecte i cordialitat que sap que li tinc–, obviant les complexitats i obviant els caràcters multifactorials que expliquen la situació dels joves, i especialment en aquest país que ha viscut una crisi i que ha viscut una situació molt complexa, amb un retrocés en matèria de drets socials i de drets laborals impulsat en primer lloc per les modificacions que van fer els governs de l'Estat, que hi tenen molt a veure.

A partir d'aquí, vostè sap que ara estem iniciant el procés d'avaluació del Pla nacional de joventut i estic segur que en participaran per diverses vies. I crec que ens pertoca fer una bona avaluació, ser autocrítics amb els elements que no ens en hem sortit, ser també molt honestos amb els elements que són i que responen a factors que en alguns casos no tenim a les nostres mans i, el que és més important, redissenyar-lo i redissenyar-lo des d'una perspectiva que canviï la lògica de que els joves són el futur del país perquè introdueixi la lògica de que els joves són el present, i que parem de parlar d'apoderar joves, sinó entendre que els joves estan apoderats i del que ens hem de preocupar és com som capaços que les polítiques públiques permetin que aquest apoderament signifiqui una vida digna tal com la vulgui dissenyar cadascú des de la seva autonomia i la seva llibertat.

M'ha situat molts àmbits. M'ha situat, per exemple, la taxa d'abandonament escolar. I sap perfectament que per nosaltres és una preocupació clau. Ara, ho situaré també, perquè algú escolti les dades. Quan s'inicia el Pla nacional de joventut, la taxa d'abandonament escolar a Catalunya era d'un 31,9 per cent; ara és d'un 17, vostè ho ha dit. I no estem contents. I doblem. Ara, som una illa? No. País Valencià, actualment, un 20,2. A Extremadura, actualment, un 20,9. Ja no me'n vaig a Melilla, que és un 29,5. I on hi han les diferències? On el sistema de finançament és més just. I aquí es veu. El País Basc, un 6,9 per cent; sí que partia, el 2010, d'un 13,1 per cent. A Navarra-Nafarroa, un 11,4; partia, el 2010, d'un 16,8 per cent. Situem-ho.

I, a partir d'aquí, de quina manera ho estem treballant? Nosaltres estem molt contents, i sabem que no té la incidència a nivell de tot l'univers que hauria de tenir, però pensem que mostra que és una molt bona manera d'actuar, que són els centres de noves oportunitats i els centres de primeres oportunitats, tant els que gestionem directament des del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies, com els que es gestionen des del Departament d'Educació, com els que gestionem de forma conjunta: un 80 per cent dels nois i noies que passen per un centre de noves oportunitats o es reincorpora a l'àmbit educatiu o s'insereix laboralment. Per nosaltres és un exemple, un treball molt, si vol, molt quirúrgic, molt personalitzat, sent conscients que les receptes del sistema educatiu davant d'una realitat molt diversa del jovent ha de ser molt més flexible, i per nosaltres és un bon exemple d'unes polítiques que estem impulsant i que continuarem impulsant en tots els sentits.

També m'ha situat i intentaré..., però, vull dir, ho he dit, han sigut molts temes i intentaré respondre a tot. Sobre la formació professional. No estem al nivell que volem. No estem al nivell de les mitjanes europees. Ara, estem molt per sobre del nivell de les mitjanes estatals. I també ho hem de dir. I, en aquest sentit, estem contents. El treball que estem fent conjuntament el Departament d'Educació i el Departament de Treball és, per primer cop, de forma honesta, una voluntat d'integració dels dos subsistemes de formació professional. I també de trencament de lògiques. Quan parlem de la formació professional inicial, sempre pensem en una persona jove; quan parlem de la formació professional per l'ocupació, sempre pensem en una persona adulta, i no: la formació professional inicial reglada pot donar i ha de donar i està donant respostes a població adulta que ja no és jove i la formació professional del subsistema per l'ocupació i la contínua ha de donar també respostes a les persones joves, i, cada cop, incentivem projectes i programes més vinculats a aquesta realitat.

M'ha situat l'àmbit laboral. És que en l'àmbit laboral –i ho sap perfectament, i hem discutit i hem debatut en forces ocasions sobre l'àmbit laboral–, jo crec que hi ha un aspecte, i sé que en el fons, i no en el fons sinó també..., hi està d'acord: hi ha hagut un marc i unes reformes laborals que qui les ha pagat especialment ha sigut el jovent d'aquest país –qui les ha pagat especialment ha sigut el jovent d'aquest país. I cal –cal– que es deroguin les reformes laborals. Ho podem expressar com vulguem: modificar-les, fer un canvi..., però cal canviar la lògica del sistema de treball.

I sap perfectament que aquí ha tingut molt a veure un marc normatiu –competència estatal– que el que ha fet és precaritzar.

M'ha situat la taxa d'activitat. I sí, té raó. Però també s'hauria d'explicar que la taxa d'activitat, aquest any, per primer cop, després de tots els anys de crisis, la taxa d'activitat juvenil, torna a superar la taxa d'activitat de les persones que no són joves, dels majors de trenta anys: un 62,8 dels joves i un 61,5 de les persones majors de trenta anys, més. Sí que és veritat que el 2007, abans de la crisi, va arribar aquesta taxa d'activitat a un 72,3. I hi estem treballant. Però el que hem anat fent és sortir d'unes dades que van arribar a estar al voltant del 50 per cent de taxa d'activitat. I la lluita contra la precarietat l'hem de fer per moltes vies, la continuarem fent per moltes vies, però necessita un canvi del marc normatiu laboral.

Sí que ha situat..., que crec que, en aquest sentit, programes com el de Garantia Juvenil..., i el fet de que en el departament que em pertoca coordinar estiguin tant la Direcció General de Joventut com el SOC, ens ha permès dissenyar-los millor, i fins i tot hem tingut reconeixements europeus. I jo crec que de tant en tant hem de tenir autoestima i explicar-ho bé, i ha estat reconegut a nivell europeu. Ha sigut una sort que el Departament de Treball, Afers Socials i Famílies tingui les competències en l'àmbit de joventut i tingui també les competències en l'àmbit de treball.

El retorn de joves. Als pressupostos que portem –i que hem presentat– porten un programa de retorn de joves de 2,5 milions d'euros, a partir del pacte que s'ha fet amb els comuns. Ara mateix ja estan treballant en el disseny les dues unitats competents, perquè ho fem conjuntament la Direcció General de Joventut i el SOC. I creiem que és un exemple. Un compromís que vostè demanava, ara l'ha visualitzat.

Entorn de l'emancipació juvenil. Hi ha una part que és treball –ja l'hem situat–; hi ha una part que és habitatge. Jo estic content de que avui hagi sortit de la reunió del president del Govern de l'Estat i de l'alcaldessa de Barcelona que el president hagi dit: «No, no; complirem l'acord en matèria de control de lloguers.» (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) A mi el que em preocupava és que, després d'acordar-lo, la vicepresidenta d'Economia digués que no el complirien. Esperem a veure, però crec que tots i totes som conscients que aquí s'ha d'abordar una realitat, que és els preus del lloguer. Aquest Govern n'és conscient, va portar un decret...

El vicepresident segon

Conseller, hauria d'anar acabant, si us plau.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

...per abordar-ho. Se'ns va tombar. Igualment, el continuarem treballant, perquè és absolutament necessari.

I després continuem, perquè m'he passat del temps i, com que són diversos temes, estic segur que continuarem debatent, amb aquest to...

El president

Gràcies, conseller.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

...que crec que és com s'ha de debatre.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat. Senyor Gibert, quan vulgui.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, president. Conseller, els eixos que marca el Pla de política de joventut no els va decidir aquest diputat, els va decidir el Govern conjuntament amb les entitats juvenils. Per tant, el que li avaluo és el que vostès van acordar amb elles, diguem-ne; no li estic avaluant res més que el que deia aquell pla extens, on s'explicava molt bé

cada eix i el pressupost que hi havia, no? I la deixadesa envers aquestes actuacions, no l'hi dic jo, l'hi diu el seu pressupost, aquest, el de l'any anterior i els dels set anys anteriors, on la joventut no ha sigut mai una prioritat per aquest Govern, ni pel seu ni pels anteriors. Li recordo que, en aquest debat, diguem-ne, ens remuntàvem al 2013. Vostè sap perfectament per què dic «2013»; va ser un punt d'inflexió important en aquest Parlament, no?

I vostè, evidentment, evocava també la causa multifactorial de la situació de la joventut. I jo crec que hem fet l'esforç màxim, diguem-ne, de ser multifactorials en aquesta intervenció, tocant diversos temes que afecten els joves. I he fet, diguem-ne, en diferents punts, èmfasi en temes d'ocupació, que no només afecten l'emancipació, sinó també la cultura, l'accés a diferents serveis, no?

I, evidentment, la situació de la joventut no té una sola causa, i ens en podem anar a causes europees, de l'Estat, competències, diguem-ne, autonòmiques, que és el que ens ocupa avui aquí, o municipals, si ho volguéssim, no? Però jo em volia centrar, diguem-ne, per acotar el debat, no?, en avaluar els eixos que va establir el Govern, i, evidentment, en quatre temes claus per intentar acotar el debat, no?

Un, l'hi deia, i això depèn absolutament només de vostè –de vostè en coordinació, segurament, amb Educació, amb universitats, no?–, que és posar en marxa el Marc Català de Qualitat de les Pràctiques. Aquest marc porta donant voltes anys. I, al final, també desespera una mica anar incentivant propostes, fer controls de compliment que es diu que sí, que la setmana que ve, que l'altra, que el mes següent. No demanem tant com un lloc on debatre sobre aquest tema, i que puguem acotar un tema que afecta milers de joves de manera silenciosa, que ningú se n'adona i que exploten milers de joves any rere any.

El pla de retorn. Vostè em diu: «Aquest any, hi ha una partida de 2 milions i mig.» I ho celebrego. Però quants anys portem parlant del Pla de retorn juvenil? La meua queixa també ve per aquí, ve per l'acumulació d'inacció durant molts anys, i que ara, evidentment, el 2020, ens alegrem de que hi hagi un pla de retorn juvenil, però que el demanàvem el 2013; fa set anys que demanem un pla de retorn juvenil. I quanta gent no ha pogut gaudir d'aquesta oportunitat?

Vostè també parlava de l'FP. Evidentment que l'FP no és només una política educativa dedicada al sector jove, ni molt menys; és absolutament oberta a qualsevol tipus d'edat, no? Però és evident que una FP amb taxes que abans no hi eren també dificulta l'accés a la gent més jove, que és la que no té recursos per intentar accedir-hi; una FP que actualment és font d'inserció laboral en molts àmbits, inclús més que els estudis superiors en determinats àmbits d'actuació, i que evidentment veiem com no es desplega i com té unes taxes que abans no tenia.

I en habitatge vostè em deia, no?, que s'hauria de regular el preu del lloguer, i és un debat, evidentment, que no pertoca, diguem-ne, a la cambra autonòmica, perquè no hi té competències, però que se'n pot parlar absolutament. Però quant parc públic ha fet la Generalitat? Quin impuls ha fet la Generalitat en aquest tipus de polítiques? Actualment estem, diguem-ne, a expenses de la voluntat dels municipis de construir promocions públiques, i, per sort, en fan, i se'n fan bastantes, però la part que li toca al Govern de la Generalitat és absolutament deficient.

Vostè em treia a passejar la Garantia Juvenil, un tema, dèiem, que en aquest Parlament hem debatut força intensament, diguem-ne, i durant anys, no? I em deia que tenien reconeixements europeus, i no l'hi nego, diguem-ne, en tenen, no? I també tenen altres coses, de part d'Europa, com reclamar-li fons europeus no destinats a la Garantia Juvenil. Això també ho tenen, de part d'Europa. Amb la qual cosa, siguem conscients de que quan parlem de Garantia Juvenil també parlem de fons retornats a la Unió Europea.

En definitiva, conseller, el que li vinc a dir és que els joves són una generació, com li he dit abans, oblidada; oblidada perquè no se'n parla, perquè són invisibles, perquè no acostumen a molestar molt, però evidentment estan allà, són el futur del

nostre país, són el present, i a molts d'ells els estem laminant el seu futur. I això tindrà conseqüències a llarg termini per aquest país, perquè això vol dir famílies que no es formen, pisos que no es venen, gent que no s'emancipa, amb la qual cosa estem creant un problema social que, amb el temps, veurem també les seves conseqüències a nivell de país.

Per la qual cosa, jo li reclamo, ara que tenen un acord de pressupost i que tenen ocasió i oportunitat, també d'incloure-hi noves partides que es focalitzin en la joventut. No és una inversió perduda, és una inversió que segurament té molt retorn, i que s'ho mereixen, perquè fa molts anys que pateixen i és hora de que algú pensi en ells d'una vegada per totes.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Finalment, per fer la rèplica, és el torn de nou del conseller.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, president. Consellera, conseller, diputats i diputades... Diputat Gibert, no, no, jo no he fet cap queixa sobre que hagi plantejat tots els eixos del Pla nacional de joventut. Si curiosament..., i vostè ho sap perfectament, perquè ens coneixem d'aquesta època, de la nostra època d'activisme juvenil, en àmbits diferents, i ens coneixem d'aquella època. No, no ho he situat, i quan no ho he situat no m'he queixat, ni molt menys, de que hagi tingut una perspectiva global. El que he dit és que no ha explicat on, quins són els factors per canviar cada cosa i on estan els certs àmbits de competència. Perquè, després, quan els expliquen, els expliquen de forma esbiaixada.

Un element, el lloguer. El lloguer, que vostès no volen tocar, que diuen que la Generalitat no té capacitat de tocar, quan dius: «Home, si la consellera de Justícia, que està aquí, a partir del Codi civil, pot limitar els preus dels àmbits dels terrenys de conreu, per què no?» Sí que es pot. Tenim una especificitat. Aprofitem totes les eines.

Jo hi estic d'acord: vostè i jo representem projectes polítics diferents a l'hora d'entendre això. No passa res. És lícit i és legítim. Vostè es troba còmode en el marc institucional actual de l'Estat espanyol. Jo no m'hi trobo còmode. Jo sempre ho explico: jo vull tenir totes les competències. Ara, mentre no tinc totes les competències, exploro totes les vies, i utilitzo les que tinc i exploro totes les vies. És el debat que hem tingut sobre el salari català de referència, que vostès s'hi han ficat en contra. Crec que hem d'explorar aquesta via, perquè això explica... Perquè, vostè, quan donava la dada sobre què costa per un jove accedir a l'habitatge, dels seus ingressos, a l'Estat espanyol, i com és molt més elevat a Catalunya..., ve pels costos de la vida.

Per això nosaltres defensem aquesta proposta de salari català de referència, perquè o es té en compte això o es dona una situació: que en aquest país, on tenim una taxa d'atur més baixa, una taxa d'activitat més elevada i un salari mitjà més elevat, hi han més treballadors i treballadores en risc de situació de pobresa. I és per això, pels costos de la vida. Doncs ho abordem. Com ho abordem? Per les vies per on podem. Quines? En la llei d'acompanyament, en l'anàlisi, per tots els contractes públics que es fan, tenim el Consell de Relacions Laborals, com ho pactem amb els agents socials i els agents econòmics, i com podem tenir incidència directament en la negociació col·lectiva perquè es pugui abordar. És cercar totes aquestes vies, de la mateixa manera que en l'àmbit de les pràctiques en l'àmbit universitari també ho volem fer des d'aquesta visió. Tenim en el ple del Consell de Relacions Laborals un grup específic sobre joves i treball. Per què? Perquè som conscients que és la manera de fer-ho, amb els sindicats, perquè és aquí on tindrem capacitat d'incidència, per la limitació competencial que tenim. I ho farem, i ho volem fer.

Vostè m'ha situat –i no vull deixar-m'ho, perquè m'ho ha tornat a recordar, en aquest sentit– de quina manera la formació professional..., i quan deia la integració...,

és l'aposta per l'agència. I sé que és una llei del 2015, i en soc conscient, de que anem amb endarreriment, però crec que mai com ara hi havien hagut un conseller d'Educació i un conseller de Treball amb aquesta voluntat de fer-ho, mai, encara que hi haguessin sigut del mateix color polític, i vostè ho sap perfectament: encara que fossin del mateix color polític, no hi havia aquesta voluntat. Per primer cop n'hi ha, i jo crec que l'hem d'aprofitar al màxim.

I és en aquest sentit en el que ho situem. A partir d'aquí, l'avaluació del Pla nacional de joventut la farem conjuntament, i serem els primers crítics, però també serem honestos a l'hora de parlar des de quins àmbits ho podem situar. I, en aquest sentit, jo crec que hauríem de tenir la capacitat de col·laborar per abordar problemes estructurals que afecten els joves: les reformes laborals, l'accés a l'habitatge... Hem de tenir aquest element. I estic segur que l'hem de poder tenir. Per què? Perquè –i l'hi dic de forma molt clara– per aquest conseller, pel departament que li pertoca gestionar, pel Govern de la Generalitat és una prioritat parlar de joves no com de futur, sinó de present, i complir les nostres responsabilitats perquè cadascú, des de la seva autonomia i des de la seva llibertat, pugui tenir una emancipació i un procés de vida digna.

Ja està. Gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior

300-00231/12

La darrera interpellació al Govern és sobre l'acció exterior, presentada pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Per exposar-la té la paraula el diputat senyor Daniel Serrano.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidente. *Conseller*, señor Bosch, su departamento no suele pasar inadvertido; su gestión siempre facilita la labor de la oposición y nos recuerda las muchas cosas que tenemos que cambiar en Cataluña cuando una nueva mayoría parlamentaria así lo permita.

Hace un par de semanas su departamento fue una vez más noticia: el mismo día que el señor presidente del Gobierno, el señor Sánchez, le autorizaba a abrir tres delegaciones más –en Túnez, en Argentina y en México–, el TSJ de Cataluña le cerraba otras seis: en el Reino Unido, Irlanda, Alemania, Estados Unidos, Italia, Suiza y Francia. Suerte que aún nos queda la justicia en España para corregir las concesiones del señor Sánchez.

En ese sentido, y al hilo de la interpelación, me gustaría que nos aclarara cómo está esta situación: si usted ya ha procedido a dar cumplimiento a esa sentencia o si, por el contrario, el departamento la piensa recurrir. Me gustaría que nos pusiera algo de luz al respecto.

Porque, señor Bosch, supongo que no le sorprenderá si le digo que, desde nuestro partido, no compartimos la política que usted desarrolla en el Departamento de Acción Exterior. De hecho, sería más acertado si su departamento, con usted al frente, le llamáramos «de difamación exterior». Usted y sus delegaciones no hacen promoción de la economía, de la cultura, de la lengua catalanas; ustedes, fundamentalmente, se dedican a otra cosa: a difamar a las instituciones españolas, por lo que, en realidad, lo que hace su departamento es actuar continuamente con deslealtad, aspecto que, por cierto, es bastante común en todas las *conselleries* del Govern.

Y, con estos mimbres, podemos afirmar que su departamento, además de caro, resulta bastante ineficiente. Ya le dije el otro día, en su comparecencia de presupuestos, que usted afirmaba que tenía un presupuesto modesto; yo le dije que 76 millones

de euros en sus manos era como darle cerillas a un pirómano, nos parecía muchísimo dinero en sus manos.

Mientras los grandes estados de la Unión Europea integran sus embajadas para ahorrar costes, Cataluña intenta desplegar, una vez más, toda una red de embajadas de cartón piedra por todo el mundo con el objetivo de blanquear el *procés*. Y le digo «de cartón piedra», pero que no son baratas ni tampoco inocuas, porque, como le acabo de exponer, se dedican a mentir sobre la realidad plural de Cataluña y a desprestigiar la imagen de España.

Además, la acción exterior de la Generalitat es un derroche de dinero público. De ahí que le insista que sería más ajustado decir que su departamento debería calificarse de «difamación exterior» y no de Acción Exterior. Y entenderá que motivos no me faltan para calificarlo de esta manera: desde que usted es *conseller*, en todos y cada uno de los viajes que usted o algún alto cargo de su departamento ha ido al exterior –es cierto que siempre con bastante poco éxito–, siempre se han dedicado a lo mismo: a expresar insidias y falsas acusaciones contra el Reino de España y sus instituciones, en un intento vano, por cierto, de blanquear el *procés*.

Vamos, que en realidad la acción exterior brilla por su ausencia, ya que usted se dedica a otra cosa. De ahí que, con el planteamiento de acción exterior que usted tiene, entienda que nosotros preferiríamos, perfectamente, prescindir de sus delegaciones en el exterior, porque, insisto, no hay nada de promoción de la economía catalana, nada hay de promoción de la cultura, de la lengua, del turismo; nada de nada, solamente difamación y blanqueamiento del *procés*.

En esto, en lo que es promoción de la economía, de la cultura, de la lengua catalana, su departamento presenta una imagen famélica muy preocupante. De ahí que, insisto, sería mejor prescindir de estas delegaciones en el exterior, porque bien sabe además que para las cosas importantes los catalanes acudimos, pues, a la red de la diplomacia española, a los embajadores y a los consulados, para que nos solventen verdaderamente los problemas importantes que tenemos los españoles..., los catalanes, en este caso, en el exterior, y no a las delegaciones de la Generalitat.

De entrada, el ahorro económico para los ciudadanos sería importante, no solo por el ahorro de sus visitas a esas delegaciones, sino también por el propio coste de las delegaciones en el exterior, es que solamente la de Bruselas nos cuesta setecientos mil euros anuales de alquiler de esas oficinas. Entienda, señor Bosch, que creo que la broma nos sale bastante cara para lo que ustedes hacen realmente en el exterior.

Por cierto, hablamos de delegaciones y usted además es el *conseller* de Transparencia. ¿Por qué no permite que los delegados en el exterior comparezcan en este Parlament para que podamos conocer de primera mano cuál es su acción en el exterior, y que puedan estar sometidos también al control parlamentario? Es que es sorprendente que ustedes que fantasean con imitar a las embajadas..., es que los embajadores del Reino de España tienen la obligación de comparecer en las Cortes Generales a petición de algún grupo parlamentario. Usted lo sabe perfectamente. Y, sin embargo, los delegados en el exterior, en un intento de poner una cortina que tape su actividad, se lo impide. ¿Por qué?

Y no sirve con decir que la ley no lo permite. Pues, si la ley no lo permite lo cambiamos, pero, oiga, es que usted es el *conseller* de Transparencia; tendría que ser un poquito más exigente consigo mismo y dar un poco de ejemplo y permitir que esos delegados en el exterior, los pocos que en estos momentos hay en funcionamiento, puedan comparecer para que se sometan al control parlamentario, porque, insisto, es insólito que no comparezcan para dar explicaciones altos cargos del Govern en el exterior.

Y hablando de estas delegaciones en el exterior, me gustaría también que me aclarara un aspecto. Como anteriormente le manifestaba al principio de la intervención, el mismo día que le cerraban seis delegaciones, el señor Sánchez le autorizaba

a abrir otras tres, supuestamente porque el marco legal había cambiado y, por lo tanto, ya era posible reabrir esas delegaciones en el exterior. Y a mí me gustaría saber si esto es fruto de un acuerdo expreso con el Partido Socialista o no. Porque yo, examinando los documentos públicos de ambos partidos, en virtud del cual llegaron a un acuerdo de investidura, no he observado ningún punto al respecto. Y me gustaría que usted me aclarara si esto es un punto de acuerdo que el Partido Socialista Obrero Español les ha permitido seguir abriendo delegaciones en el exterior bajo la coartada de la supuesta legalidad.

Y también me gustaría que me aclara si esto realmente va a ser una realidad o meramente es una coartada y ustedes van a seguir haciendo exactamente lo mismo, porque entonces, solamente hay dos cosas: o ustedes están engañado a los separatistas catalanes o, por el contrario, el Partido Socialista Obrero Español está engañando a todos los españoles. Pero las dos cosas al mismo tiempo no pueden ser. Y, por lo tanto, me gustaría que me aclarara en qué punto estamos, si esto es un acuerdo y ese punto del acuerdo realmente en qué consiste, porque a nosotros nos da bastante inquietud. Porque mucho me temo que, conociéndolos a ustedes, lo que van a hacer es seguir haciendo exactamente lo mismo que vienen haciendo hasta ahora. Por lo tanto, me gustaría que, en ese sentido, ustedes que se caracterizan por ser bastante claros, pues, que nos dijeran, en ese sentido, la verdad.

También creemos importante –importante– que nos diga qué van a hacer con esas delegaciones que el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña les ha ordenado cerrar. Se lo he comentado al principio. Creemos también muy importante que nos indique en qué punto estamos, para ver si ustedes en este caso sí que van a dar cumplimiento a esa sentencia, si la van a desobedecer o, por el contrario, la van a recurrir. Entiendo que es recurrible, pero me gustaría que usted me lo manifestara aquí, si tiene intención de recurrir esa sentencia y con qué objetivo jurídico. Porque, insisto, si la reapertura no se produce cumpliendo con el marco normativo, esa reapertura no se puede producir. Entonces, insisto, una de dos: o ustedes las reabren porque van a cumplir con el marco normativo o si, por el contrario, van a hacer lo mismo que vienen haciendo hasta ahora, deben dar cumplimiento a esa sentencia y por tanto proceder al cierre inmediato de las mismas.

Entiendo también, señor Bosch, que, mientras tanto, en esa acción exterior que ustedes llevan a cabo fuera de Cataluña, el *procés*, pues, va a seguir siendo el eje fundamental de esa acción exterior y, por lo tanto, ustedes van a seguir en esa dinámica y esa vorágine autodestructiva de la imagen de Cataluña. Pero, ya puestos a entrar en esa deriva de autodestrucción de la imagen de Cataluña, al menos lo podrían hacer diciendo la verdad, diciendo la verdad y no explicando mentiras e insidias sobre la situación de España, y podrían decir verdades.

Mire, podría explicar verdades como que el señor Torra ha dejado de ser diputado y presidente de la Generalitat por estar condenado por un delito de desobediencia; podrían decir verdades como que, gracias a la nefasta gestión del Govern, Cataluña lidera la autonomía más endeudada de España, con más de 78.000 millones de euros de deuda pública en 2018. Podría decir verdades como que, gracias a ustedes, Cataluña es la comunidad con más personas pendientes de una operación: 168.000 pacientes. O decir verdades como que Cataluña es la comunidad con más barracones en los que estudian los alumnos: veinte mil alumnos estudian en más de mil barracones.

Es decir, puestos a autodestruir nuestra imagen en el exterior, al menos lo podrían decir explicando la verdad, como, por ejemplo, también que el separatismo, malgastando y enfrentado..., no nos extraña que la Comunidad de Madrid nos supere como motor económico de España. En definitiva, podrían decirlo y hacerlo, autodestruirnos, pero al menos explicando la verdad, por lo menos sería más honesto y más honrado por su parte.

Ya ve, señor Bosch, que nosotros tenemos pocos puntos en común sobre su acción exterior, porque, insisto, su acción exterior básicamente se dedica a blanquear el *procés* y a difamar las instituciones del Reino de España, pero creo que en esta interpelación le he hecho una serie de preguntas que me gustaría que me las respondiera en su respuesta.

Y sí que le pido que lo hiciera con un poquito más de respeto del que el otro día se dirigió a la señora Roldán, hoy presente. Por lo cual, le pido que me responda, pero con educación, que una cosa no está reñida con la otra.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre a la interpellació té la paraula el conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, el senyor Alfred Bosch. Quan vulgui.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

Sí. Diputat senyor Serrano, doncs, li agraeixo el to de les preguntes, i és amb el mateix to de cordialitat i en justa correspondència que jo també li contestaré, amb tota claredat.

La primera qüestió, que jo crec que ha de quedar molt clara: la Generalitat de Catalunya té quinze delegacions a l'exterior, totes elles estan operatives, totes elles estan funcionant i cap d'elles està *sub iudice*, cap d'elles. Entre altres coses, perquè, miri, aquí jo crec que l'haig d'informar degudament de com funciona. El tancament i l'obertura de les delegacions a l'exterior, i el nomenament o cessament dels delegats, correspon al Govern de la Generalitat. No correspon al Govern d'Espanya. Per tant, el Govern d'Espanya ni autoritza ni tanca. Les delegacions que hem obert hi són perquè hi ha acords de govern i els delegats nomenats és perquè també hi ha acords de govern al respecte. El Govern de Catalunya, i això està estipulat a la llei. És que és legal, a part de ser legítim i necessari, que ho fem, no?

Per tant, quan vostè diu que hi ha unes delegacions que van ser recorregudes en el seu moment i que hi ha una sentència, sí, però és que es dona la circumstància de que van ser recorregudes per defectes de forma en la seva creació, abans de la meua etapa com a conseller. Aquests defectes de forma els van corregir amb uns altres decrets, que van derogar els anteriors. I la sentència sobre els sis primers decrets es va donar la circumstància –una mica estranya–, que va acabar suspent unes delegacions per defectes de forma de la seva creació que ja no existien, que havien estat derogades. El decret de creació d'aquelles sis delegacions ja havia estat derogat, i els jutjats –no el govern espanyol–, els jutjats, doncs, van decidir que ordenaven la suspensió d'aquestes delegacions, que ja havien estat, amb els seus decrets de creació corresponents, derogats. Una cosa estranya, però es veu que els tribunals, a aquest tipus de coses, hi dediquen molt de temps.

En qualsevol cas, la situació ara mateix és una situació de regularitat total en tots els aspectes, aspecte legal, l'aspecte polític i en l'aspecte de la feina que fan les delegacions exteriors. I quan vostè demana la compareixença de delegats del Govern de Catalunya, no és que la llei ho impedeixi, la llei no ho impedeix, aquí qui decideix si compareix algú o no compareix és el Parlament de Catalunya, del qual vostès són membres. Si el Parlament de Catalunya ens demana que hi hagi aquestes compareixences, doncs nosaltres no hi tenim cap problema. Jo estic aquí compareixent, m'ho han demanat, comparec. En aquest cas perquè vostès han presentat una interpellació, i cap problema en compareixer i explicar-los tota la veritat amb total transparència, només faltaria. Si d'aquí uns dies també hi haurà una compareixença prevista, si no m'equivoco, d'altres membres de la Secretaria d'Acció Exterior que depèn de la meua conselleria, i compareixeran, i ho explicaran tot. És que és la nostra feina, és part de la nostra feina explicar-ho tot amb claredat i sense amagar res, perquè no hi ha res a amagar.

L'acció exterior del Govern de Catalunya no només és legal sinó que és legítima, com fa tothom, ho fan les ciutats, ho fan comunitats autònomes, ho fan els països, els estats, ho fan les empreses, ho fan els sindicats, ho fan les universitats... és lògic que nosaltres fem projecció internacional, perquè és que sinó, en un món cada cop més global i en un món tan competitiu, acabaríem quedant-nos enrere. I això no és el que volem per al nostre país.

Vostè diu que difamem o que ens dediquem a difamar. Jo li explicaré les coses que fem. Per exemple, amb les delegacions i oficines que tenim fora de Catalunya amb dades del 2018, doncs hi va haver, es va produir una atracció d'inversió estrangera per acció proactiva del Govern de Catalunya, és a dir, 322 milions d'euros van ser mobilitzats per a vuitanta-quatre projectes que depenen del Govern de Catalunya, i van ser creats 5.455 llocs de treball nous. És a dir, hi ha un retorn a l'acció aquesta de promoció econòmica que també es fa a l'estranger. És a dir, per cada euro públic de pressupost amb l'acció de projecció exterior i de promoció exterior de la Generalitat de Catalunya se'n van atreure 129. Per cada euro 129, no és un mal retorn, no és un mal retorn. Jo li demanaria a vostè també que ens expliqués quin és el retorn a l'etapa del Partit Popular de la promoció exterior que va fer el Govern espanyol, i quants euros per cada euro invertit amb aquesta projecció es van, es van aconseguir multiplicar. Som presents a onze fires internacionals del llibre, cent cinquanta universitats del món van oferir estudis de llengua i cultura catalanes, que ho ha de fer el Govern de Catalunya perquè altres governs no ho faran. Per tant, ho hem de fer, és una necessitat i és una obligació.

Les últimes tres delegacions que hem obert, Mèxic, Argentina i Tunísia, per exemple –a les quals el seu partit, en algun moment, va fer referència dient que eren innecessàries–, responen a criteris totalment estratègics. A l'Amèrica Llatina, l'economia catalana exporta 4.147 milions d'euros, dels quals 1.338 milions a Mèxic i 361,4 milions a l'Argentina. La tendència amb exportacions a més a més, pel que fa a l'Amèrica Llatina, és creixent, i en els últims anys ha crescut de forma notable. Hi ha 575 filials catalanes a 373 empreses matriu que actuen a Mèxic, hi ha 285 filials catalanes de 181 empreses matriu que actuen a l'Argentina, empreses catalanes. Hi ha 30.700 catalans que resideixen a l'Argentina i 30.000 docents que resideixen a Mèxic, i aquestes persones, amb les respectives delegacions que han obert fa poc i que són totalment legals i no estan *sub iudice*, com li deia, doncs aquestes persones se sentiran més representades, ajudades, assistides en qualsevol de les necessitats que tinguin els països on resideixen.

I hi ha milers, milers d'argentins, una comunitat importantíssima, i també milers de mexicans que viuen a Catalunya. Doncs també, en les relacions bilaterals amb aquests països, és bo que, d'alguna manera, siguin assistits pel Govern de Catalunya. L'Argentina, a més, és el país del món, històricament, que compta amb més casals catalans, és a dir, no només és una comunitat molt nombrosa, la de catalans que resideixen a l'Argentina, sinó que a més a més fa molts anys i hi ha una llarguíssima tradició de connexions. I, per cert, la coordinació dels casals catalans reconeguts es fa a través del meu departament, i voldríem fer molta més feina, fem la que podem amb uns recursos molt limitats. I insisteixo, som el departament de la Generalitat que té el pressupost més petit de llarg i que té els recursos humans més reduïts, també de llarg, però amb aquests recursos reduïts, doncs, tenim gent de talent, fem bona feina, perquè l'equip és molt bo, i per tant nosaltres el que acabem fent és que la projecció internacional de Catalunya es multipliqui gràcies a l'acció del Govern.

Pel que fa a Tunísia, també, com a porta d'entrada al continent africà, també una de les últimes delegacions que hem obert, que vam decidir obrir perquè, bé, hi ha també uns intercanvis importants que s'han de maximitzar. Pel que fa Tunísia i pel que fa al Magreb en general, perquè és una delegació que cobriria tot el Magreb. El 20 per cent dels estrangers residents a Catalunya són d'origen magribí, per tant, això també inspira que aquestes connexions es reforcin.

Acollim la seu de la Unió per la Mediterrània, que és l'únic gran organisme internacional reconegut que té seu a Barcelona, com sap, al Palau de Pedralbes. Bé, nosaltres volem contribuir a l'entesa entre les dues ribes de la Mediterrània. És bo que nosaltres tinguem una representació a l'altra banda de la Mediterrània perquè volem un mar en el qual les relacions s'estrenyin, culturals, econòmiques, turístiques, artístiques, acadèmiques..., de tot tipus, de tot tipus, i no que sigui un marc de conflicte, no és el que volem, no és el nostre model. Per tant, amb això també creiem que és estratègic tenir una delegació a Tunísia.

En resum, senyor Serrano, nosaltres –i amb això potser discrepem– creiem que Catalunya ha de ser present al món. Però jo estic segur que coincidim en una cosa, i és que tots els països no només tenen el dret d'estar representats arreu del món, sinó que tenen avui en dia, en ple segle XXI, la responsabilitat i l'obligació d'internacionalitzar-se, com les empreses, les ciutats, associacions, com qualsevol col·lectiu humà. Perquè en aquest món, en el qual les distàncies, pel que fa a les comunicacions i les telecomunicacions, cada cop són més ràpides i més curtes, o bé t'internacionalitzes o bé perds pes i perds capacitat d'actuació. I jo estic segur, senyor Serrano, que això vostè no ho vol per a Catalunya i estic segur que no ho vol per a cap país del món. Per tant, el que no volem per a cap país del món, tampoc ho volem per a Catalunya. I això és el que inspira la nostra feina a l'exterior.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller. Per fer la rèplica és el torn de nou del diputat.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidente. Señor *conseller*, yo lo de autorizar la reapertura de las delegaciones en el exterior se lo decía por una cuestión evidente. Ya sé que jurídicamente le corresponde a la Generalitat aprobar el decreto para su reapertura, pero entienda que, hombre, teniendo en cuenta cómo actuó el penúltimo ministro de Exteriores del Reino de España y teniendo en cuenta cómo está actuando la actual ministra de Exteriores del Reino de España, pues me da pie a pensar que hay una especie de pacto oculto entre el Gobierno de España y ustedes para permitirles reabrir o abrir nuevas delegaciones en el exterior, porque la actual ministra de Exteriores no hizo como el señor Borrell, quien impugnó las delegaciones, y les ha permitido reabrir nuevas delegaciones. Y usted no me ha respondido si esto es fruto de su acción de oficio o, por el contrario, hay un acuerdo, oculto o no oculto, u oculto a la opinión pública, entre el Gobierno de España, el Partido Socialista Obrero Español y el Govern de Catalunya y Esquerra Republicana. Y me gustaría, en ese sentido, si usted pudiera manifestar claramente si hay o no hay ese acuerdo, porque, cuando menos, a nosotros nos resulta muy sorprendente el cambio de actitud del Partido Socialista Obrero Español respecto de esta materia.

En cuanto a transparencia, hombre, yo le he dicho que siendo usted el *conseller* de Transparencia es cierto que tendría que tener un especial celo en que sus altos cargos..., ya no es que fuera a petición de los grupos, es que al menos comparecieran incluso de parte. Es que es usted el conseller de Transparencia, y por lo menos su departamento debería dar ejemplo y permitir que de oficio sus altos cargos –en este caso, los delegados en el exterior– pudieran comparecer. Es que, si no es así, deberíamos modificar la ley catalana, que obligue a los delegados en el exterior a comparecer en el Parlamento. Es que no están sujetos al control parlamentario. No es normal –no es normal. Y entienda que algunos grupos parlamentarios podamos tener especial interés en que comparezcan y nos expliquen realmente qué hacen en el exterior. A lo mejor hacen un trabajo fantástico, pero nos gustaría que nos lo explicaran. Es que no lo sabemos. Y yo creo que es sano, democráticamente hablando, que los altos cargos de la Generalitat pudieran comparecer, obligatoriamente o por voluntad propia, para dar explicaciones de lo que están haciendo en el exterior, porque, insisto,

por lo que vemos, leemos y nos enteramos, no están haciendo nada positivo realmente por el interés de Cataluña.

Porque no confundamos tampoco, señor Bosch, al personal: aquí no estamos hablando de delegaciones comerciales, que hacen un estupendo trabajo, ni de oficinas de turismo, estamos hablando de delegaciones políticas –políticas. Sabe usted perfectamente a cuáles me estoy refiriendo. Y esas delegaciones no hacen nada por el interés general de los ciudadanos en Cataluña ni hacen nada importante por los catalanes que puedan estar en el exterior.

Pongamos un ejemplo. Imagínese usted que a un ciudadano por el mundo le caduca el DNI. No acude a una delegación en el exterior; acude dónde tiene que acudir. O que pierde el pasaporte. Fíjese usted qué ejemplo tan tonto le he puesto, y ni para eso sirve una delegación política –insisto, política– en el exterior. No hablamos de oficinas comerciales, que hacen un magnífico trabajo, las oficinas d'Acció; no hablamos de las oficinas de turismo, por ejemplo; no hablamos del Ramon Llull. Hablamos de delegaciones políticas que se dedican a hacer política en el exterior, y una política que, encima, a nosotros no nos convencen, porque, insisto, el cien por cien de las energías se emplean en blanquear el *procés* y en difamar las instituciones españolas y en comparar a España con Turquía. Y eso no es justo, usted sabe que no es justo –usted sabe que no es justo– ni es cierto. Ustedes, que se pasan el día criticando a la justicia española..., ¡si se pasan en ella recurriendo! ¿Cómo puede ser que el supuesto perseguido se pase el día recurriendo a los tribunales del supuesto estado perseguidor? No tiene ningún sentido, señor Bosch. Es que hacemos el ridículo, ¡dentro y fuera!

Yo entiendo que esas delegaciones políticas son las que no tienen sentido con el sentido que le da usted en concreto. E, insisto, no hablamos de oficinas de turismo, no hablamos de delegaciones comerciales: hablamos de delegaciones políticas que se dedican a hacer mala política en el exterior. Y eso es lo que no es de recibo, porque encima nos sale muy caro. Es que son casi 7 millones de euros, lo que dedicamos a delegaciones en el exterior, con alquileres que le abochornan a cualquiera; sobre todo para lo que hacen, señor Bosch. Nosotros no lo compartimos, no lo vemos de recibo. Encima creemos que son ineficaces y caras.

Y, por lo tanto, desde nuestro punto de vista, para lo que hacen, sería mejor prescindir de ellas.

Muchas gracias.

El president

Per fer la darrera rèplica té la paraula el conseller.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

Diputat Serrano, és el seu parer, políticament legítim, però és que les coses van d'una altra manera. Vostè diu: «Les delegacions catalanes no tramiten el DNI i no tramiten el carnet de conduir.» No, perquè, diguéssim, no són ni ambaixades ni consolats d'un estat independent. Vostè es queixa de que no facin això. Bé, doncs és molt fàcil: si tenim una república catalana, seran ambaixades de ple dret i ho farem. És diferent pel que fa, per exemple –i vostè ho sap també–, a la targeta sanitària o el carnet jove, eh?, del qual, doncs, aquí sí que hi ha..., no, són funcions importants, no, i que tenen..., a veure, la targeta sanitària és importantíssima, no em dirà que no.

I, escolti, vostè també diu: «Aquí haurien de venir els delegats com si fossin ambaixadors.» Li agraeixo la consideració. A mi també m'agradaria que vinguessin els delegats com a ambaixadors aquí, però ara mateix la república catalana..., doncs encara no hi hem arribat. Hi arribarem, eh? I en aquell moment, doncs, tindran consideració d'ambaixadors i tot el que envolta les seves responsabilitats.

Hi insisteixo, estic compareixent, sempre que em demanen comparec, i, doncs, continuïn demanant-ho, i si el Parlament ens ho demana nosaltres no tindrem cap problema en que comparegui qui sigui del departament.

Escolti'm, els informes del Govern espanyol, cal aclarir que no són vinculants –no són vinculants. Fan un informe que és preceptiu però que no és vinculant, perquè la llei ho defineix així. Per tant, les oficines, les delegacions de la Generalitat de Catalunya a l'exterior, les obre el Govern de Catalunya, i no cal –no cal– cap acord amb el Govern espanyol o amb el ministeri de torn. No cal, perquè nosaltres tenim tota la capacitat, eh?, d'obrir aquestes oficines. L'únic que cal és respectar la llei. Vostès sempre parlen de que s'ha de respectar la llei; doncs l'únic que cal és respecta la llei. I la llei diu que aquestes oficines són legals i que es poden establir. I la Llei d'acció exterior del Parlament de Catalunya, que es va aprovar aquí, així ho estipula, i no està recorreguda.

Per tant, permetin que actuem dins del marc de la legalitat, però també del marc de la necessitat: és necessari que fem acció exterior, com per exemple vostès ho tenen molt clar en el Govern d'Andalusia. El Govern d'Andalusia té delegacions en nombre similar a les de Catalunya, entre les quals una a Mèxic, una altra al Magreb, eh?, vull dir, a llocs també molt semblants, i inverteixen uns 24 milions d'euros en la seva acció, que triplica –triplica– el que costen les delegacions catalanes, és a dir, costen tres vegades més. Catalunya inverteix 6 milions i mig d'euros en les seves delegacions, i el retorn és de quaranta-dos euros *per capita*; en el cas de les delegacions d'Andalusia és de vint-i-un euros *per capita*. I llavors ve vostè i em diu que les delegacions que obrim des de Catalunya no són barates, que és un «derroche». Però quina malversació hi veu? Compari una mica el resultat de les unes i el resultat de les altres, les que vostès no han abandonat. Vostès no les consideren innecessàries, ni supèrflues, ni un dispendi innecessari a Andalusia; però en canvi aquí sí. Per què? Perquè ens dediquem a fer difamació?

Escolti, el Govern espanyol durant l'etapa Borrell es va dedicar a fer seguiment dels nostres delegats, de la feina que fèiem a l'exterior; va dir, el mateix ministre Borrell, que dedicava un terç del seu temps a combatre l'independentisme. Home, això sí que és una acció política. Nosaltres això no ho fem. Nosaltres treballem en positiu, per multiplicar totes aquelles inversions que es fan, per explicar quina és la situació del país, per explicar que aquest és un país que avança, un país que progressa en termes econòmics i que també, evidentment, vol ser un país just i un país lliure. És clar que ho expliquem, és lògic que ho expliquem.

Miri, «autodestructives»? diu que les nostres delegacions i l'acció a l'exterior és autodestructiva? Catalunya no fa mal a Espanya, el Govern de Catalunya no es dedica a malparlar del Govern espanyol. I, quan vostè cita aquest informe sobre els presoners polítics a Espanya i a Turquia, deixi'm que li puntualitzi que és un informe que està impulsant el Consell d'Europa, en el qual vostès tenen diputats, està impulsant... (*Veus de fons.*) Respectem el Consell d'Europa i les institucions europees i la persona que han designat perquè faci aquest informe. Vostès hi tenen diputats, al Consell d'Europa. No la consideren una institució honorable, que, evidentment, s'ha de dedicar a fer aquelles recerques i a captar aquella informació que considerin necessària?

És que al final la conclusió que es pot derivar d'aquest informe, com d'altres informes que s'han fet a Nacions Unides, o com ha fet la Comissió Internacional de Juristes, o que ha fet la Federació Internacional dels Drets Humans, és que qui fa mal a Espanya, en moltes ocasions, és el mateix Govern espanyol. I en l'etapa del PP no diguem, perquè les imatges de l'U d'Octubre no van fer bé a Espanya, perquè la situació de presos polítics i exiliats polítics no fa cap bé a Espanya. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Nosaltres ens dediquem a actuar en positiu i a explicar la realitat, mai a actuar en contra de ningú, actuem a favor de Catalunya. Vostè ho comparteix o no ho comparteix? Jo tinc l'esperança de que sí, de que comparteixi que aquesta acció en positiu és necessària...

El president

Conseller...

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

...a part de ser legal i legítima.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies.

Acabada aquesta intervenció, no hi han més punts a l'ordre del dia. Per tant, s'aixeca la sessió. Moltes gràcies.

La sessió s'aixeca a dos quarts de dues del migdia i dotze minuts.